

Johannes Rothkranz

Falešní bratři

**Jak marrani a další judaizující sabotují
zbytek pravé katolické Církve**

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Falsche Brüder. Wie Marranen und andere Judaisierer den Rest der wahren katholischen Kirche sabotieren*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2006
přeložil © Jaroslav Voříšek 2013

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

Falešní bratři

**Jak marrani a další judaizující sabotují
zbytek pravé katolické Církve**

PRO FIDE CATHOLICA

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva	6
Úvod	8
Nápadná samochvála	10
Fichteho zednářská osvícenská filosofie	10
„Restituce“ církve zdola	15
Systematické „rozkládání branných sil“	25
Ekumenismus à la Wojtyla	31
Plíživá judaizace	33
Záměrné udržování v nevědomosti	39
Službu konající bakterie	41
Konečné „řešení“	43
Kdo jsou „Teco“?	45
Otevřený dopis veledůstojného Sergio Ruize Vallejo (I)	47
Otevřený dopis Lorenza Liry Garcíi (II)	49
Otevřený dopis Lorenza Liry Garcíi (III)	57
Otevřený dopis msgr. José F. Urbina Aznara (IV)	59
Demaskující reakce Hellerovy party	70

Úvodní slovo editora českého překladu

Záležitost německého „katolického“ časopisu „Einsicht“, jemuž se předkládaná studie mj. věnuje, je pro našeho čtenáře odtažitá jen zdánlivě. Jednak je časopis pro značnou rozšířenost znalosti němčiny čten i v příslušných českých kruzích, jednak zde máme i mnohé domácí „sedisvakantistické“ a „pravověrné“ tiskoviny, k nerozeznání podobné záludnému „Einsichtu“, vydávané tzv. lefebvristy, konstitučními monarchisty a mnoha dalšími liberálními katolíky. Avšak autor předkládaného díla, mgr. th. Johannes Rothkranz, v něm především poukazuje na nebezpečí skryté judaizace a protestantizace pro celou skutečnou Církev!

Rovněž tak není pro věc samu podstatné, že autor vydal svou studii již v roce 2006, ba právě naopak: „... dokud je pastýř mrtvý, musejí ovce nezbytně zůstat rozptýlené, a čím déle se otálí se zjednáním nového pastýře, tím o to horší rozptýlení bude“!

Obratná rafinovanost šéfa „Einsichtu“ dr. Hellera a spol. je zcela zřejmá třeba i jen z následujícího citátu:

„V souvislosti s prohlášeními o likvidaci církve jsou v mnoha publikacích jako skrytí manipulátoři a skuteční původci stále znovu uváděni zednáři a jejich pomocné organizace. Je nepochybně zajímavé odhalovat a ukazovat jejich aktivity, programově zaměřené proti církvi a jejímu nároku na absolutní pravdu, jež nevykonávali veřejně a nadále tak nečiní. Existuje řada autorů, kteří se tomuto problému věnují (notabene sám jsem přes osm let profesionálně v této oblasti pátral). [!] Údajný zájem na nalezení pravdy se však často ukázal jako pouhá zvědavost, snaha ‚vidět‘ v ‚tmách‘, aby bylo možné vychloubat se tzv. ‚tajemstvími‘. A jistí autoři [koho tím asi může myslet?] si již dávno povšimli, že s touto zvědavostí mohou dělat dobré obchody. ... Ale tito ‚vše‘ nebo jen ‚vědoucí‘, kteří již podání rukou pánů Joschky Fischera a Putina hned vykládají jako známku příslušnosti k zednářstvu, by si měli ujasnit, že právě tento efekt odvádění od důležitých věcí k nepodstatnostem [?] může být záměrný. ... Měli by vědět, že k trikům zednářstva patří zamlžování [o tom sebemeně nepochybujeme, pane dr. Hellere!] sváděním nepřítelů na nepodstatnosti, aby tak mohli sledovat své vlastní cíle. A co se nabízí vhodnější jako odváděcí manévr, než nechat protivníka přehrabávat se ve svých tzv. ‚tajemstvích‘. A zdá se mi, jako by se zmíněné přehrabávání stalo oblíbenou činností mnoha tradicionalistů. Ale buďme klidní! O nás se již žádný zlý zednář bezprostředně nezajímá.“ (Vydání „Einsichtu“ z června 2000 (str. 60).

Není pochyb o tom, že se mnoho profesionálních autorů i amatérů skutečně zabývá nepodstatnostmi a vnějšími projevy zednářstva. Dr. Heller na jedné straně machinace zednářů bagatelizuje (o nás se žádný zlý zednář již bezprostředně nezajímá), na druhé straně však mezi autory obratně zahrnuje – a tím samozřejmě v očích čtenářů diskredituje – i takové, kteří se poctivě a fundovaně snaží upozornovat katolíky na podvratnou činnost zhoubné zednářské sekty ve službách talmudského Židovstva!

„Tím, jak zde (redaktor ‚Einsichtu‘) dr. Heller bez okolků přiznává, že zamýšlí *smíření* Církve, tedy katolické víry, s ‚novou‘, tj. ‚idealistickou‘ resp. ‚transcendentální‘ filosofií, se demaskuje jako modernista nejryzejšího zrna. *Všichni* modernisté se hlásí k nějaké variantě kantovského příp. novokantovského idealismu a chtějí jej ‚smířit‘ s katolickou teologií, tj. však s katolickou vírou.“

Poté, co se Židé díky bdělosti biskupů a papežů po mnoho století marně snažili zkažit Kristovu církev zjevnou judaizací, rozhodli se odejít do „podzemí“. Bylo to ve Španělsku v 15. století. Kvůli zdání přijímali křesťanství a nechávali se pokřtít, stali se dokonce kněžími, opaty i biskupy – a přesto potají dál praktikovali židovství.

Nebýt energického zákroku inkvizice, tito „marrani“ by již tehdy katolickou církev převrátili ve smyslu Židovstva. Nikdy se ovšem nepodařilo odhalit všechny takovéto „trojské koně“ a odstranit je z jejich církevních úřadů, do nichž se vloudili. Ba právě naopak, všude v Evropě a záhy také v Americe pronikali do Církve a její hierarchie stále noví marrani. Ti pak také měli rozhodující podíl na radikálním pervertování katolické církve během II. vatikánského koncilu i po něm. V tom se mohli spolehnout na věrné služby rychle rostoucího počtu teologicky judaizovaných náhončích.

Předkládaný spis magistra teologie Johanna Rothkranze prověřuje a prokazuje na základě jak příznačného, tak i velmi aktuálního příkladu „Einsicht“ dr. Hellera dalekosáhlou marransko-judaistickou subverzi přímo v děsivě nepatrném „zbytku“ pravé, tedy římsko-katolické církve. Dílo je současně naléhavou výzvou k větší bdělosti vůči zhoubnému působení falešných, „nepravých bratří“ (2 K 11,26).

Předmluva

Předkládaná knížka představuje výrazně rozšířený a pozměněný, původně pro časopis „Kyrie eléison“ koncipovaný příspěvek s titulem „Proč nelze nikomu doporučit ‚Einischt‘“.

„Einsicht“ je titul již více než 30 let v Mnichově vycházejícího „římsko-katolického“ a přesněji dokonce „sedisvakantistického“ časopisu, jehož dlouholetému odpovědnému redaktoru, dr. Eberhardu Hellerovi, stále nezadržitelněji padá z tváře katolická maska.

Zmíněná maska vlastně nikdy neseseděla skutečně perfektně, protože „Einsicht“ a jeho „redaktor“ sotva kdy vynechali příležitost uškodit katolické věci, místo být jí k prospěchu. Avšak teprve *přímé* judaizující pokusy dr. Hellera v poslední době již znemožňují nadále skrývat, jaký ďábelsky subverzivní program zde probíhá.

Dále nebude řeč pouze o „běžných“ judaizujících, nýbrž zčásti i o „marranech“. Prozatím se zde v tomto svazku nebudeme blíže zabývat *historickým vznikem* fenoménu marranství, tedy talmudistů, kteří se do římsko-katolické církve (i do dalších křesťanských denominací) infiltrovali zdánlivým obrácením a přijetím křtu za účelem jejího postupného zničení.

Namísto toho se zde spokojíme citováním z „Lexikonu pro teologii a církev“, ¹ který vydal řezenský biskup dr. Michael Buchberger:

„Postup křesťanských zbraní [v islámskými Maury obsazeném Španělsku] jim zpočátku nepřinášel žádné nevýhody; Židé zastávali dokonce nejčestnější úřady. Vzhledem k jejich lichvě a dotěrnosti, pýše a svévolnosti však proti nim neustávaly výbuchy násilností. ... Nenáviděni byli zvláště pokřtění Židé (*marranos*), kterých od 14. století znepokojivě přibývalo. Protože se rozpoznala jejich trvalá nebezpečnost pro stát i církev, byla roku 1480 k jejich hlídání zřízena inkvizice.“

¹ V originále *Lexikon für Theologie und Kirche*, Freiburg i. Brsg. 1930 ad., díl V, heslo „Juden“, sl. 684.

Inkvizice, kterou by jistí mexičtí „přátelé“ dr. Hellera chtěli pod pláštíkem katolické zbožnosti volat k odpovědnosti, jak známo již dávno neexistuje. Za dnešních podmínek je autorovi těchto řádků prakticky *nemožné* objasnit otázku případného původu z talmudismu rovněž judaizujícího dr. Hellera, biskupa Dávily nebo rodiny Leaño. Nezbývá tedy než se spokojit konstatováním, že se řečené osoby nezávisle na svém (beztoho neprokazatelném) tělesném původu přinejmenším chovají tak, *jako by marrany skutečně byly*.

Autor

Důležitá předběžná poznámka!

V této drobné knížce nemá být nikde **tvrzeno**, ani se nechce **vyvolávat dojem**, že dr. Eberhard Heller je marran, resp. že je talmudského původu, nebo že se potají hlásí k talmudismu. Do té míry se titul knížky týká pouze několika jmenovitě uvedených přátel dr. Hellera. Ohledně něj je pouze konstatováno, že několik **objektivních** důvodů různé závažnosti (jeho jméno, pro tradičního pravověrného katolíka zcela nevysvětlitelné judaizování a jeho těsné spojení s pochybnou skupinou mexických „katolíků“, z nichž někteří se stravují košer!) by mohlo ospravedlnit **domněnku (ne však tvrzení)**, že přes katolický křest se mu dostalo talmudisticky ovlivněné výchovy. S výjimkou o sobě samém bezvýznamného bodu jména má dr. Heller objektivně dané důvody pro řečenou domněnku. Je tedy na něm, aby tyto důvody věrohodně vyvrátil.

Úvod

„Na cestách jsem byl často v nebezpečnostvích... mezi nepravými bratry. ... Neboť lidé takoví jsou apoštolové nepraví, pracovníci lstiví, přepodobují se (jen) v apoštolu Kristovy... A není divu; neboť i satan se přepodobuje v anděla světla.“

2 K 11, 26.13-14

„Světový řád panuje také pomocí [Orwelova] principu ,1984‘ – žádná skupina dvou a více lidí se nesmí shromáždit, aniž by tam světový řád měl svého zástupce.

Otevřete-li klub pěstitelů pampelišek, vyšle světový řád někoho, kdo bude skromně nápomocný, nebude se nijak exponovat, ale nabídne se zaplatit nájem na spolkové místnosti anebo tisk klubových stanov.

V radikálních skupinách bude zase zástupce světového řádu první, kdo poradí vyhazovat budovy do vzduchu, vraždit prominenty nebo spáchat jiný násilný čin.“

Eustace Mullins²

„Je nutno, aby přicházela pohoršení, ale běda člověku tomu, skrze něhož pohoršení přicházejí.“

Mt 18,7

Je to skutečně bída. Nám, kteří jsme zůstali věrnými katolíky, je jistými Wojtylovými stoupenci stále znovu předhazováno, že jsme nejednotní. Ano, to také skutečně jsme. Ale rozhodně ne z vlastní viny. Již Friedrich Schiller věděl: „Ani ten nejzbožnější nemůže žít v pokoji, když se to nelíbí špatným sousedům.“

Rádi bychom časopis „Einsicht“ doporučovali jako opravdově římsko-katolický tiskový orgán – kdyby ovšem takovým byl. O tom však nemůže být ani řeč, vzdor tomu, co tvrdí jeho podtitul. Nebo byste snad, milí čtenáři, bezmyšlenkovitě pili „osvěžující nápoj“, který je sice podle etikety na lahvi pouhou limonádou, ale o němž náhodou víte, že do něj někdo lstivě přimíchal špetku cyankali? To jistě ne! Nepochybně byste celý obsah láhve vylili jako smrtelný jed – přestože obsahuje více než 99 procent nezávadné limonády.

Nikdo nepopírá, že „Einsicht“ přináší většinou dobré, čtivé, informativní, víru posilující a naprosto katolické příspěvky. V tom přirozeně věc nespočívá. Vlastní problém se dá převést na zcela stručného jmenovatele: tím je odpovědný redaktor, který všechny příspěvky vybírá a především k nim pravidelně připojuje vlastní články. Problémem je tedy osoba dr. Eberharda Hellera. Pokud on určuje redakční linii „Einsichtu“, je třeba před ním varovat. A to i vzdor všem dobrým a pěkným článkům, ba dokonce právě kvůli nim, protože jsou vábníčkou, bez níž by se žádný opravdový katolík nedal chytit do pastí dr. Hellera a jeho společníků. Myši se nelapají na kámen, ale na špek!

² Ve své knize *The World Order. Our Secret Rulers* (Světový řád. Naši tajní vládcí), 2. přeprac. vyd. Staunton/Virginia 1992, str. 274.

Že má dr. Heller kromě několika zjevných „spolupracovníků“ také společníky, kteří se zásadně neukazují, dává tušit skutečnost, že se svými lidmi již po třicet let s železnou důsledností sleduje program, který si zde nejprve jen stručně naskicujeme, než jeho provádění prokážeme detailně.

- 1) Zahrávání si na jediného strážce grálu katolické církve.
- 2) Vytlačení Philosophia perennis (věčné filosofie) zcela bludnou a zhoubnou filozofií osvícenství.
- 3) Systematické posilování organizačního chaosu mezi zbývajícími katolíky a bránění volbě nového platného papeže (s obratným vyvoláváním opačného zdání).
- 4) Soustavné šíření rezignace a defétismu.
- 5) Ekumenismus (navzdory lstivému vyvolávání přísně opačné tvářnosti).
- 6) Judaizace (i přes rafinované vyvolávání opačného postoje).
- 7) Trestuhodné opomíjení zásadního poučování (při současné diskreditaci jakýchkoli jiných příslušných snah) o skutečné lokalizaci nejhorších nepřátel katolické církve (s velmi obratným předstíráním opačného zdání).
- 8) Permanentní vyvolávání neklidu, sporů a stranictví pod stále novými a dovedně volenými záminkami.
- 9) Cílená podpora a opěvování právě jedné ze skupin „sedisvakantistických“ katolíků, prokazatelně již infiltrované a financované proticírkví (při současném zlehčování všech ostatních).

Řečený program je tak pevný, důsledný a vypracovaný k střednědobému zlikvidování posledního zbytku pravé církve (kdyby to proti Božímu příslibu bylo možné!), že k jeho objasnění rozhodně nepostačují charakterové nedostatky, neobratnost nebo opomenutí pana dr. Hellera. Naše předkládané zkoumání se (s přihlédnutím k zvláště dvanácti posledním ročníkům „Einsichtu“) omezí na posledních dva a půl roku,³ s výjimkou relativně nového fenoménu plíživé judaizace. Čtenář, který ještě má starší ročníky „Einsichtu“, však již i v nich najde ustavičnou konverzi všech programových bodů.

V redakci časopisu „Einsicht“, založeného roku 1971, byl dr. Heller od samého počátku směrodatnou osobností a po odchodu všech penzionovaných redaktorů si již po více než jedno desetiletí vydobyl faktickou „samovládu“ nad zmíněným tiskovým orgánem. Ponechejme zatím bez odpovědi resp. přenechme dalšímu zkoumání, zda již od roku 1971 byly sledovány *všechny* programové body. Přinejmenším „předběžné“ zřeknutí se (a nyní již více než jednatřicet let trvajících) zvolení pravého papeže a namísto toho podporování skupinových struktur bez papeže (!) přesně podle protestantského vzoru bylo hlavním předmětem již roku 1973 publikovaného (a nedávno v „přepřepřepování“ znovu otištěného) zásadního článku prof. dr. Diethera Wendlanda.

Podle vlastních slov by tedy dr. Heller nebyl ničím jiným, než prostým služebníkem pravdy, natož aby napadal svou stranu, neboť „jestliže mne něco přimělo jít ne právě lehkou cestou jako redaktor, pak nikoli být jen stoupenec pravdy, nýbrž snaha jí s Boží pomocí ve vši prostotě sloužit“. (Zaří 2002/6, str. 166.) Nechtěné zkompromitování se – vzhledem ke katolicky přece nepopíratelné skutečnosti, že máme bezpodmínečně stát na straně Krista, který je zosobněná „pravda“ (Jan 14,6). Nebo přece jen diskrétní přiznání se k pravým záměrům, zamýšlené pro jisté „přátele“ v zákulisí? – „Nevím, Bůh to ví“ (2 K 12,2-3). – Víím jenom tolik, že s příležitostně na odiv stavěnou pros-

³ Pouze číslo 3/2002 mi z neznámých důvodů nebylo doručeno a nemám je tedy k dispozici.

totou dr. Hellera je to všelijaké. Jistému bývalému spolupracovníku, který mu nakonec odřekl další podporu, dokud se veřejně nedistančuje od filosofie zednářského osvícence Johanna Gottlieba Fichteho, ještě nedávno sděloval tónem dotčeného majestátu: „Kdopak jste vy? Jste si vůbec vědom nesmírné troufalosti, kterou vyjadřujete v těchto řádcích?“ (Květen 2002, str. 96.)

Nápadná samochvála

Přesto by však bylo chybné interpretovat neustálou samochválu dr. Hellera jako pouhou osobní domýšlivost. Jde o mnohem víc: čtenáři si mají postupně navykat, že mezi všemi „sediskvakantistickými“ skupinami na celém světě je „Einsicht“, resp. *pro forma* označený „Přátelský kroužek Una Voce“, *konec konců* jediný, který nabízí praktické řešení „restituce“ (oblíbené slůvko dr. Hellera) celé Církve. Čteme tam takto:

„Odhlédneme-li od příspěvků v našem časopise, teologická debata o restituci církve jako instituce spásy⁴ od roku 1983 [sic!] téměř stagnuje.“ (Duben 2000, str. 30.) Nebo čteme následovně: „Protože se jen málo autorů nebo institucí snaží o teoretické zpracování restituční problematiky, nechali jsme v posledním roce naše pojednání k tomuto tématu přeložit i do nejdůležitějších cizích jazyků a tím jsme mu zajistili větší rozšíření.“ (Březen 2001, str. 217.) Anebo ještě takto: „Vážení čtenáři, v tomto čísle, byť i jen přípravně [pořád ještě, již 30 let!], pokračujeme v naší debatě o obnově církve. Tento problém zůstává naším hlavním tématem i pro příští dobu... Bohužel na něm pracují pouze autoři našeho časopisu, a proto jsme příslušné články nechali přeložit, abychom je zpřístupnili i interesovaným věřícím v ostatních zemích.“ (Září 2001, str. 130.) A konečně je to podrážděná výtka výše zmíněnému spolupracovníku, který se již nadále nechce podílet na propagování Fichteho filosofie: „Tento uvedený surogát polovzdělanosti a arogance [...]⁵ označujete za ‚důvody svědomí‘, nedovolující vám pokračovat ve spolupráci s institutem, který *jako jediný* v celé německé jazykové oblasti pracuje na *restituci* Církve...“ (Květen 2002, str. 96; zvýraznění kurzívou je v originále.)

Závěr: Co by bylo z Církve jako „institutu spásy“, nebýt „institutu“ jménem „Einsicht“ resp. jeho *de facto* – alespoň navenek – autokraticky rozhodujícího „redaktora“? Byla by ztracená! Čím však tento redaktor – mimo jehož časopis podle všeho není spásy – chce církev „restituovat“? K tomu slouží především

Fichteho zednářská osvícenská filosofie

Ta byla časopisem „Einsicht“ od svého vzniku propagována jako údajně nezbytná k rozumovému základu katolické víry. A každý, kdo – v soukromí nebo veřejně – odmítal nadčasově platnou aristotelovskou filosofii vyměnit za antimetafyzický idealis-

⁴ Mimořádně řečeno, co jiného by mohli jinak ještě „restituovat“?

⁵ Tato výpustka v hranatých závorkách pochází od samotného dr. Hellera, který řečenému spoluautorovi osobně zasláný dopis zde reprodukuje, a jak vyplývá z kontextu, zmírňuje tím v originálu obsažený a příliš trapný výraz.

mus novokantovce Fichteho, ihned na sebe přivolal plamenný hněv dr. Hellera. Pochybovat o projektu Fichteho filosofie jako nezbytném „restitučním“ opatření se pro pana dr. Hellera téměř rovná herezi.

V červnu 2000 (str. 54) přináší bez komentáře, protože se shoduje s jeho vlastním pojetím, stručný „čtenářský dopis“ Gerda-Klausa Kaltenbrunnera, ustavičného poutníka mezi všemi možnými světy. Zásadní věta v jeho textu zní: „Považuji svatého [sic!] Anselma spolu s Platonem a Fichtem za nejoriginálnější myslitele. On, stejně jako oba poslední, svým způsobem filosofování rázem převrátil duchovní svět.“ – Od jisté doby nesmírně katolicky vystupující Kaltenbrunner je – což navzdory veškeré lstivé rezervovanosti a zbožné přičinlivosti nemůže zcela skrýt – gnostik.⁶ To současně vysvětluje jeho zálibu v gnosticky snadno zneužitelném Platonovi a ještě více jeho nadšení pro Fichteho i duchovní převraty vůbec, tedy *revoluce*. Své horování pro hanebně chybně interpretovaného sv. Anselma naproti tomu raději nevyznává, protože ten by se musel obracet v hrobě, kdyby se viděl být stavěný do jedné řady s nevěřícím zednářským gnostikem Fichtem. Takové nadšení je vysvětlitelné spíše z toho, že se Kaltenbrunner, stejně jako dr. Heller, řídí zcela určitým, rozvratným příkazem.

V březnu 2002 (str. 33) byly nabízeny „zvláštní tisky redakce EINSICHTU“, mezi nimi také následující: „Dizertace dr. Günthera Storcka ‚Idea Boha u vědce J. G. Fichteho‘ je stále u nás jako dříve k dostání... Objednávky zasílejte přímo na...“

V květnu 2002 dotvrzuje dr. Heller obsáhlý dopis svému již zmiňovanému dosavadnímu spolupracovníku, který „z důvodů svědomí“ již o Fichteho filosofii nechce vědět. Na to dr. Heller tvrdí:

„Na všechny dosud publikované příspěvky, v nichž jsem přednesl také vědeckou pozici (Fichteho) transcendentální filosofie, nepřišla až dosud ani jedna jediná výstižná odpověď ze strany tomistů. (...) Tato debata o transcendentální filosofii, zastupované řadou autorů, nám byla před lety vnucena zvenčí... od lidí, jako jste vy, kteří o věci jako takové nic nevědí, ale jen máchají klackem údajné ‚zednářské filosofie‘, aby časopis a jeho redakci znevážili u prostých čtenářů“ (str. 94). Poté tam následuje:

„Jestliže jste sledoval debatu s [N. N.] a dalšími také o filosofii (EINSICHT XXVIII/2 z června 1998, str. 93 ad), pak byste věděl, že jsem tam jeden tzv. dů-

⁶ Kdo to zcela jasně rozpoznal, je Gerhard Schuder, který v časopisu „Theologisches“ 28 (1998) 365 ad. uvádí: „Prof. dr. Peter Koslowski, činný ve vedoucí funkci na Badatelském ústavu pro filosofii v Hannoveru, financovaném katolickou církví, se od jisté doby snaží uvádět filosofa Franze von Baadera jako postmoderního, křesťanského filosofa, jako ‚Tomáše Akvinského‘ naší doby. Že Franz von Baader byl členem zednářské společnosti v mnichovské oblasti a že jeho filosofie je téměř zcela vypracována z kabbaly, mu podle všeho příliš nevádí. Koslowski se ‚křesťanskou gnosí‘ pokouší překlenout propast, známou již pozdně středověkému averoismu, mezi všeobecnými pojmy raženou filosofii a smířit ji s prapříčinami podmíněnou vírou a tím z ní učinit transcendentno. Křesťanská gnose se mu tím stává ‚můstkem mezi křesťanskou vírou a sekulární kulturou moderní doby, protože překonává jednostranné bitevní postavení církevní autority (sic!) a moderní autority rozumu“ [pozn. 1: Koslowski, Peter, *Christliche Gnosis und Philosophie unter Bedingungen der Postmoderne*, in: Schenk, Heinrich, (Hrsg.), *Philosophie, Religion und Wissenschaft, Dokumentation der Eröffnung des Forschungsinstituts für Philosophie Hannover am 23. Sept. 1988*, 83 S., Hannover (Bernward) 1989. „Gerd-Klaus Kaltenbrunner popisuje překonání tohoto teoreticky poznatelného protikladu ve svém díle o Dionysiovi z Areopagu, *Zug* (Graue Edition) 1996. S. 678 jako Dionysiův axiom s obsahově identickým zdůvodněním: „... protože navrhuje opravdovou třetí cestu mimo odmytologizující racionalismus a zatuchlý, sektářský a hnidopišský ‚fundamentalismus‘.“

kaz Boha od sv. Tomáše odhalil jako bludný kruh,⁷ který jako takový nemá vůbec žádnou průkaznost. Pokud by se ukázalo, že i ostatní důkazy Boha představují mylné závěry – a já poznamenávám, že všechno na to ukazuje –, pak by to znamenalo: Církvi doporučovaná filosofie, která přece má prezentovat pojmovou jasnost pro teologii, nedisponuje dodnes žádným filosoficky odůvodněným poznáním Boha!!! Jak jsem již oznámil, rád bych, budu-li mít čas, smířil „starou církev“ s „novou“ filosofií“ (str. 95).

Právě citované věty by si samy o sobě zasloužily důkladnou analýzu již jen proto, že celé publikum „Einsichtu“, které přece chce zůstat katolickým, se přes ně zjevně přeneslo, aniž by si uvědomilo, jaké nehoráznosti obsahují. Absolutně není třeba být filosofem k pochopení toho, oč tu jde.

1) Tím, jak dr. Heller bez okolků přiznává, že zamýšlí *smíření* Církve, tedy katolické víry, s „novou“, tj. „idealistickou“ resp. „transcendentální“ filosofií, se demaskuje jako modernista nejryzejšího zrna. *Všichni* modernisté se hlásí k nějaké variantě kantovského příp. novokantovského idealismu a chtějí jej „smířit“ s katolickou teologií, tj. však s katolickou vírou. Stačí k tomu číst našťestí od nedávna znovu dostupnou studii prof. Dr. Waltera Hoerese „Zásadní vhléd a transcendentální filosofie – Tomáš Akvinský mezi Rahnerem a Kantem“,⁸ která je na základní kapitolu omezeným novým vydáním jeho již dávno rozebrané, důkladné práce z roku 1969 „Kritika transcendentálně-filosofické teorie poznání“.⁹ Všechno, co tam přesvědčivými argumenty uvádí proti Kantově skepticizmu, se podle vlastních Kantových slov ještě více dotýká radikálnější myslícího Fichteho!

2) Dr. Heller chce na – mimochodem jím chybně uvedeném místě (nejedná se o str. 93 ad, nýbrž o str. 39 ad) – jedné z pěti sv. Tomášem navíc pouze načrtnuté „*quinque viae*“, tj. pěti cestách k přirozenému, tedy rozumovému poznání Boha prokázat čistě rozumové poznání Boha jako bludný, nesprávný závěr. Ve skutečnosti tím jenom dokazuje, což bylo i bez toho jasné – že není schopen text sv. Tomáše Akvinského myšlenkově následovat, tedy porozumět mu. K tomu nám poslouží alespoň jeden z mnoha příkladů, které zde z důvodů místa nelze všechny uvést: Poté, co sám cituje nejistý text v německém překladu, snaží se jej dr. Heller analyzovat. A přestože první větu jeho úsudku o hýbaném skrze hybatele (= Boha) „Avšak všechno, co se pohybuje, je hýbáno něčím jiným“ hned na to odůvodňuje evidentním dualismem možnosti a skutečnosti bytí, a pohyb zásadně definuje jako „přechod z možnosti do skutečnosti“, která, jak dále říká, očividně může nastat jen něčím již skutečným, nic nechápající dr. Heller tvrdí, že tato zásadní věta je „uváděna bez zdůvodnění“! Protože nic nepochopil, nedokázal přirozeně „prokázat“ ani mylný závěr. Pokud zde takový vůbec je, pak je jím mylný závěr samotného dr. Hellera, a sice v podobě: „Klasické důkazy Boha nemohou, resp. nesmějí být pravdivé; jsou tedy chybné. Quod erat demonstrandum – což mělo být dokázáno!“

⁷ Mylný, nesprávný závěr, *circulus vitiosus*; pozn. překl.

⁸ V originále *Wesenseinsicht und Transzendentalphilosophie – Thomas von Aquin zwischen Rahner und Kant*, Verlag Franz Schmitt, Siegburg 2001 (ISBN 3-87710-255-7). Jakkoli je třeba politovat ostudného selhání prof. Hoerese (diktovaného pouhým lidským strachem) v oblasti teologie, ve svém nejvlastnějším oboru, tedy filosofii, si právě tímto spisem zajistil trvalou zásluhu.

⁹ V originále *Kritik der transzendentalphilosophischen Erkenntnistheorie*.

3) Uvěříme-li dr. Hellerovi, je Fichteho filosofie již tak stará, jako samo stvoření. Vždyť před jeho filosofií (žil 1762 až 1814) nikdo nemohl s jistotou přirozenou cestou, tj. svým přirozeným rozumem, Boha poznat. Písmo svaté však učí (a spolu s ním I. vatikánský koncil jako definované dogma): „Vždyť Boží hněv se z nebes projevuje nad veškerým bezbožným a nespravedlivým konáním těch, kteří v nepravosti pravdu zadržují. Poznatelnost Boha je pro ně otevřená, protože Bůh jim ji zjevil. Vždyť zahalené na něm je jim od počátku stvoření poznatelné na stvořených věcech rozumem: Jeho věčná moc a božství, takže jsou neomluvitelní; přestože Jej poznali, neprokazují mu jako Bohu úctu a dík...“ (Římanům, 1,18-21). Již před prvopočátkem, *od stvoření světa*, říká – Duchem Svatým inspirovaný – svatý Pavel, *mohli* lidé poznávat Boha ne pouze přirozeným způsobem, nýbrž poznávali jej i *skutečně!* Viditelně mohli a činili to také ještě v časech svatého Pavla. Jak se potom mohlo jen tak stát, že Jej náhle – podle dr. Hellera – mohou poznávat znovu pouze díky Fichtemu? Kdy a kde se jim mezitím tato schopnost ztratila, že dokonce i takový velikán ducha jako svatý Tomáš Akvinský jí již nebyl schopen nabýt?

4) Poukaz na Fichteho spolehlivě doložené členství v zednářstvu je dr. Hellerem zpravidla odbýván tvrzením, že ten již po krátké době z lóže znovu vystoupil. Zůstává však už nevyřčeno, že to nečinil proto, že by se jako rozený protestant a bytostný volnomyšlenkář snad obrátil na katolickou víru; pouze jako německý patriot nebyl srozuměný s politickým internacionalismem zednářstva. Dr. Heller nám však také nikdy neprozradil, že rovněž Fichteho filosofie skepse se i po vystoupení z lóže ještě zradikalizovala do té míry, že v Jeně byl oficiálně obžalován z „ateismu“ (!); poté musel urychleně prchnout do Berlína...

5) Celkový rozměr nehorázné drzosti, s níž se dr. Heller a jeho lidé (k nimž bohužel patřil i zesnulý biskup dr. Günther Storck) snaží nám věřícím katolíkům vnutit radikální skepticismus, tedy zásadní pochybnosti o objektivní poznatelnosti pravdy, je však zjevný teprve tehdy, dáme-li si práci přečíst v dobré příručce dějin filosofie, co Johann Gottlieb Fichte hlásal bližšího jako „teorii poznávání“. Z důvodů místa si zde můžeme uvést pouze stručné, ale přesto výmluvné výtahy z rozsáhlého díla proslulého katolického historika filosofe, prof. dr. Alberta Stöckla:¹⁰

„Z veškerého vnímání, říká [Fichte], si uvědomujeme zpočátku jen *sami sebe*, pokud jsme určitým způsobem smyslově zasaženi. Ve vjemech, např. barev, rozpínavosti, tvrdosti, hustoty atd. nevnímáme nositele těchto vlastností, nýbrž pouze samotné vlastnosti, a ty jsou znovu jen určitými affekcion [= oklamáváním] sebe samých. Z těchto vlastností ovšem *usuzujeme* na nositele, na sílu, která je mu základem. Protože však k řečené síle docházíme jen z *usuzování* na ni, jsme to vlastně přece jen my, kteří onu sílu do nahlíženého *vnášíme*. Celý proces je tím *čistě subjektivní*, a my se naprosto nepovznášíme nad své Já, nad naše myšlení. ... Proto, pokračuje Fichte, jsi ty ‚věc sama o sobě‘; jsi postaven sám před sebe a ze sebe samého vyvřzen, a všechno, co mimo sebe spatřuješ, jsi stále ty sám; ve veškerém vědomí hledíš sám na sebe. Objektivní, nahlížené a vědomé jsi znovu ty sám, jen objektivně tanoucí na mysli subjektivnímu. Proto je vědomí činné nahlížení toho, co vidíš, nahlížení sebe z tebe samého.¹¹ Neexistuje žádná

¹⁰ *Lehrbuch der Geschichte der Philosophie*, Verlag von Franz Kirchheim, Mainz 1870, str. 713-719.

Všechna zvýraznění jsou původní a je zachován i trochu starobylý pravopis.

¹¹ *Ueber die Bestimmung des Menschen*, Sämmtl. Werke, Bd. 2, S. 222 ff.

„věc sama o sobě“, žádné Ne-já; co nazýváme Ne-já, je pouze něco tkvící v našem Já.“

To pak nezbytně platí také o Bohu! Ten není nějakou objektivní skutečností mimo nás samotných, nýbrž znovu jenom „my sami“! S pominutím skrytého myšlenkového zmatení, kterého Fichte užívá k „zdůvodnění“ příp. „odvození“ svého gnosticko-subjektivistického skepticismu, zde pak zůstává jen zdrcující závěr, a znovu Stöcklovými slovy:

„Tím, že se Já stále více osvobozuje z mezí omezené pomíjivosti i jí podmíněné smyslovosti, a pozdvihuje se k samostatnosti, *tvorí* mravní světový řád. Vlastní Já tedy není podřízeno morálnímu světovému řádu, nýbrž je samo jeho *tvůrcem*. ... Tento morální světový řád je tedy *božský*, a sice *jediný božský*. Co nazýváme *Bohem*, je pouze *morální světový řád*. Jsme ovšem zvyklí různé vztahy morálního světového řádu k nám i k našemu jednání zahrnovat pod pojem zvlášť existující bytosti, a tu označovat za Boha; ale to je pouze důsledek omezenosti našeho rozumu. Sám o sobě je však pojem Boha jako samy o sobě existující podstaty nemožný a protikladný, protože substanciální Bůh je nezbytně v prostoru rozsáhlého těla, jehož kontury mu také mohou dát jeho podobu. Totéž platí o pojmu Boha jako osobní bytosti; protože všechno to, osobnost i vědomí, nacházíme pouze v nás, a bez konečnosti nedokážeme myslet. Myslíme-li Boha, myslíme tím v zásadě přece jen sebe samé.“

Člověk, a dokonce *pouze* on, je tedy Bůh – prastará teze pohanské i kabbalistické gnose! A je to jasný výsměch, když na místo *rozumového* odůvodnění reality, kterou (což dr. Heller neví nebo záměrně neříká) již sv. Augustin především ve svém díle „De Trinitate“¹² platně vypracoval, nastupuje u Fichte – *zcela libovolná víra!* Víra jen v realitu věcí, ale naprosto ne v osobního Boha nikoli z tohoto světa. K tomu naposledy Stöckl:

„Avšak nutná je nejen víra v *mravní světový řád*, abychom mohli mravně konat, nýbrž také víra v realitu svého Já i okolního světa. Člověk, říká Fichte, je zde ke konání, a aby mohl jednat, musí *věřit* v realitu svého Já i věcí mimo něj. Máš jednat, volá k nám hlas svědomí, a protože nemůžeš jednat, aniž bys akceptoval realitu okolního světa i ostatních sobě rovných, musíš podle konání také *myslet*, tj. musíš přijmout realitu věcí – *věřit*. Takový je zájem na realitě, který nás udržuje v našem přirozeném náhledu na existenci sebe samého i věcí, a proto není víra, v níž tuto realitu přijímáme, rovněž věděním, nýbrž naopak *rozhodnutím vůle*. ... Přesto je to realita, kterou tím Fichte nabývá [tj. pošetile se domýšlí ji získat] pouze realitou vlastního Já a okolního světa. Realitu Boha jako osobní, supramundanen [ne z tohoto světa jsoucí] bytosti, kterou Kant rovněž přijímá jako nezbytnost k mravnímu konání, již Fichte nepotřebuje... Jemu stačí víra v mravní světový řád, a proto do jeho pojmu nechává rozplynout se pojem Boha. V tomto ohledu je Fichteho systém v zásadě *ateistický*.“

Nyní tedy, vážení čtenáři, konečně již zcela přesně víte, na jak nepevném písku by chtěl pan dr. Heller „založit“ budovu katolické víry, aby ji tím zcela jistěji zruinoval!

¹² Podrobnější poučení vážnějšímu zájemci o každý takový problém lze jen doporučit studii prof. dr. Josefa Seiferta *Erkenntnis objektiver Wahrheit. Die Transzendenz des Menschen in der Erkenntnis*, 2. verb. u. erw. Aufl. Universitätsverlag Anton Pustet, Salzburg-München 1976.

A abych vyvrátil nevyhnutelně jako amen v kostele očekávanou sofistickou námitku dr. Hellera, že novoscholastik Stöckl vidí všechno „falešnými“, totiž „tomistickými“ brýlemi, poradíme se s dalším dílem dějin filosofie, tentokrát od *evangelického* vědce: Původně napsané protestantským teologem a filosofem Johannem Rehmke (1. vyd. 1896, 3. vyd. 1921), vyšlo pak r. 1959 pouze jako „dr. phil. et. theol.“ představeným Friedrichem Schneiderem v nově zpracovaném vydání a jako takové bylo ještě koncem sedmdesátých nebo začátkem osmdesátých let nově vydané v nezměněné podobě.¹³ O Fichtovi, jehož systém je tam na deseti drobně tištěných stranách (240-250) podrobně pojednán, čteme zčásti doslova to samé, co již u Stöckla. Co ten o Fichteovo pojmu „Boha“ říká, potvrzují Rehmke/Schneider takto (str. 147 ad., všechna zvýraznění v originále):

„Fichte sice zná ‚samo o sobě‘, tj. transcendentní důvod ‚bytí‘ a ‚poznání‘, ale jeho ‚samo o sobě‘ není samotným ‚bytím‘ nebo ‚předmětem‘, nýbrž právě ‚Já‘. ‚Já‘ jako základ všeho ‚bytí‘ a ‚poznání‘ není ovšem jako empirické [= vědomě poznané] Já, jehož transcendentním základem toho je Já, ‚omezené‘ Já, a nikdy se tedy neztotožňuje s *empirickým* Já. Z toho je pak také zřejmé, že v intelektuální představě je možné dospět k čistému, empirickému Já, je tedy podle všeho v každém člověku ‚nevědomí‘...“

Zkrátka a dobře, není žádný osobní Bůh, nýbrž „Bůh“ jako „čisté Já“ se stává „vědomím“ pouze v každém jednotlivém „empirickém Já“, tedy v každém člověku! Bez lidí by byl „Bůh“ bezvědomý! Sotva si lze představit strašlivější karikaturu pravého, nekonečného, všemohoucího, vševědoucího a na svém stvoření zcela nezávislého Boha, jenž zdravým rozumem může být poznán z děl svého stvoření¹⁴ a který se jako takový navíc nadpřirozeně zjevil.

Jednomu lze ovšem nyní porozumět mnohem lépe: Jak je totiž vysvětlitelné, že dr. Heller své „vážené“ čtenářstvo v téměř každém čísle časopisu může pokaždé označovat za „duševně těžkopádné“, „lenivé“, „samolibé“, „netečné“ a ještě i jinak málo lichotivě, aniž by se *na to* ozvala nějaká viditelná reakce...

„Restituce“ církve zdola

On a jeho lidé se odedávna a podle všech svých sil snaží zatajovat, že „restituce církve“¹⁵ jedinou možnou cestou, tedy co možná nejrychlejší volbou papeže, bychom

¹³ Johannes Rehmke, *Geschichte der Philosophie*. Neu herausgegeben und fortgeführt von Friedrich Schneider, VMA-Verlag Wiesbaden o. J.

¹⁴ Ještě jeden odkaz na literaturu pro vážné zájemce: Tím nejnovějším (a bohužel asi také zatím posledním!) je přes všechnu možnou kritiku v nepodstatných bodech jak spolehlivé, tak obsáhlé *katolické* dílo v němčině: Walter Brugger S. J., *Summe einer philosophischen Gotteslehre*, Johannes Berchmanns Verlag, München 1979.

¹⁵ Jde vlastně o teologické „neslovo“, protože Církev jako taková (a znovu jde o definované dogma!) je nepomíjející a proto také nepotřebuje „zrestiturovat“, tedy být „obnovena“! Jediné, co se v jistém smyslu musí „obnovit“, je v současnosti pouze virtuální, tedy podle sil a možností existující jurisdikční hierarchie, která se však znovu může přeměnit v aktuální a skutečnou pouze volbou nového papeže! – Abychom však nemuseli opravně do citovaných i je komentujících textů ustavičně zasahovat, bude zde Hellerův chybný termín „restituce“ i nadále zachováván, aniž bychom s ním sebestěně souhlasili.

se nikdy nedočkali, kdyby šlo po jejich... Bylo by to možné stejně tak málo, jako ze dvou polovin kružnice „zrestituovat“ úplný kruh, a přitom bychom byli ustavičně ujišťování, že obě kružnice musejí být nejdříve umocněny na druhou, protože kvadratura kruhu je nemožná... Ohledně obnovy církevní jurisdikční hierarchie zní Hellerův, Wendlandův atd. předpoklad již třicet let takto: nejprve musejí být zorganizovány místní, komunální struktury, a až poté je možné pomýšlet na zřízení jakýchsi diecézí; teprve pokud by všechno bylo pěkně pohromadě, byla by možná i volba papeže.

Odkud jen mají takovou představu? Následují tím snad Kristův příklad? Odpovídá to požadavku Církve? Rozhodně ne! Kristus svou církev založil shora namísto zdola. Prvními příslušníky Jeho Církve byli (kromě Jeho Nejsvětější Matky, několika věřících žen a učedníků) první papeži a první biskupové: sbor apoštolů pod Petrovým přímátem. Založení obcí a diecézí, stejně jako vytvoření ostatní správní struktury následovalo až později! Zatím ještě pokaždé, kdy se papežský stolec uprázdnil, nestarala se dítka Církve o zakládání nových diecézí a farností nebo o „zrestituování“ starých, nýbrž o zvolení nového papeže. S touto prosbou byla všemi kněžími a biskupy sloužena výslovně k tomu účelu vytvořená votivní mše, modlilo se a postilo. Když kardinálové volbu příliš dlouho protahovali, hrozilo se jim, byli zavíráni a omezováni v jídle, protože všichni věřící věděli – není třeba „restituovat“ něco, nýbrž osobu papeže!

V konstituci o volbě papeže od sv. Pia X. (a jeho nástupci ve všech dále citovaných pasážích beze změny převzaté) se ustavičně napomíná, aby při římské sedisvakanci bylo učiněno všechno k co možná rychlému zvolení nového papeže, namísto starání se o nějaké jiné, podřadné věci.

Nepřímo je to řečeno již v úvodní větě, že během sedisvakance je „nejzávažnější a nejsvětější“ úlohou kardinálů zvolit novou hlavu Církve resp. nového nejvyššího pastýře pro stáde Páně.¹⁶ Neexistuje tedy nic naléhavějšího!

„Kardinálové musejí co možná rychle rozhodnout a nařídít všechno, co je nezbytné pro započítí konkláve.“¹⁷

Po úmrtí papeže může být čekáno pouze deset dnů na příjezd v Římě nepřítomných kardinálů. Kdo z nich zde jedenáctý den není přítomný, na toho nebude brán ohled – konkláve musí neprodleně začít!¹⁸ Tento proceduru urychlující předpis se ohledně příslušné poznámky pod čarou odvolává na Řehoře X. († 1276) a Pia IV. († 1565), a je tedy v podstatě již více než sedm století starý!

Všem kardinálům se „mocí svaté poslušnosti“ *nařizuje „okamžitě“* po obdržení zvacího listu kardinála-děkana odebrat se do konkláve.¹⁹

¹⁶ V CIC z roku 1917 jako dodatek tištěné konstituce „Vacante Sede Apostolica“ (VSA) začíná takto: „Vacante Sede Apostolica, illud gravissimum sanctissimumque est, summum dominici gregis pastorem et caput, ad catholicam Ecclesiam provide solerterque regendam, eligere, qui, in beati Petri locum succedens, Christi Iesu in terris personam gerat.“

¹⁷ VSA č. 11 b): „Cardinales quam cito ea omnia decernere ac disponere debent, quae ad Conclave inchoandum urgentiora sunt.“

¹⁸ Tamtéž, č. 33: „Item statuimus, un cum Pontificem de hac vita migrare contigerit, praesentes Cardinales expectare debeant absentes per decem tantummodo dies, quibus exsequiae defuncti Pontificis celebrantur; quibus elapsis, statim Conclave ingredi et ad electionis negotium procedere tenentur.“

¹⁹ Tamtéž, č. 35: „Omnibus autem Cardinalibus in virtute sanctae obedientiae praecipimus et mandamus, ut ... indictionis litteris obtemperare, et ad locum eisdem designatum pro perficienda Pontificis electione statim se conferre debeant.“

Na jiném místě sv. Pius X. nabádá „žádoucí urychlení volby nenarušovat žádným způsobem“ a proto dovoluje zjednodušení resp. zkrácení jedné jisté fáze zde blíže nepopsaného, protože komplikovaného způsobu volby.²⁰

A konečně sv. papež, znovu se opírající o Řehoře X., nařizuje, aby všude tam, kam včas pronikla zpráva o smrti papeže, se klérus i lid usilovně modlili k Bohu za nezbytnou jednotu kardinálů při volbě, „čímž z jejich jednomyslnosti vzejde rychlá, shodná a prospěšná (jak to vyžaduje spása duší i užitek celého světa) odpomoc [od sedisvakance]“. Patriarchové, arcibiskupové, biskupové atd. mají vyzývat a povzbuzovat nejen k ustavičným modlitbám, nýbrž pokud je to možné, i k postům „za rychlý a šťastný průběh volby“!²¹

Taková je tedy vůle Církve – co možná nejrychlejší obnovení práce reálně existující jurisdikční hierarchie zvolením nového papeže, restituce Církve shora, protože od vrcholu byla také založena. Nic jiného se nemůže zdařit; dokud je pastýř mrtvý, musejí ovce nezbytně zůstat rozptýlené, a čím déle se otálí se zjednáním nového pastýře, tím horší rozptýlení bude. A právě proto, že to dr. Heller velmi dobře ví, chce o papežské volbě něco slyšet nanejvýš v teorii, ale nikdy ne v praxi. Její *teoretické* nezbytnosti tu a tam přisvědčit jeho plánům nijak neškodí, nýbrž naopak prospívá, protože mu to propůjčuje velmi vítaný katolický vzhled. Z toho je pak snadné vysvětlit již více než třicetiletou kolísavou politiku „Einsichtu“ a jeho redaktorů: ustavičné zdůrazňování teoretické potřeby zvolení papeže, ale na vyrovnání o to horlivější ochromování a diskreditování každé skutečné snahy o ni, a to se stále stejným argumentováním, že čas „ještě neuzrál“. Již jen posledních dva a půl ročníku „Einsichtu“ bohatě stačí k doložení stereotypního používání této perfidní taktiky.

Červen 2000: Bylo potěšující, když pak „Einsicht“ přinesl šestistránkové pojednání k „ospravedlnění budoucí volby papeže“ od Kennetha L. Mocka, ale ukázalo se tam, že předpoklady k ní jsou za nynějších podmínek vlastně jen minimální. Lze se tedy nanejvýš ptát, proč z roku 1995 pocházející text byl teprve po pěti letech pro „Einsicht“ přeložen a jím publikován...

Srpen 2000: „Einsicht“ (str. 75 ad) otiskuje zjevně od dr. Hellera pocházející návrh „Prohlášení“ k „restituci církve“. Rozhodující pasáž zní:

„K restituci církve jako viditelné instituce spásy patří:

Zajištění prostředků spásy.

Zachování a předávání učení církve.

Zabezpečení apoštolské poslušnosti.

Obnovení společenství věřících na regionální, nadregionální i na celocírkevní úrovni.

²⁰ Tamtéž, č. 76: „... Nos ... optatae electionis accelerationi nullimode officere cupientas, statuimus ac praescribimus...“

²¹ Tamtéž, č. 85: „... huic addicimus santonem [sic!], ut in omnibus civitatibus, ceterisque locis saltem insignioribus, ubi primum de Pontificis obitu nuncium pervenerit, a Clero et populo ... humiles assidueque preces fundantur ad Dominum, ut Ipse ... sic efficiat eorumdem Cardinalium corda in eligendo concordia, ut provisio celeris, unanimis et utilis (prout animarum salus exigit, et totius orbis requirit utilitas) ex ipsorum unanimitate sequatur ... praecipimus, ut Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et alii Ecclesiarum Praelati ... Clerum et populum ... in suis sermonibus ad supplicium precum suffragia pro celeri et felici exitu tanti negotii frequentanda solerter excitent, et ipsi aedem auctoritate non solum orationum frequentiam, sed observantiam ... ieiuniorum hortentur.“

Restituce hierarchie.

Znovuzřízení papežského stolce (jako principu jednoty).“

Prohlédneme-li si dr. Hellerem naprosto ne náhodně zvolené pořadí těchto programových bodů, okamžitě vidíme, že zapřahá vůz před koně: nejprve má být znovuzřízeno „společenství věřících“, a až poté „papežský stolec“, přestože o tom posledním se dokonce přiznává, že to je onen „princip jednoty“, jen díky jemuž „společenství věřících“ může vůbec existovat! Má se tedy nejprve naplnit vědro vodou a teprve poté otevřít kohoutek. ... Kromě tohoaráží formulace „znovuzřízení papežského stolce“, zatímco všichni jsme si vždy mysleli, že tento stolec je pouze uprázdněný, ale ještě stávající k dispozici (jak učí katolická víra!); dr. Heller má však za to, že musí být zcela nově zřízen!

Aby se ještě jasněji ukázalo, že pro „Einsicht“ není zvolení papeže absolutně žádnou prioritou, k tomu pak v témže čísle časopisu hned následně (str. 77 ad) poslouží „Postoj k předloženému návrhu ‚Prohlášení‘“ od nám již známého katolizujícího gnostika Gerda-Klausa Kaltenbrunnera, sepsaný očividně po poradě s „redaktorem“ „Einsichtu“. Ne, papež tak rychle nebude, protože samotní kněží a biskupové jsou již hodně vyběhlé modely, tlumí Kaltenbrunner snad ještě existující očekávání čtenářstva, aby pak šokované „utěšil“ takto: „Patříme k církvi, jejíž neomylnou hlavou je ON sám i poté, když není žádná apoštolská posloupnost, žádný papež, žádná hierarchie.“ – Že je apoštolská posloupnost podle definovaného církevního učení *neztratitelnou a podstatnou známkou Církve*, to zjevně ani Kaltenbrunnera, ani dr. Hellera vůbec nezajímá; dávají tedy najevo čirou herezi! Kaltenbrunner pak uzavírá svůj postoj takto: „My *jsme* církev, jestliže zachovááme Krista, jehož vtělením, utrpením a vzkříšením již začal konec věků.“

Listopad 2000: Jako třetí do spolku se hlásí o slovo pan prof. dr. Diether Wendland s „novým zněním“ svého, již roku 1973 publikovaného a 1990 „jen málo rozšířeného“ a znovu pak v „Einsichtu“ přetištěného zásadního článku „Římsko-katolická církev v diaspoře – fikce nebo skutečnost?“ (str. 95-104). – Tam dokonce výslovně stojí: „... *znovuzřízení* (re-aedificatio) *Ecclesie*, která je ve své struktuře ruinována shora, se nechá realizovat pouze zdola...“! – V této rafinované formulaci to zní vcelku hodnověrně, a přesto se tím bezostyšně odporuje nařízením papežů (při každé sedisvakanci – lhostejno jakého druhu – „shora ruinovanou“) jurisdikční hierarchii obnovit *shora*, totiž co nejrychlejším zvolením papeže!

Průběhem doby se pak i prof. dr. Wendland odhalil jako protestant – nepotřebuje žádného papeže ani biskupa; jemu stačí Kristus, tedy zcela tak, jak to postačovalo již Martinu Lutherovi:

„Jsou leckde zbožní katolíci, kteří se hodně modlí namísto věčného lamentování: ‚Ach, pořád ještě nemáme žádného papeže, ba ani biskupa!‘ No a, zní moje odpověď na takové bědování, je to snad tak hrozné? Nebo už vám nestačí Kristus, který nejenže ukazuje cestu, ale sám ‚*JE* cestou‘?!“ (str. 100).

Zde mohl klidně přidat ještě hodně vykřičníků na zdůraznění svého škodlivého protestantismu.

Nakonec prof. Dr. Wendland znovu odsouvá zvolení papeže do nejvzdálenější budoucnosti (str. 104):

„Já osobně i další si nic neslibujeme od tzv. ‚neúplného koncilu‘ k určitému účelu, a tedy ani za účelem ‚papežské volby‘ [!], dokud nebude existovat zvláštní

účinná [!] organizační forma [!], která by byla přizpůsobená římsko-katolické církvi v diaspoře (asi nejlépe nejprve regionálně a poté nadregionálně). Také Ecclesia v diaspoře, tj. v rozptýlení, musí chránit svou jednotu, a sice s přihlédnutím k principům eklesiologické jednoty, která je víc, než jen světsky společenská.“

Nuže, má-li být *eklesiologická* jednota, pak může přece vyjít výhradně od papeže jako „principu jednoty“ (dr. Heller ipse dixit!).²² Co znamenají takové zásadně protimluvny povídačky podle protestantské manýry? Než se přikročí k volbě papeže, má být nejprve utvořena ona církevní jednota, která bez papeže naprosto *nemůže* být – je to zhruba totéž, jako „recept“ kabaretního komika: nejdříve se auto zvenku pečlivě zamkne a klíč se zahodí, a teprve pak se lze dovnitř posadit a s autem odjet...!

Prosinec 2000: To je už víc než jen trochu hloupé! Právě až poté, co se lidem spojenými silami vyžene z hlavy každá myšlenka na co možná brzké zvolení papeže, vychází v německém překladu teologicky nesporně správné „zásadní prohlášení“ k volbě papeže, podepsané třemi biskupy.²³ Co tedy dělat? Dr. Heller si ovšem ví rady: spěšně sestaví článek „K problému možné volby papeže“ (str. 160 ad.). V jeho první části zmíněné tři biskupy pěkně popořadě zstudí tím, že je dává dohromady s věcmi a lidmi, s nimiž ti nemají naprosto nic společného. A kromě toho – nejsou dva z nich ženatí? A nezúčastnili se oba již jednou nezdařené volby papeže? Rafinovaný redaktor tím obratně proklouzl kolem pro něj nejnebezpečnějšího bodu, tedy obsažnému a věcnému zabývání se zásadním prohlášením.

Aby však alespoň vzbudil zdání, že se jím vážně a konkrétně zabývá, vytahuje ze zásuvky jako další jeden starý příspěvek: „Ve snaze předejít naprostému zmatku publikujme znovu náš postoj k problému možné papežské volby...“ Pak okamžitě následuje výrazné oslabení právě řečeného: „... v této poznámce mi *nejde* o systematický výklad k danému problému, nýbrž pouze o převzetí různých pojetí, jak se k němu v poslední době utvořila...“ Jinak řečeno – neodstraňuje se chaos, nýbrž ten se právě naopak vyvolává tím, že dr. Heller pouze vedle sebe bez spojitostí staví všemožná pojetí, aniž by k nim zaujal postoj.

Ale pozor – vždyť v druhé části „mírně modifikovaného“ dotisku z roku 1993 přece jen zaujímá nějaký postoj, přinejmenším zdánlivě:

„Teologická debata, mající za cíl řešení restituce církve, se musí zintenzivnit a být dál vedena. ... To znamená, že se musíme zabývat problémem určení postoje, chceme-li uchovat svou víru ... a čím rychleji začneme se ‚sanací tohoto starého břemene‘, tím dříve se otevře vyhlídka na postupné opětné získávání viditelnosti a svrchovanosti církve. V rámci této zásadní diskuse bude nakonec projednáván i problém volby papeže. ... V dané souvislosti by pak bylo důležité studovat právní historii papežské volby...“

Povšimněme si, do jak nedohledné a zcela neurčité budoucnosti zde dr. Heller odsouvá zvolení papeže. Podle něj je údajně třeba udělat ještě téměř nekonečně mnoho dalšího, než může být „problém“ volby papeže i jen pouze „projednáván“, o *praktickém* řešení tohoto „problému“ ani nemluvě! A také si nic nedělá z toho, že to sice napsal již v červenci 1993, ale přesto koncem roku 2000 – tedy o sedm a půl roku poz-

²² Tj. dosl.: „(on) sám řekl“; pozn. překl.

²³ Msgre José Franklin Urbina Aznar, *Grundsatzklärung zur Wahl eines Papstes aufgrund der aktuell Vakanz des Apostolischen Stuhles*, Durach 2000.

ději – beze změny opakoval. Zhodnoťte sám, pane dr. Hellere, co jste potom vy a váš sedmkrát do roka vycházející „Einsicht“ s více než 50 (slovy: padesáti!) vydáními udělali pro „sanování“ řečeného „starého břemene“ a realizaci „upevnění místních církevních skupin“? Podle vlastního přiznání – vůbec nic! A co jste dělal během oněch 22 let před rokem 1993, v nichž jste také jen tlachal o budoucích debatách a probíraných problémech? Kdy by tedy měly tyto nekonečné debaty o možnostech řešení zmíněných problémů konečně vést k zvolení papeže? Za vašeho života jistě ne, a vaší nadějně ratolesti Bernharda, který již kráčí ve vašich stopách, také ne – tedy slovem: nikdy!

Ve skutečnosti přece jasný výsledek již dávno existuje. Víme naprosto přesně, že žádným věřícím katolíkem nelze bez hříchu schisma popírat nutnost provedení volby papeže: pomocí mezinárodního čtenářstva se shromáždí adresy všech tzv. „sedisvakantistických“ biskupů a poté se jim všem bez rozdílu pošle z ústředního místa s dostatečným časovým předstihem doporučená pozvánka ke konkláve. Na pozvánce budou zdvořile, ale přesto jasně upozorněni, že jejich nepřítomnost pod jakoukoli záminkou nezabrání konání konkláve, zato však naopak plně odhalí jejich schismatický postoj. Biskupové budou pozvánkou rovněž přátelsky vyzváni přinést s sebou všechny dokumenty, hodnověrně prokazující jejich římsko-katolické biskupské svěcení. Poté takto shromáždění biskupové bez ohledu na to, jak mnoho nebo málo jich je, většinově rozhodnou o praktickém jednacím řádu konkláve a také podle něj přistoupí k volbě.

Toto všechno mohl vlastně již dávno zařídit „Einsicht“ a jeho „redaktor“, jemuž nikdy nechyběly internacionální kontakty ani prostředky k financování například ne právě levných letů přes Atlantik. Že místo toho po třicet let jen o tom nezávazně mluvili a bezcílně žvanili, nelze bez nějakého určitého záměru naprosto vysvětlit.

Znovu prosinec 2000: Ohledně cynismu je dr. Heller jenom stěží překonatelný. Ke konci sešitu (s. 178) dává přece najevo právě on (!) plamenné „rozhořčení a hořkost nad plošným selháním ve vlastních řadách“...! A zdroj hraného zármutku (jeho očím nelze důvěřovat):

„Kristus postavil na skále svou církev, jejíž neviditelnou hlavou povždy zůstává. Plné moci, které Petr obdržel, přecházejí na právě platného papeže, který je tak ‚Petrus semper vivans‘ [sic! – s latinou je to u pana doktora vždy všelijaké].²⁴ Od právě platného papeže takto dostávají k církvi náležející klerici (a laici) pověření k výkonu svého úřadu. Bez takového pověření, bez (prvotního) papežského mandátu, bez zmocnění *nesmí* např. žádný kněz sloužit mši a žádný biskup nesmí vysvětit kněze nebo biskupa, i kdyby k tomu svým svěcením měli posvěcující plnou moc. ... Kde je však za dnešních poměrů církev? Odkud dostávají kněží a biskupové pověření k udělování svátostí, skrze něž se nám přece dostává daru bezprostřední účasti na věčném životě i duchovní správy v těchto časech trvající sedisvakance?“

Ano, odkud, poté, co „Einsicht“ po dlouhých třicet let nekonečným a neužitečným povídáním o údajně předem potřebném řešení „problémů“ a výstavbě „struktury“ záměrně bránil jakékoli platné papežské volbě a zjevně v této strategii pokračuje?

Březen 2001: Dr. Heller se (str. 198) sám koriguje: tři biskupské signatáře „zásadního prohlášení“ k volbě papeže dal v důsledku jakési dezinformace do spojitosti se

²⁴ Správně má být „Petrus semper vivens“; pozn. překl.

všemi možnými lidmi a věcmi, s nimiž ti neměli vůbec co dělat. Nu budiž, zmýlit se mohl, ale pak přichází pokračování: přesto „trvá“, že dva ze tří se jimi „před několika lety“ zvoleného „papeže“ Lina II. dosud nezřekli! Nuže, to nepotřebovali resp. ani nemohli, protože řečený „Linus II.“ se hned po svém zvolení stáhl na britský ostrov v La Manchi a nikdy neučinil sebemenší pokus opravdově jako papež úřadovat.

Poté zručně následoval nový taktický obrat :

„Nadále zastávám pojetí, že biskupy Urbinou a Aznarem vypracované ‚zásadní prohlášení k volbě papeže‘, které mezitím existuje v německém překladu... je opravdu pozoruhodné a ohledně studia problému papežské volby by si za daných okolností zasloužilo pozornosti. E. Heller.“

Rafinovaná volba slov, neboť „pozoruhodné“ je přirozeně všechno možné, i nejasně „pochválené“ zásadní prohlášení ve skutečnosti předpokládá úspěšně absolvované studium „problému“ papežské volby místo toho, aby se autor věnoval důkazu akutní *nezbytnosti* zvolení papeže a uvedením kontaktních adres tří podepsaných biskupů vyzval k *co možná brzkému* uskutečnění přípravného setkání k řečené volbě! O tom tedy čtenáři „Einsichtu“ neslyší nic stejně tak, jako ani později již neuslyší ani slůvko o přece tak „pozoruhodném ‚zásadním prohlášení“...“

Duben 2001: Bezostyšně protestantizující prof. dr. Wendland již znovu cílevědomě kormidluje „Einsichtem“ zamýšlenou „církve v diaspoře“ bez papeže. Aniž by to blíže vysvětlil nebo odůvodnil, jednoduše tvrdí, co ještě nikdy nebylo slyšáno: existenci dvou různých katolických církví, od nichž se také může odděleně odpadávat!

„Dnes se v církevní oblasti musí u katolíků rozlišovat mezi *dvěma apostasiemi*, které se hrozivě projevují: apostasie od apoštolské Ecclesia Romana s jejím apoštolským stolcem neboli Petrovou katedrou, a apostasie od jedné (*jedné jediné*) Ecclesia Jesu Christi s její posvátnou božskou hlavou, jediným ‚Spasitelem‘, z něž vycházejí všechny milosti spásy, protože pouze On ‚JE životem‘.“ (Str. 18, všechna zvýraznění v originále.)

Naprosto heretické rozlišování, nad jehož žalostným akceptováním veškerým čtenářstvem „Einsichtu“ nelze než poznovu žasnout! Nebo je snad tento tiskový orgán tak jako tak odebírán pouze jako humoristický list? To by bohužel bylo příliš hezké, než aby to byla pravda.

Na konci téhož sešitu se dr. Heller (skrytě) triumfálně ohlíží na všechno jím a jeho lidmi za více než třicet let „vykonané“ (str. 30):

„Namísto toho, nyní rozbitou církev obnovovat jako všeobecný institut spásy, jsme se – až na nepodstatné výjimky – dalekosáhle zabývali otázkou, buď se jako tradicionalisté dohodnout s tzv. ‚oficiální církví‘ [jako především bývalý vůdčí muž „Einsichtu“ P. Franz Schmidberger, kterého však ani tak svárlivý dr. Heller téměř nikdy nejmenuje...] ... nebo se spokojit s podzemním křesťanstvím, které se vyznačuje tím, že klerik – téměř pseudokněz – pečuje o klientelu věřících, jejichž aktivity se redukují na pouhé podávání/přijímání svátostí.“

Nebo na pouhé destruktivní žvanění, není-liž pravda, ctěný dr. Hellere?

Červen 2001: Dr. Heller znovu – přirozeně marně, jako vždy! – „hledá ztracenou jednotu“ (str. 32-36) a vyjadřuje se (jak říká již podtitul příspěvku...) „k problému ‚vnitřního schisma‘, např. k ‚zásadnímu prohlášení“ tří biskupů, v němž již všechno potřebné bylo dávno řečeno, což však našemu milovníku věčné problematiky nijak ne-

překáží. „Ne nadarmo,“ opatrně dávkuje pravdu dr. E. Heller (protože on umí, když chce!) „je svěcení (i jmenování – srv. CIC, kánon 329 § 2)²⁵ nových biskupů vyhrazeno papeži, jelikož od něj je odvozena existence i hierarchická struktura Církve jako celku a ti proto musí být řízeni centrálně.“ – Tak vida, zdá se, že konečně pochopil! Chce tedy nyní také zvolit papeže, aby po desetiletích ochromující nečinnosti přece jen vyhověl tomuto církevně právnímu i dogmatickému požadavku?

Ne, samozřejmě že ne, protože předtím zde vždy byly k vyřešení – a také nadále jsou – ještě nespočetné ostatní „problémy“.

„Abychom však ukázali,“ snaží se hned uklidňovat, „že teologické i právní potvrzování biskupského svěcení, rezervované papeži, je sdělitelné, protože obsazování biskupských stolců představuje potřebu *celé* církve, bylo mezi biskupy dohodnuto, že – jako *ekvivalent za chybějící papežský mandát* – mohou být nadále další biskupská svěcení udělována pouze po dohodě a souhlasu *všech* biskupů. Při uprázdnění římského stolce by tak mělo *grémium biskupů reprezentovat* veškerou církev.“

Tento text – nechtě – obsahuje výrazné přiznání viny. Dr. Heller doznává, že jeho skupina tehdy (mluví o roce 1981 a sám dodává: „tedy před 20 lety“) měla pohromadě „všechny“ (!) biskupy. V té době tedy bylo bez problému možné uspořádat konkláve a jednoho z nich zvolit všemi uznaným papežem. Namísto toho se opovážlivě vytvořilo cosi, co vůbec nesmí být: domnělý „ekvivalent“ (nesmírně zrádné slovo, neboť jeho význam v překladu znamená tolik jako „něco rovnocenného“!) „za chybějící papežský mandát“ a tím za samotného chybějícího papeže! Nechtělo se tedy mít žádného papeže. Ono „nechtělo se“, to byli lidé z „Einsichtu“, a mezi nimi již tehdy na předním místě dr. Eberhard Heller osobně.

Ani teď nechce mít papeže.

„Zlepšení tohoto [aktuálního] silně rozrušeného stavu církve je nyní dosažitelné pouze tím,“ předstírá dávat na vědomí, „že započne změna myšlení. ... Pro začátek [!] by se získalo hodně již tím, kdyby bylo dotyčným klerikům jasné, že nesmějí dělat všechno, co mohou. ... Zásadním mezidobým cílem [!] by bylo nahlédnutí skutečnosti, že by se nalézali v jistém *dilema*, spočívající v tom, že mohou jednat pouze z příkazu církve, per Mandatum authority, že však církvi dnes tato pověřující autorita chybí.“

Jak vidno, nestojí po třiceti letech neúnavného redigování „Einsichtu“ ani na „začátku“ a stanovuje jako tzv. nejvyšší „mezidobý cíl“ to, oč mu jde, to je jednotu, kterou však i podle něj již všichni měli, i když ji někteří nezachovávali. Každý hlemýžď je vskutku hotový sprinter v porovnání s tímto pánem, který se ani po třech desetiletích nedostal z místa!

Prosinec 2001: Dr. Heller si kdoví pokolikáté euforicky bere na mušku „Obnovu církve“, protože (jak říká podtitul) „Biskup Dávila Gándara navštěvuje Evropu“ (str. 167 ad.). Mexický biskup chce údajně pokračovat ve snahách svého „předchůdce“ msgr. Carmony, který r. 1991 zahynul při podivné „automobilové nehodě“. Ten podle údajů dr. Hellera již tehdy plánoval mezinárodní konferenci. „Tématy této konference měly být mj.: ... a poté následuje seznam od bodu jedenáct již jenom zkratkou „mj.“ označených témat. V seznamu pozoruhodně až na třetím místě od konce stojí: „Sedis-

²⁵ CIC (Codex Iuris Canonici), Kodex kanonického práva, stručně Církevní zákoník; pozn. překl.

vakance a její ukončení jako hlavní problém dnešní církve.“ Na obě místa *před* ní zařadil dr. Heller naproti tomu *následující* téma: „Apoštolská sukcese – Nezbytnost jejího pokračování. (Aktuální problém autority. Církevní právo a otázky ohledně soudní pravomoci v současné situaci církve. Řešení v ostatních dobách krize.) – Charakteristika kněžského poslání v soudobé situaci církve. (Nezbytnost zvláštní výchovy: Kněžský úřad a bojovnost při výstavbě církve. Obzvláštní odpovědnost, spočívající v dvojnásobném rozhodnutí: pokračování svaté oběti a zvláště další trvání církve.)“

Je tedy třeba nejprve řešit (kdykoli libovolně rozmnožitelné...) vedlejší problémy, a teprve poté (tudíž nikdy) hlavní problém. Kdyby dr. Heller jako velitel hasičů bojoval s požárem obytného domu, postupoval by analogicky takto: nejprve by bezpodmínečně nechal přišít chybějící knoflíky na uniformách svých mužů, protože takový šlendrián právě při akutní hasičské akci nelze trpět, poté by z opatrnosti dal nakoupit několik náhradních hadic, jelikož se nikdy neví, zda jich nebude později zapotřebí, před výjezdem by nechal požární vozy náležitě vyleštit, protože by byla ostuda vyrukovat se špinavými, dále by dal přezkoušet výsuvné žebříky, aby snad později neselhaly, poté by na zeleném stole požární strážnice znovu pečlivě vypracoval teoretický plán akce, aby se to nemuselo dělat pod širým nebem na místě zásahu, ještě jednou by důkladně promyslel, zda se na něco nezapomnělo, jelikož to by bylo vysloveně trapné, nato by zkusmo zatelefonoval do hořícího domu, zda ten vůbec ještě stojí, protože jinak by se výjezd již vůbec nevyplatil a zbytečně by stál peníze daňových poplatníků, až konečně by poslal na místo dvoučlennou přední hlídku v osobním voze zjistit, zda existující technické kapacity postačují, po jejímž návratu by raději ještě zalarmoval hasiče ze sousedního města a přirozeně by počkal na jejich příjezd, neboť noví kolegové by nejprve museli být důkladně poučeni, a tak pořád dál... Poté, co mezitím dům vyhořel do základů, protože hasiči by na místo nikdy nedorazili, by náš velitel hasičů dr. Heller neúnavně svaloval veškerou vinu na své „líné“, „jen chaoticky pobíhající“ lidi a současně by vyžadoval vypracování znaleckého posudku, proč nikdo požár nehasil a co tedy udělat, aby se budoucím katastrofám takového druhu napříště spolehlivě zamezilo...

Září 2002 (č. 2003/6): Prof. dr. Wendland důkladně znetvořuje – obratně jako vždy, protože zkreslování jakéhokoli předmětu je jeho silnou stránkou – samu podstatu papežství, aby i toho posledního čtenáře „Einsichtu“ přešla chuť dočkat se někdy volby papeže resp. chtít jej zvolit biskupy:

„Je snadné mluvit o ‚Petrově úřadu‘ nebo také o ‚papežském úřadu‘, když se neví, co Petrův úřad (munus) je a co všechno zahrnuje, jež v tomto slově vůbec není vyjádřeno. Jinak se tento ‚úřad‘ bez církve Ježíše Krista, v níž existuje, ocitá ve vzduchu.“ (str. 148.)

A tak pořád dál a dál. Žvásty, žvásty a znovu jen žvásty!

Místy jsou tam i přímo heretické: „Neboť episkopát jako takový není institucí (zřízením) Krista, nýbrž pouze apoštolů. A proto také biskupové nejsou nástupci apoštolů, nýbrž jen nastupují na jejich místa...“ (str. 149). Stačí si pouze otevřít dodnes platný církevní zákoník (CIC) z roku 1917, abychom si tam přečetli pravý opak: „Can. 329, § 1. Biskupové jsou nástupci apoštolů a z moci božího dosazení (institutione!) spravují

jednotlivé církve, kterým vládou náležitou mocí pod autoritou římského papeže.²⁶ Ano, vážení čtenáři, zde můžete jenom užasle potřást hlavou: prof. dr. Wendland a dr. Heller to vědí lépe, než učitelský úřad Církve. Není divu, že necítí žádnou touhu po novém skutečném papeži...

V témže sešitě na str. 160 dr. Heller sice v poznámce tvrdí: „My, skuteční sedisvakantisté, se vyznačujeme tím, že vedle konstatování uprázdňení Stolce současně směřujeme k tomu, aby byl obsazen,“ avšak s uskutečněním řečeného úmyslu absolutně nemá naspěch, protože jen o dvě strany dále z pera téhož dr. Hellera, který naštěstí pro jeho domovské město Mnichov alespoň *není* civilním povoláním velitelem hasičů, čteme doslova:

„Takže tedy, pro obnovu církve, pro její restituci jako institutu spásy, potřebujeme vlastní koncepty,
– které musejí být teologicky fundované,
– na jedné straně musejí dbát aktuálních realit,
– na druhé straně být schopné tyto reality tak přetvořit, aby se konečně církev stala znovu záštitou a oporou Božího zjevení i společenství věřících pod zákonně zvoleným papežem.“

Povšimněme si výrazu „konečně“, když jinak nesmírně agilní redaktor po dobrých třiceti letech a nespočetných „Einsichtech“ – stále ještě nemá žádný koncept! A to ani na údajně přednostní „přetvoření realit“, o beztoho vážně nezamýšlené volbě papeže ani nemluvě!

Stále ještě září 2022 (č. 2000/7): Prof. dr. Wendland již po šesté pokračuje v rozvlácném povídání a tentokrát – aby své čtenáře definitivně zmátl – zdůrazňuje to, co předtím sám výslovně popíral: naléhavost zvolení nového papeže! – Ale buďme bez obav, on si i přesto zůstává naprosto věrný, protože pouze líčí katastrofu jako takovou, aniž by jejímu napravení věnoval jediné slůvko (str. 171):

„... Dlouhé uprázdňení Apoštolského stolce může církvi hodně uškodit a dokonce vést k tragédii, pokud nemá obvyklé příčiny, tedy jestliže nespočívá na pouhé přirozené smrti papeže. ... Z toho lze po zralé úvaze poznat, jaké negativní účinky musí mít dlouhá sedisvakance na mnohé věřící...“

Avšak z toho bezprostředně plynoucí nezbytnost co možná rychlého zvolení papeže *není* ani teď vyřčena!

Pro jakési vyrovnání – znovu ne bez hereze (str. 173): „Zjevná hereze“ údajně „vede pouze k ‚nečinnému členu‘ církve“, zatímco každý římsko-katolický katechismus svým čtenářům o dogma prohlašuje, že zjevní heretici již *nejdou vůbec žádnými* členy církve; „nečinnými resp. mrtvými členy“ jsou totiž pouze smrtelní hříšníci, kteří se nedopustili hříchu proti víře nebo jednotě Církve!

A jako koruna všeho je Wendlandův-Hellerův „restituční“ program prezentován zcela jasně (str. 200):

„Činnost tohoto duchovního panstva [= „tradicionalistech kněží“, a to všech!] se nesoustřeďuje na vytváření skutečných *křesťanských komunit*, s nimiž by obnova církve měla začít [i když přece podle vůle papežů by musela začít volbou papeže!] a na nichž by pak mohla být postavena další opatření k restituci [přes-

²⁶ Can. 329, § 1. Episcopi sunt Apostolorum successores atque ex divina institutione peculiaribus ecclesiis praeficiuntur quas cum potestate ordinaria regunt sub auctoritate Romani Pontificis.

tože jedině a pouze Petr a jeho právě platný papež jsou onou skálou, na níž Kristus postavil svou církev a chce ji také vidět stavět až do konce času!]...“

Na důkaz jeho heretické koncepce doslovně „církev zdola“ je poté uvedeno „mínění“ (!) prof. dr. Wendlanda, že se musí postupovat *nejdříve* proti „velkému zlořádu“ „situace v diaspoře“, a sice „zakládáním, jak již bylo zmíněno, opravdových, římskokatolických Kristových komunit“ [!] – a to nejlépe biskupem nebo v jeho pověření teologicky vzdělanými kněžími a laiky [jako u protestantů!] s jasně nastíněnými kompetencemi, zapsanými ve stanovách [!]“. Tedy opravdu skutečná církev zdola, bez papeže a bez jím schváleného církevního práva, ale zato se svévolně slátanými „stanovami“, jaké má také každý myslivecký spolek! Ne nadarmo bylo v témž „Einsichtu“ již před několika lety dr. Hellerem navrženo „zorganizovat“ „tradicionalisty“ v Německu jako „zapsaný spolek“, tedy přesně podle vzoru „Freundeskreis der Una Voce e. V.“.

A kdo takovou schismaticko-heretickou „církev zdola“ nechce, protože odporuje katolickému *dogma* a katolické (!) *jednotě*, tak přesně ten je podle dua Heller/Wendland „sektářem“!

„Jestliže o to nějaký kněz neprojevuje zájem, ba dokonce se takovým snahám staví na odpor, můžeme si být jisti, že jde o sektáře, který jen předstírá, že je knězem katolické církve.“

Jak vidno, dr. Heller skvěle ovládá pověstnou „*novoreč*“ George Orwella („bílé je černé, zlo je dobro, svoboda je otroctví“, atd.). A ostatně také řeč demagogie, pobuřování lidu:

„Přinejmenším by se pak laici měli snažit o vytváření takovýchto komunit a případně se poohlédnout po takovém knězi, který je odhodlán sloužit církvi [té *zdola!*]. Váš Eberhard Heller.“

Systematické „rozkládání branných sil“

Nejlepším prostředkem psychologicky obratně jednajícího dr. Hellera uvést své čtenáře do naprosté nejistoty ohledně jím mnohohlavně zmiňované, ale ve skutečnosti nikdy nezapočaté „restituce církve“, jsou v žádném čísle časopisu nikdy nechybějící „sdělení redakce“, která mezi abonenty listy zásadně neopomenou vyvolávat resp. udržovat pocity viny, malomyslnosti a rezignace tím, že se tam láteří nejen na samotné čtenáře (!), nýbrž především na „kleriky“, k nimž ti první chodí na mši a přijímají od nich svátosti. Redaktor je přitom tak chytrý, že v rámci těchto věčných zošklivování nikdy neříká, koho přesně svými permanentními výtkami má na mysli resp. kdo se vůbec něčím konkrétním měl provinít.

Červen 2000: Na pořadu je znovu každoroční svatodušní osočování (str. 60).

„Zednáři,“ durdí se dr. Heller, „si již dávno povšimli, že jsme – přinejmenším ve Střední Evropě – kapitulovali a smířili se s bezvýznamností, za což jsou především odpovědní naši kněží [kteří pak?], odhlédneme-li od několika výjimek [kterých asi?]. Vždyť není nouze o argumenty, že se nedostává teologických analýz a výkladu problémů [rovněž zajímavé přiznání našeho mistra věčných problémů!]. Chybí nám pastýři, kteří by se angažovali v obnově komunit [namísto zvolení papeže!] i církve [rovněž!] a přinášeli by skutečnou péči o duše – koope-

rujíce se spolubratry i laiky... a měli by pochopit, že nestačí, když jako pouzí správci táhnou s mešním kufříkem dům od domu.“

Poslední věta představuje mimořádnou opovážlivost pana doktora, protože sám přece stále znovu zdůrazňuje, že pokud není papež, měli by kněží a biskupové pouze sloužit mše a podávat svátosti, ale nemít vlastní jurisdikci! Měli by si tedy naschvál hrát na „faráře“, „okresní děkany“, „generální vikáře“, „místní biskupy“ a všechny jim podobné? Vždyť jim až do (dr. Hellerem a jeho lidmi již více než třicet let bráněného!) zvolení papeže nezbyvá naprosto nic jiného, omezovat se na pouhý výkon své *posvěcující* plné moci věřícím, kteří se na ně zcela právem obracejí o pomoc!

Srpen 2000 (str. 94; všechna zvýraznění textu mimo závorky jsou v originále): Znovu úder pod pás! Dr. Heller roní hořké krokodýlí slzy nad (bez papeže zcela nevyhnutelným!):

„... nedostatkem spolupráce a církevní objektivitý“ i nad „tendencí uzavírat se do sebe“. Rozhodující „pro takovou nesprávnost... by mohl být mnou často [ovšemže!] zdůrazňovaný egoismus spásy [?], který se neptá po tom, kde je *církev* (jako výhradní záštita prostředkování milostí), kde jsou církevní komunity (chyba, správně by mělo být: kde je konečně už jednou zvolený papež!), nýbrž který se ptá jen po tom, kde se mi dostane mše sv. a kde svátostí – a přitom se již stalo lhostejným, z jak nejasného sektářského zákoutí dotyčný klerik pochází. Z toho pak na straně *našich!* kleriků vyplývá výhradně zájem na klientele, neochota ke spolupráci a na straně laiků nezáměr na vytváření (diasporních) komunit“.

Velmi zdravý „nezáměr“, když v době bez papeže nevytváříme komunity, nýbrž měli bychom si zvolit nového papeže, který se pak již mocí svého úřadu postará o znovuzřízení diecézí a obcí věřících! Hellerův oblíbený výraz „egoismus spásy“ je ostatně typicky jansenisticky²⁷ úskočný. Podle učení Církve je totiž každý člověk především odpovědný za působení na *vlastní* spáse, a to více než všech těch bližních, kterým se totiž bez ohledu na jeho případné snahy o jejich záchranu spásy nedostane, pokud na ní oni sami rozhodujícím způsobem nespolupracují, stejně jako by zase obráceně bylo marné všechno úsilí bližních o jeho vlastní spásu, kdyby on sám na ní také aktivně nespoluúčastnil! Je proto zcela legitimní, ba povinné, aby každý věřící katolík především sám pro sebe (a teprve v druhé řadě pro ostatní!) usiloval o možnost účasti přinejmenším na nedělní mši a na přijímání svátostí.

Prosinec 2000: Obvyklá vánoční „nadílka“...!

„Čas od času je vhodné vymanit se z bezprostředně dané situace – situace, která dává jen málo podnětů k naději [!], z období plného pohoršení a hořkosti z plošného selhání [!] ve vlastních řadách –, abychom znovu mohli medítovat o smyslu božího zjevení... a tím se opět pozdvihli ze sektářského bahna [!], do nějž jsme vlastní vinou [!] zapadli. ... Přeji vám milosti plné vánoce...“ (str. 178).

Sotva lze ještě sarkastičtěji přát svým „váženým čtenářům“ milosti plné vánoce jako ten, kdo se „sám provinil“ takovým „bahnem“, ale současně právě těmto „ctěným čtenářům“ si troufá připsat „plošné selhání“. Pokud by čtenářstvo „Einsichtu“ mělo sku-

²⁷ Jansenisté nebyli jen tak náhodou předchůdci modernistů i neomodernistů!

tečně „plošně selhat“, pak nanejvýš v tom, že tento destruktivní tiskový orgán již dávno nezarazilo.

Březen 2001: Poslední číslo 30. ročníku a současně první číslo nového roku, tedy vhodné místo a příležitost k novému demotivování publika...

„Naše současná situace je charakterizována – a musí to být jasně řečeno – jednak hlubokou rezignací a lhostejností věřících, ale také latentním sektářským postojem, větším či menším nezájmem [větším – díky samotnému dr. Hellerovi] o univerzální, tedy již ne jen regionální [!] řešení problému naší diaspory.“ (Str. 217.)

Famózní „redaktor“ tudíž po třiceti letech neúchylného sledování šťastně dosáhl cíle...! On ovšem přirozeně ví, že to pod povrchem popelu stále doutná, a proto se musí dál po všem slídit.

Duben 2001: Zde jsme si již částečně citovali: dr. Heller je pobouřený, že víře věrní katolíci se spokojují

„s podzemním křesťanstvím, plně charakterizovaným tím, že se klerik – v řadě případů dokonce pseudoklerik – stará o klientelu věřících, kteří své aktivity redukuje na pouhé podávání/přijímání svátostí“. Pak následuje zdánlivě zbožná „pohrůžka“: „Kristus své církvi zanechal svátosti jako prostředek spásy, skrze něž se křesťanovi dostává bezprostředního podílu na životě Boha... a ne sektářům, kteří jej pouze nedovoleně podávají/přijímají. Lze si živě představit, jaké dary milosti propůjčuje přijímání takových svátostí, které jsou zatíženy dvojnásobnou nepřipustností. ... Přeji vám milostivé a radostné velikonoce“. (Str. 30)

Nefalšovaný cynismus ze strany tohoto arcisektáře, který již před dvaceti lety měl možnost zařídit univerzální a tedy platné zvolení papeže, ale rychle je chtěl nahradit „dohodou“ mezi biskupy! Což také hned v následujícím čísle svého časopisu s až zarážející neomaleností potvrdil, přičemž neopomněl dát vinu jiným.

Červen 2001: Dr. Heller bilancuje (své hanebnosti i vlastních lidí z „Einsichtu“):

„Pro rezistenci je poté zahanbující, že biskupové, o jejichž platnosti svěcení nebyly pochybnosti, znovu bez konzultace a dohody s ostatními biskupy konsekrovali kandidáty, kteří se vyznačovali teologickou ignorancí a morálními nedostatky. ... Ti pak byli žasnoucím houfům věřících prezentováni jako tzv. Thucovi biskupové, jako biskupové odporu. Ve skutečnosti však byli a jsou jen katolizujícími sektáři. Tímto druhem poslušnosti, při němž každý biskup vysvěcuje kandidáty podle svého výběru, aniž by se hledělo na objektivní zájmy restituace církve, se vyvinulo vleklé, vnitřní ‚schisma‘, čímž byla obnova přivedena téměř ke stagnaci. Kdo se dokáže na seznam vysvěcených biskupů podívat kriticky, musí konstatovat, že jen velice málo z nich lze považovat za biskupy katolické církve.“ (Str. 34.)

Tedy, volně podle Danteho: „Zanechte vši naděje, kteří to čtete!“

A hned v témže čísle, k utvrzení takové beznaděje, je k tohoročním svatodušním svátkům „váženým čtenářům“ znovu rafinovaně předstírána vlastní vůle k zvolení papeže, která se bohužel vinou „jiných“ neuskutečnila:

„... Pokud všechny známky neklamou, upadly kruhy sedisvakantistů do hlubokého duchovního spánku. Již před zhruba 20 lety se přestalo diskutovat a hledat řešení na ukončení církevní krize. Máme přece svou jistou držebnost: žád-

ného papeže – pardon ‚ne-papeže‘ vlastně nelze k inventáři počítat, a kdybychom jej měli, jen by vadil [ovšem, pane dr. Hellere, a vám samému nejvíc!] A tak zůstáváme nerušeně sami mezi sebou s ‚ne-papežem‘. ‚Máme‘ však starou mši, ‚máme‘ biskupa (nebo ‚biskupa‘), a to by bylo tak asi všechno. A mladí, většinou nevzdělaní klerici – ať už vlastní vinou nebo ne, rozhodně se dále nevzdělávají! – spatřují svou hlavní úlohu v péči o starší dámy. ... Průřez situací by pak vypadal takto: někdejší odpor, který v tom byl a měl se stát nástrojem obnovy, vypelichal v duchovním strnutí v poklidný tradicionalistický odpočinek... v němž i zkostnatí, pokud je Duch svatý z něj hodně brzy nevyburcuje! Přeji vám milostivé svatodušní svátky! Váš dr. Heller.“

To „sedělo“, není-liž pravda? Alespoň že nepřál „šťastné“ svatodušní svátky, po nichž snad již po stopěťadvacáté důkladně zúčtoval s námi „duchovně hluboce spícími“.

Červenec 2001 (str. 99): „Redakce“ pro změnu čtenářům „sděluje“, že ti nejen duchovně hluboce spí, ale již ani nemají morální měřítko hodnot. Neladnou němčinou zahrnuje dr. Heller morálními výtkami své zaražené publikum:

„Za ještě nebezpečnější než toto konkrétní zavržení morálních hodnot považují šířící se morální relativismus: Neexistuje objektivní, absolutně platná pravda... pro všechny! Toto pojetí se usadilo nejen v hlavách religiózně neukázných měšťáků, nejen v hlavách modernistů, nýbrž i u nás, a to v té formě, kdy principy hodnot jsou zaměňovány s tradičními formami postojů. Takto sice máme kodex postojů a chování, ale ani trochu lásky. Konkrétně – žádnou lásku, která staví v Kristu a na Kristu. Všeobecné ochabnutí těžce spočívá na každém!“

Všeobecně známá jansenistická taktika: Vy všichni jste beznadějně zavržení hodní hříšníci bez ohledu na to, co uděláte...! A přirozeně následuje hned pokračování:

Září 2001 (str. 130): Arogance, „sděluje“ redakce dr. Hellera, „není jen známkou areligiózních zábavních společností, ale nachází se i v řadách domněle pravověrných katolíků [míří tím snad zde sám na sebe...?]. Nejsme sice ateisté [přestože jeho životní filosof Gottlieb Fichte jím byl...]; ale co jsme podnikli, abychom křesťanským náboženstvím, naší vírou žili a na veřejnosti ji také manifestovali? Kde jsme, jak se to hezky říká, ‚přiznali barvu‘? Jsme podzemní křesťané, čekající pouze na ‚zaopatření‘ svátostmi! Nejsme odpovědní jen za to, co děláme, ale také za to, co *bychom měli dělat* a co *neděláme*! Měli bychom si pospíšet a pro nás i pro naše děti úpěnlivě prosit o Boží milosrdenství!“

Dělejte to, vážený pane dr. Hellere, dělejte to! Vždyť podle vlastních slov jste spoluodpovědný za zvolení papeže, které jste v letech 1981/82 *měl zorganizovat*, ale na místo toho jste pro ně dodnes nejenže „*nic neudělal*“, nýbrž jste je ještě záměrně torpedoval, kdykoli se o zvolení ostatní katolíci snažili!

Listopad 2001 (str. 164; všechna zvýraznění jako vždy v originále): „Redakce“ nemešká s dalšími „oznámeními“ téhož druhu, protože stálá krůpěj i kámen proráží... Tedy podle starého jansenistického modelu nepřetržitě dotírat na ty hloupé „tradicionalisty“, z nichž sice ani jediný není jmenován, jimž se však přesto převrací všechno, co se převrátit dá:

„Misionáři, jako např. sv. František Xaver, který tak úspěšně působil v Indii, žili přímo ze své víry a nelpěli na tradovaných *formách*. Forma byla určována

vírou a nepovažovala se za věc jako takovou. Proto také byli misionáři ochotni a schopni přistupovat k cizím lidem i jejich duchovní situaci *bez výhrad a bez předsudků*...“

Ano, tato pěkná modernistická, resp. zednářská slůvka, která dr. Heller vlastnoručně zdůraznil, na nás dnes všude a ustavičně dotírají, stejně jako jejich pragmatické užívání dr. Hellerem, jež by každý hypermodernistický „farář mladých“ i vůbec každý hypermodernistický „duchovní pastýř“ pokoncilní církve s radostí podepsal.

„Taková angažovanost a oddanost nám chybí. Namísto prostředkování religiózního života a rozdávání lásky ulpíváme na formalitách a zvažuje se, zda je dovolené vstoupit do kostela v teniskách. ... Místo řešení skutečně závažných problémů se omezujeme na pěstování rozdílů v postojích a na morální odsuzování těch, kteří naše stanovisko nesdílejí. A pokud se snad někdy zabýváme lidmi a jejich nesnázemi, spokojujeme se s opakováním stereotypů, s mrtvými, již odloženými formami a představami, které život obcházejí a dotyčně zanechávají v ještě hlubší bezradnosti.“

Téměř by se věřilo, že poslední právě citovanou větu si dr. Heller vypůjčil z „kázání“ pokoncilního mohučského „biskupa“ a „kardinála“ Karla Lehmana; tak silně totiž na něj a na jeho „spolubratry“ upomínají modernistické fráze, jimiž se ti po desetiletí snaží ze svých stále ještě „konzervativních“ oveček vyhnat poslední zbytky katolické víry...

Prosinec 2001: Vánoce jsou již zase přede dveřmi a čtenáři „*Ensichtu*“ chtějí být obdarováni – na způsob dr. Hellera:

„... zlobím se, když vidím, s jakou lhostejností a ignorancí se tolik našich údajných katolíků staví k až neuvěřitelné religiózní a církevní krizi, což je pak vede jen k tomu, že na všechny, kteří usilují o řešení, shlížejí s nedůvěrou, ba až odmítáním: to je smrt všem duchovním zápasům! Domýšlivě se přidržují toho, co sami nechápou. Zmocňuje se mě bolest, smutek a rozpaky, když musím zjišťovat, že u nás mladí klerici, kteří se sice stali kněžími, ale ne muži, arogancí a chybějící bliženeckou láskou ‚neshromažďují‘, nýbrž ‚rozptylují‘. Mnohdy je opravdu těžké nenechat ‚zapadnout slunce hněvu‘ [takové slovní obraty bez výjimky dr. Heller] nad všemi těmito nepříjemnostmi bez zatrpknutí.“

Ale, kdopak mu zase co udělal? To se nedozvídáme. Přesto opravdovou vánoční radost šířící filipika pokračuje:

„Co mohu čekat od věřících, jejichž srdce ochladlo a je plné nenávisti? Pokoj – a to zvěstoval pastýřům anděl – je pouze mezi lidmi ‚dobré vůle‘. ... Tj. pokoj je tam, kde panuje láska. A co jsme z toho poselství udělali?!“ A pak hned a bez přechodu: „Děkuji vám, vážení čtenáři, za vaši podporu, a přeji vám milostiplné vánoční svátky. ... Váš Eberhard Heller.“

Je to podivné, že ani tak jízlivě výsměšný „dík“ a „přání“ jako by nechtěly být čtenáři postřehnuty. Jejich andělská trpělivost „redaktora“ k pokračování přímo vybízí.

Březen 2002 (str. 34): Velikonoční zajíček naděluje pestrá vajíčka – a dr. Heller svá, zjevně pořád ještě všude oblíbená „redakční sdělení“. Úvodem cituje „evangelium na neděli ‚quingagesima‘“ a ze samé zbožné horlivosti přehlíží, že ve skutečnosti jde o epištolu...! Tak tedy, každopádně cituje oslavnou ódu sv. Pavla na nadpřirozenou lásku, bez níž by všechno ostatní bylo marné:

„... ,ale lásky bych neměl... *podle evangelia*‘ ... a dnes lze dodat – k upoutání pozornosti triumfalistů [konkrétně jakých?]: ‚I kdybys si pravou víru (uchoval) a byl bys neohroženým sedisvakantistou, ale lásky bys neměl, nic by ti to neprospělo.‘ Toto varování je zaměřeno na všechny, jež ve vědomí své ortodoxie až příliš *samolibě* shlížejí na všechny takové [tedy např. na „econské“, že, dr. Hellerre?], kteří mají problémy se svou vírou, nebo naivně běží za velkým synkretickým pelotonem [zde on sám shlíží na „peloton“] či se s ním případně vezou.“

Opravdu není snadné vytýkat ostatním jako hřích, co sami tak bezostyšně praktikujeme, a při krkolomném pokusu o předvedení nedostatečně nacvičeného triku selhává i sám „redaktor Einsichtu“...

Květen 2002 (str. 98): Čistě z důvodu nedostatku místa (stručná „redakční sdělení“ by musela být tištěna velice drobným písmem) odpadá tohoroční svatodušní plísňení. Kdo by to postrádal, může si je dodatečně přečíst ve starších ročnících „Einsichtu“ v početných variantách; tyto ročníky jsou ještě na skladě a objednávky zasílejte redakci...

Září 2002 (č. 2002/6): Rovněž v červencovém čísle zameškané a masochistickými čtenáři již bolestně postrádané musí být ovšem tím intenzivněji dohnáno. Tentokrát až na konci delšího Hellerova článku. Lahev s morálkou podle dávno osvědčeného receptu dr. Jansenia je momentálně prázdná, zato obušek v ruce „redaktora“ dopadá tím mocněji na všudypřítomné „sektářství“ (str. 161):

„Sledujeme-li jednání věřících, ale především kněží a biskupů, kteří předstírají, že pracují pro zachování víry a obnovu církve, musíme bohužel všude konstatovat sektářství a rezignaci. V době *po* vyhlášení DECLARATIO²⁸ – odhlédneme-li od snah mezitím již zemřelého biskupa Carmony z počátku 90. let, podniknutých k znovusjednocení věřících a pokračování v nich biskupem Dávilou – se nestalo vůbec nic k restituci církve jako *institutu* spásy.“ – A tak pořád dál. Pomlouvačný žalozpěv má sice nekonečně mnoho strof, ale melodie zůstává stále stejná a text se obměňuje pouze v úzkých hranicích. Prokazuje to následující strofa v závěru téhož sešitu (str. 166):

„Ani s jistým odstupem nemohu s mezitím již chronickou trpkostí [to můžeme potvrdit!] než konstatovat, že takové znovunabývání církevních, obecních struktur i duchovního života [ale, jak vidno – ne papeže!] co nejcitelněji narušuje, není přímo brání sektářský postoj mnoha kleriků, kteří předstírají kázání staré víry a příslušnost k pravé církvi. Reformátoři víru zničili a tím Krista znovu ukřížovali. Tradicionalistickým kněžím však zůstává vyhrazeno církvi trvale škodit. Vždytíto samolibí klerici, jimiž jde především o zajištění klientely, nepovažují své duchovní plnomocenství za propůjčené církvi, nýbrž za své osobní vlastnictví. Ti neslouží. ‚Kdo neshromažďuje, ten rozptyluje.‘“

Velký rozkolník z povolání tedy zcela přesně ví, co dělá, když – o čemž si ještě blíže povíme – po desetiletí nevynechává žádnou příležitost k podněcování hádek a sporů mezi všemi možnými biskupy, kněžími i laiky!

Prosinec 2002: V „Einsichtu“ se znovu ve všech pádech skloňují vánoce, jak se lze snadno dočíst v příslušném „sdělení“ Hellerovy „redakce“ (str. 234):

²⁸ Míněno je prohlášení o sedisvakanci msgre Thuca z roku 1982.

„Věřící zde v německy mluvících zemích se bohužel musejí spoléhat na to, že žijí v izolaci, v ‚odloučení‘, tj. v diaspoře. Mnohému může připadat zatěžko se s touto skutečností smířit resp. ji přijmout, přestože – jak bude namítáno – ‚máme přece tu a tam i mešní centrum‘. Pokud se však pozorněji podíváme na tam činné kleriky, bude stále obtížnější označit jejich působení za ‚práci na vinici Páně‘, (čti: jejich působení uzнат za pastorační *kněze katolické církve*). Sektářské tendence a dobrovolná zdrženlivost k znovusjednocení věřících a k restituci církve mluví zcela zřetelnou řečí! S touto situací, která se plně vyjevuje jen znenáhla, protože nezájem těchto kněží na obnově je odhaluje teprve jako možné sektáře, se musíme naučit zacházet a zvládat ji.“

Poté, jako vždy, „přeje“ svým „váženým čtenářům milostiplné vánoční svátky a pokoj Páně v novém roce 2003“ – pokoj, který nikdy nenastane, dokud zůstane tento muž „redaktorem Einsichtu“!

Ekumenismus à la Wojtyła

Balancování sabotéra, jako je dr. Heller, který podle příkazu musí zdánlivou osobní přísnou pravověrnost spojovat s nepozorovatelným rozkládáním pravověrnosti svého čtenářstva, je pochopitelně mimořádně nebezpečné. Konvergenci s protestantismem nelze prozatím *přímo* propagovat, i když prof. dr. Wendland již dokázal ryze protestantskou „ideologii komunit“ tu a tam na zkoušku šířit, což „redaktor“ pokaždé plně podporuje.

Ekumena se stoupenci pokoncilní sekty musí být mezi pravověrnými katolíky vlastně rovněž tak zakázaná, avšak všemi mastmi mazanému dr. Hellerovi se nakonec v prosinci 2001 podařilo bez vlastní újmy vypustit alespoň zkušební balónek (str. 198):

„Děsím se při myšlence na mnohé trápené a pokořené křesťany [!], zvláště v islámských zemích, jejichž utrpení je ignorováno právě tím, který předstírá, že je jejich duchovní hlavou...“ Dr. Heller tedy – také v islámských zemích, jak známo, téměř výhradně rázně modernistické – Wojtylovy stoupence skutečně nazývá „křesťany“, zatímco jak jsme výše viděli, on i prof. dr. Wendland nechtějí zakládat „katolické“, nýbrž pouze „křesťanské komunity“ resp. „Kristovy obce“ jako údajně první krok k „restituci“ Církve. Jak se zdá, mezi wojtylovci a pravověrnými katolíky již není žádný rozdíl... všichni jsou „křesťané“!

Ještě viditelnější je Hellerova perfidní taktika v případě „východní církve“, a sice *schismatické* (složené ve skutečnosti z mnoha vzájemně se vadících „církví“, tj. *sekt*). Zatímco údajně své „vlastní“ kněze a věřící stále znovu paušálně označuje za „sektáře“ a „(latentní) schismatiky“, u „východní církve“, kde by to bylo naopak zcela na místě, se adjektivum „schismatická“ téměř nevyskytuje. Není to mimořádně pozoruhodné?

Prvním „zkušebním balónkem“ by zde v nás zajímavícím období mohl být dopis od ještě nikdy dříve se nevyskytujícího „čtenáře“ jménem „Günter Grund“, který dr. Heller otiskl (listopad 2000, str. 107) bez jinak obligátního komentáře. V celém dopisu je řeč pouze o „ruské pravoslavné církvi“. Také v dr. Hellerem osobně vybraném tučném nadpisu „Čtenářský dopis k odporu východní církve proti herezím ‚pokoncilní církve‘“ chybí slovo „schismatické“. – Musí tedy být ihned nápadné, že v uvozovkách je sice „pokoncilní církev“, ne však „východní“! Nejdůležitější větou celého dopisu je

poslední, a ta zní: „Vzhledem ke skutečnosti, že východní církev je nositelkou apoštolské posloupnosti, klade se mimoděk otázka, zda je bez jejího spolupůsobení restituce římské církve vůbec možná?“

Nuže, pokud jde o *toto*, nebylo vůbec třeba dávat ostentativně slova „pokoncilní církev“ do uvozovek, protože v této sektě je přece, jak známo, i (kdysi katolicky unijní) „východní církev“, která dokonce byla ušetřena liturgických reforem II. vatikánského koncilu a zůstala proto rovněž až dodnes platnou nositelkou apoštolského *svěcení* (ne však jurisdikce)! K čemu potom takové hokynaření právě s pravoslavnými schismatiky? Pokud je údajně církevní restituce bez jejich spolupůsobení pochybná, pak logicky i stejně tak bez spolupůsobnosti „pokoncilní církve“...! Již vidíte, vážení čtenáři, kam má taková cesta vést?

Pak se chvíli nic nedělo, kromě již léta prováděného a „nepodezřelého“, protože domněle arcikatolického, sporadického otiskování kratších textů z dokonce údajně s imprimatur roku 1956 vydané drobné knížky „Malá philokalie – Poučení otců řeholníků východní církve o modlitbě“,²⁹ v níž se však již tehdy, roku 1956 (tzv. II. vatikánský koncil přece nespádl jen tak z čistého nebe!) opovážlivě *směšují* texty „otců řeholníků“ východní církve z doby před i po (!) schisma z roku 1054, tedy texty katolíků s texty schizmatiků!

Osmělen úspěchem tohoto dlouhodobě prováděného manévru, ale ještě více zjevně zcela žádnými negativními reakcemi na právě popsany „zkušební balónek“, přeřazuje dr. Heller v květnu 2002 na „druhou rychlost“ (str. 97 ad.): rozhoduje se k otištění textu z „Výšin ducha – rozhovorů ruského mnicha o Ježíšově modlitbě – S. N. Bolsakov, překl. P. Bonifaz Tittel OSB“.³⁰ A pod textem připojuje doporučující odkaz: „Knihu lze objednat ve vydavatelství...“ – Přitom je však *naprosto jasné*, že jde výhradně o *schismatického* ruského „mnicha“ a jeho souvěrce. Ne neprávem je opatrnost označována za matku moudrosti. Prohnany dr. Heller také *teprve* nad pokračováním přetisku této knihy v červencovém čísle 2002 (str. 130 ad.) za slovy „... překl. P. Bonifaz Tittel OSB, dodal ještě – stydlivě poprvé potlačený – bibliografický údaj „Videň 1976“. Tak vida, jednalo se tedy – jak se také dalo čekat – o knihu z „pokoncilní církve“, jejíž zdánlivý papež Wojtyla se domýšlí, že jeho „církev“ musí dýchat „oběma polovinami plic“, západní i východní! Tedy pojetí, které zjevně sdílí i dr. Heller...

Dodejme k tomu ještě přes možné námitky dr. Hellerem již úspěšně zčásti nebo úplně ekumenicky pomýlených čtenářů, že jediná opravdová Kristova církev *nikdy* jako takové nedoporučovala třeba i pěkné a zbožné duchovní praktiky heretických nebo schismatických sekt, protože to nemůže, ani nesmí. Žvanění o údajně možném nebo dokonce skutečném „obohacení“ katolické spirituality „spiritualitou“ nějakých nekatolických „křesťanských“ „církví“ (správněji: *sekt!*) zůstalo vyhrazeno *teprve* heretickému ekumenismu 20. století! A pokud se i vzdor tomu ta nebo ona církevní píseň – přesně vzato ostatně neliturgická – dostala do katolického zpěvníku (známý příklad: „Vom Himmel hoch, da komm ich her“), pak přesto nikdy pod titulkem „Píseň zakladatele evangelické církve“!

Proč tedy „redaktor Einsichtu“ doporučuje pravověrným katolíkům výslovně *jako takové* modlitební praktiky schismatické východní církve (církví), jak tomu bylo již po

²⁹ V originále *Kleine Philokalie – Belehrung der Mönchsväter der Ostkirche über das Gebet*.

³⁰ V originále *Auf den Höhen des Geistes – Gespräche eines russischen Mönches über das Jesus-Gebet – S. N. Bolsakov, übers. von P. Bonifaz Tittel OSB*.

třetí v prosincovém čísle roku 2002 (str. 231 ad.) a to pokaždé znovu s udáním ob-
jednávací adresy této schismatické knihy? Co potom za tím stojí jiného, než záměr své
čtenáře zcela nenápadně a tiše „zbavit“ jejich dosavadního zdravého „odstupu“ od
wojtylovské světové ekumeny všech konfesí a náboženství?

Ano, nejen všech „křesťanských konfesí“, ale dokonce všech *náboženství*! Absurdní
výtky? Text následující části vás, vážení čtenáři, ihned poučí o opaku.

Plíživá judaizace

Její uskutečňování je asi nejchoulostivější částí „úkolů“, jehož se „redaktor Einsich-
tu“ zjevně snaží úspěšně zhostit. Zde se ovšem musí pracovat s množstvím „dým-
ovic“, aby přinejmenším v startovní fázi nikdo neprohlédl, kam dr. Heller skutečně míří.
V žádném případě však nápadnou rozpornost jeho příspěvků nelze vysvětlit tím, že by
si jí on sám nebyl vědom. Je to tedy záměrné. Pěkně střídavě se jednou na dané téma
říká něco správného, pak zase chybného. Přitom to správné je buď mimořádně stručné,
nebo uhýbá jádru problému, naproti tomu falešné – kde to neslouží pouze nezbytné
„přípravě“ – se vždy přesně dotýká rozhodujícího bodu.

Sortiment Hellerových dýmovic na téma židovské otázky sestává ze tří typů: za
prvé z nekomentovaných „zpráv“ (přestože ostatní „zprávy“ se vlastními vysvětliv-
kami velmi často snaží uvést do těch souvislostí, v nichž by je rád viděl...), o nichž se
má/musí sám čtenář dohadovat, proč právě ty jsou v „Einsichtu“ přetiskovány a zůstá-
vají tedy mnohoznačné. Pak jsou to dílem vehementní útoky dr. Hellera na ojedinelé
židovské osoby nebo skupinky osob. A konečně jde o mimořádně stručné zmínky (nic
víc!) o zuřivém boji Satanovy synagogy proti pravé Kristově církvi.

Dýmovice typu 1:

Stará „zpráva“ z listopadu 1997 v dubnovém čísle 2000 (str. 25) s titulkem „Proná-
sledování křesťanů v Izraeli“; aktuální hlášení z počátku března 2001 v dubnovém vy-
dání 2001 (str. 11): „Židovstvo v Německu sílí“; vysoce aktuální „zpráva“ ze srpna/
září 2002 v „Einsichtu“ ze září 2002 (č. 2002/9, str. 178): „Pokoncilní sekta v USA
zásadně odmítá konverzi Židů“. Co si má čtenář „Einsichtu“ o těchto zprávách myslet,
nebo co si o nich myslí dr. Heller – zůstává nejasné!

Dýmovice typu 2:

Ve vydání z dubna 2000 (str. 15) se dr. Heller obrací proti „pomlouvačnému nátlaku
na Německo i další země jako např. Rakousko ze strany sionistů – tím myslím ty Židy,
kteří svého náboženství užívají pouze k prosazování svých politických plánů“. Jak je
tomu se Židy, kteří svého náboženství sice ne „jen“, ale „také“ užívají „k prosazování
svých politických plánů“, a především, jaké jsou to plány, to se tam nedozvídáme.

V listopadu 2001 (str. 158) shledává dr. Heller „pozoruhodným“, že právě Izrael,
řízený samotným Šaronem, vyžaduje a nařizuje „obligátní přiznání viny“ německých
politiků, tedy člověkem, „jemuž se klade vina za početné masakry“. – Dobře jsi zařval,
náš lve, mají si myslet čtenáři „Einsichtu“ a podprahově dojít k přesvědčení: Kdo se
tak jasně staví proti izraelskému premiérovi, nemůže chtít teologicky judaizovat. Ale
může, a to velice dobře, jak sami za chvíli uvidíme!

A může tím spíše, že se jej v prosinci 2001 (str. 198) také „zmocnilo zděšení... bezmocné zděšení, když vidím, s jakou arogancí zachází Izrael se svými palestinskými sousedy a jakou nenávist zasévá do srdcí nespočetných palestinských dětí, které musejí již padesát let po generace vegetovat v uprchlických táborech“.

Nejasné kontroverze Möllemann-Friedmann z jara/léta 2002 se dá ještě jednou výhodně využít, aby bylo možné vystoupit jako rytíř bez bázně a hany proti – samozřejmě ne všem, nýbrž jen zcela určitým, v současnosti i beztoho všeobecně neoblíbeným – talmudistům. Dr. Heller si pospíšil v červenci 2002 (str. 114 ad.) přispět zásadním třístránkovým článkem k „údajně antisemitské debatě“, který místy vyvolává dojem, že dr. Heller dobře ví o rozhodující roli talmudismu za (materiální) přeměnou většiny katolické Církve v pokoncilní sektu, protože na jednom místě odmítavě mluví o „filosemitských představitelích ‚pokoncilní církve““. – Přesto však jen o málo později kruh kvadratinuje, když sice připouští, „že např. jako křesťan eo ipso stojí v opozici proti židovskému náboženství“, ale současně nenamítá nic proti tomu, „že termínem ‚antisemitismus‘ je míněno paušální odmítání a možná dokonce i pronásledování Židů – jako příslušníků židovského náboženství“. – Ano, čtete zcela správně, vážení čtenáři, pro dr. Hellera spočívá „vlastní perfidnost“ máchání „antisemitským obuškem“ proti „kritikům izraelské politiky“ v tom, že „definice, stanovená pro náboženský [?], dějepravý [?] a nábožensko-sociologický [?] stav věcí a událostí byla nepřipustně přenesena do politické oblasti a na ní užívána“.

Jinak řečeno: standardní používání zabijáckého hesla „antisemitismus“, které bylo jak známo roku 1879 vymyšleno nevěřícím německým *rasistou* Wilhelmem Marrem a vztahováno čistě na rasu, je *zcela v pořádku*, je-li užíváno na naše katolické, jak sám připouští, eo ipso *antitalmudistické* náboženství a religiozní postoje! Jeho zdánlivě „politický“ protiizraelský příspěvek tedy ve skutečnosti slouží zamlžování skutečnosti, že není a *nemůže* být žádný katolický „antisemitismus“, zato však katolický *antitalmudismus* je a *musí* být!

Ve „sdělení redakce“ téhož červencového čísla 2002 (str. 132) je znovu pod pláštěm kritiky spor Friedmanna a Šarona subtilně „nařuknut“: „Pro katolického křesťana je samozřejmě usmiřování a napravování i provinění svých předků [?], pokud ti toho nejsou schopni.“ Nuže, jaká „provinění“ našich věřících katolických předků, kteří jak známo Adolfa Hitlera a jeho ostře protikatolickou stranu nevolili, nepodporovali ani se nepodíleli na jejích akcích, máme potom napravovat my, později narození katolíci, a to navíc „samozřejmě“? Nebo snad zde famózní dr. Heller míní dokonce „provinění“ inkvizice, za něž teprve roku 2000 „vykonal pokání“ nikdo menší než Karol Wojtyła?

Dýmavnice typu 3:

Občas dokáže redaktor „Einsichtu“ vyvolat neurčitý dojem, že se skutečně obrací proti všudypřítomné probíhající judaizaci (kdysi) katolické církve. V dubnu 2000 letmo zmiňuje „nekonečné a hlučné protesty izraelské strany proti smírčímu klášteru v Osvětími i proti postavení dřevěných křížů v Polsku“, aby pak pokračoval: „Pomyšleme jen na židovský vliv na římskou liturgii, na nejnovější pokusy o vydírání německého hospodářství...“ a tak dále! Judaizaci kultu pokoncilní sekty sice zmínil několika stručnými slovy, ale dál se jí nezabýval.

Podobné alibi si vytvořil znovu v prosinci 2001 (str. 167): Na pouze virtuálním seznamu témat *nikdy nepořádané* „konference v Acapulku“ mělo podle jeho údajů „mj.“

stát: „Judaizace jako nejvyšší konspirace proti církvi“ a „II. vatikánský koncil jako základna pro judaizaci ‚církve‘“. – Protože však zmíněná konference *nikdy neproběhla*, neměl ani „redaktor“ důvod se k zmíněným tématům vrátit. Vrací se k nim, chceme-li to tak brát, pouze ve formě vlastních judaizačních pokusů!

Začíná to v dubnu 2000 přetiskem příspěvku z berlínského týdeníku „Mladá svoboda“³¹ „s laskavým svolením redakce“. Titul příspěvku zní: „Židovská obec: po zvolení Paula Sichrovskyho – Nátlak skončil – Od Petera Sichrovskyho“. Na konci článku je patrně od samotného dr. Hellera pocházející „odkaz“: „Peter Sichrovsky, rakouský spisovatel, člen FPÖ a Evropského parlamentu, je předsedou r. 1999 v Berlíně založeného ortodoxního ‚Svazu zákonu věrných židovských obcí v Německu‘³² (BGJGD), který je – podobně jako svobodné církevní evangelické obce ohledně EKD – organizován nezávisle na ústředním svazu.“

Klade se otázka, co má co dělat tento článek v údajně římsko-katolickém časopisu, který o judaizaci pokoncilní církve nejen ví, nýbrž se ji i snaží potírat. Zmíněný Peter Sichrovsky přece trend i cíl svého příspěvku shrnuje následovně:

„Každý Žid musí mít možnost žít a modlit se podle svých náboženských představ. To je jedno ze základních lidských práv v demokracii a je zachyceno také v amsterodamské dohodě pro sjednocenou Evropu. Ústřední rada této ideji náboženské svobody odporuje. Zabraňuje části Židů v Německu praktikovat své náboženství.“

No a co, řekne si pravověrný katolík, co je nám katolíkům do toho? Moderní „náboženská svoboda“ je stejně jako „lidská práva“ výmyslem judaistického zednářstva, který si právě zdánlivý papež Wojtyla i jeho vrcholoví funkcionáři nemohou dost vynachválit! Proč to musí být z pera „zákonu věrného“, tedy zcela jistě výslovně protikřesťanského talmudisty připomínáno právě v „Einsichtu – římsko-katolickém časopisu“?

Abychom to formulovali slovy televizního moderátora Michela Friedmanna, v nejnovější době oblíbeného partnera dr. Hellera v stínovém boxu: „Na něco jsem se vás ptal, pane dr. Hellere, odpovězte!“

Je zde však ještě mnoho dalších otevřených otázek.

V *zářijovém čísle 2001* (str. 122 ad.) přináší „Einsicht“ příspěvek jisté Magdaleny S. Gmehlinové, dámy, která podle všeho potají souvisí s jiným autorem „Einsichtu“, s gnostikem Gerdem-Klaussem Kaltenbrunnerem, což se občas projevuje tím, že ten ji i její díla velmi pochvalně recenzuje. Její líbivé, velmi povznášející vývody o sv. Brunovi z Kolína, zakladateli kartuziánského řádu, stály přibližně ve stejnou dobu slovo za slovem také ve würzburgském pseudokatolickém listu „Tagespost“ ze 6. října 2001, tedy odkaz, který – ať už z jakéhokoli důvodu – v „Einsichtu“ chybí. Možná byl článek skutečně nabídnut nejdříve „Einsichtu“ a až poté „Tagespostu“, nebo i oběma listům současně.

Přes veškerou poučnost má však článek značnou vadu na kráse nejen pro permanentně judaizující „Tagespost“, ale tím spíše pro údajně „římsko-katolický“ časopis „Einsicht“. Jakkoli celý životopis sv. Bruna nevykazuje sebemenší styčné body s juda-

³¹ V originále „Junge Freiheit“; pozn. překl.

³² V originále „Bund Gesetzestreuender Jüdischer Gemeinden in Deutschland“; pozn. překl.

ismem, přesto se autorce podařilo o své žádostivosti promluvit. Píše (a dr. Heller tiskne):

„Zdá se být příznačné, že takový muž, jako významný a teprve později na kardinála povýšený Charles Journet, nebojácný zvěstovatel spásy ze Židů [!], který zemřel 15. dubna 1975, naléhavě prosil, aby byl pohřben v anonymním hrobě u kartuziánů ve Valsainte, klášteře ve freiburských horách.“

Ano, tak to tam stojí, a dr. Heller, který se jindy neostýchal zasahovat vlastními poznámkami pod čarou do cizích textů tam, kde jednotlivé vývody nemohl akceptovat, tentokrát takovou potřebu necítil, protože k tomu nedodal ani hlásku: spása je ze Židů! Těch *současných*, přirozeně, protože pokud by byl myslel Židy *před* Kristem, nebylo by to ani trochu „nebojácné“ od řečeného kardinála Journeta, neboť by v tom případě pouze opakoval slova samotného Ježíše Krista v evangeliu (vztažená však na sebe samého, syna Davidova z kmene Juda!) a tím také v tom smyslu Církvi odedávna předkládanou věroučnou pravdu (Jan 4,22).³³ „Nebojácný“ byl jen proto, že se jako jeden z prvních „odvážil“ drze tvrdit to, co je dnes v pokoncilní sektě pevnou součástí nového kréda, počínaje Jeho zdánlivou Svatostí Wojtylou I. a posledním kaplánekem konče: Spása je z talmudistů, našich „starších bratří“...! Tentýž kardinál byl ostatně na II. vatikánském koncilu také nadšeným stoupencem hereze o „lidském právu na náboženskou svobodu“, na níž jsme výše viděli apelovat talmudistu Petera Sichrovského.

Zde je tedy naše druhá otázka na dr. Hellera: Pochází spása z pokristovských Židů, tedy talmudistů, ano nebo ne, a je odvážné, nebo heretické to tvrdit? Pokud ne, a je-li heretické to tvrdit, proč potom toto heretické tvrzení stojí v „Einsichtu“? Odpovězte!

Květnové vydání 2000 přináší nový vrchol. Ve své francouzské vlasti mezi pravověrnými katolíky zcela plným právem zapomenutý (přinejmenším) ztřeštěnec a blouznivec Léon Bloy je již mnoho let nepochopitelně jedním z nejvíce citovaných „duchovních“ autorů „Einsichtu“. Ale teprve poté, co paní Gmehlinová údajnou „spásu ze Židů“ tak neobyčejně obratně čtenářstvu vychvaluje, mohl být konečně také přetištěn delší text z náhodou stejnojmenné knihy „Spása je ze Židů“³⁴ (str. 70 ad.). Text, který je nejen úděsně blasfemický a heretický, nýbrž i prokazuje Bloye jako gnosticky zasvěceného. Nadpis textu zní: „Izrael a Duch svatý“.

Je třeba ještě dodat, že kdo chce tomuto kryptickému textu porozumět, musí jej číst pozorně a několikrát, což však udělal asi jen málokterý čtenář „Einsichtu“. Proto mu také uniklo, že Bloy zde se vši vážností staví dnešní „lid Izraele“ *na roveň* Duchu svatému, a poté dokonale gnosticky zvěstuje nadcházející věk tohoto „Ducha svatého“, tedy „lidu Izraele“!

Text začíná „hlasem z vyhnanství“, hlasem praotce Jáкова, který se jak známo jmenoval také Izrael, a proto je zde u Bloye nazýván „Izraelem“, neboť zástupně mluví za pokřesťanské Židovstvo. Již jen to je políčkem do tváře veškerého Kristova učení, ale také sv. Pavla o opravdovém dětství Abraháma (tedy i Jáкова/Izraela!)! Skutečnými potomky Abraháma, Izáka a Jáкова jsou pouze věřící v Krista, ale rozhodně ne Jej odmítající a potírající talmudisté! U Bloye mluví z jednoho „Izraele“ tři osoby (všechna zvýrazněni jsou v originále):

³³ Srv. také Zj. 5,5: „Ale jeden ze starců mi řekl: Neplač, hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel knihu i sedm pečeti jejích.“

³⁴ V německé verzi *Das Heil aus den Juden*; pozn. překl.

„První osobou je *ten, který promlouvá.*

Druhou osobou je *ten, k němuž se mluví.*

Třetí osobou je TEN, O NĚMŽ SE MLUVÍ.

Tou osobou jsem já, Izrael, *praevalens Deo*, syn Izáka, syn Abraháma, který dal život a požehnání dvanácti mladým lvům...“

Tato mimořádně neobyčejná „Svatá Trojice“ je pak dále *stavěna na roveň* Nejsvětější Trojici novozákonního Zjevení! Avšak teprve poté, co je vysvětleno, že zde promlouvající „Izrael“ reprezentuje pokřesťanské, talmudské Židovstvo, jehož „utrpení“ je přímo rouhavě srovnáváno s utrpením Ježíše Krista:

„Jsem navyklý na hrozný žal Jehovy, který litoval, že stvořil lidi a zvířata, a je dobře vidět, že stejně tak [!] se těžko vyrovnávám s tím, jak Ježíš snášel hříchy světa! Proto jsem pokryt prachem mnoha století! Přesto to budu s nezrušitelnou [!] autoritou patriarchy říkat, stokrát to na způsob řeči Všemohoucího sdělovat.“

Jinak řečeno, talmudisté jsou neodvolatelně vyvoleni, nebo – jak to svého času vyjádřil Wojtyla I. – jejich smlouva s Bohem „nebude nikdy vypovězena“!

A teď to přijde: Jak se zdá, Jakob/Izrael sice připustil zločin ukřižování Jednorozného Syna Božího svými potomky, ale jen proto, aby stejným dechem instaloval zcela nové, rouhačské „učení Trojjednosti“; žvaní tedy o svém potomstvu:

„Ubohá dítěta sice nevěděla, že takto pokračují a že s jejich zločinem, který nelze ani pojmenovat, ani ničím poměřit, přišla krví zaplavená říše druhé osoby jejich Boha [tedy Ježíše Krista], jež následovala po první [tedy Bohu Otci] která je vyvedla ze strastiplného Egypta. Nyní tudíž musí dojít k příchodu Třetí osoby [tedy Ducha svatého, což se však již dávno stalo – neboť co jiného velebíme o svatodušních svátcích?!], jejíž PEČEŤ je vtištěna do mé tváře; skrze ni byly roztrženy opony ve všech chrámech [!] a všechna [!] stáda shromážděna v zářivé jednotě.“

Co to znamená jiného, nežli že pokřesťavští a protikřesťavští adepti Talmudu, „kteří praví, že jsou Židé, ale nejsou jimi, nýbrž lidem satanovým“ (Zj 2,9), zakládají gnostickou říši „Ducha svatého“, v níž *všechna* náboženství – včetně jedině pravého, katolického (neboť také opony *jeho* „chrámů“ byly „roztrženy“ a jeho „stádo“ s ostatními „shromážděno“! – do jednoho jediného! Bloy zde tedy hlásá striktně protikřesťanský konečný cíl Stanovy synagogy a chce nám „říši Ducha svatého“ zpříjemnit! K utvrzení toho ještě záludně dodává: „Křesťané, poslouchejte slov Izraele, důvěrníka Ducha svatého.“

Dále se tam tvrdí, že „kosmos sténá úděsem při pohledu na nevýslovnou trýzeň Ducha svatého“, tedy další hrozné rouhačství bez ohledu na to, má-li být vztahováno na třetí osobu Boží, nebo na talmudisty.

Ďábelsky inspirovaný text končí těmito dvěma zlobnými větami:

„Pak bude zcela prosté, aby Ukřižovaný sestoupil z kříže, protože napravo od kříže jeho potupy je věčný obraz a symbol putujícího osvoboditele [tj. „věčného Žida“, tedy znovu talmudistů, jež se zde ukazují jako vykupitelé], po němž [Kristus] po devatenáct století [Bloy píše na přelomu 19. a 20. století] volal – a stejně tak se nepochybně bude také chápat, že já sám jsem tímto křížem od hlavy až k patě! ... Vždyť SPÁSA světa je přibita hřeby na MĚ, IZRAELI, a od mne musí také „sestoupit“.“

Kristus tedy celých devatenáct století, která uplynula od konce jeho pozemského života, volal po Židech jako osvoboditelích; tím by tedy nebyl spasitelem světa *On*, nýbrž by jimi byli *oni*. To je téměř doslova teze pověstného rabína Mosese Heße, zde shrnuta jeho souvěrcem Rudolfem Schayem:

„Osvobození nepřinese mesiáš – židovský národ se musí sám osvobodit a tím se stát mesiášem lidstva.“³⁵

Dr. Heller už bude vědět, proč z milionů a milionů možných textů nechal otisknout právě *tento* ve svém „Einsichtu“. Nebo že by snad neuměl počítat do tří?

Podle všeho to neumějí jeho čtenáři, protože namísto sopečného výbuchu pohoršení, které by tak šílená nestoudnost musela mezi pravověrnými katolíky vyvolat, zůstalo všechno v „hlubokém duchovním spánku“, nad nímž „redaktor“ ne nadarmo tak jízlivě běduje. To jej logicky jen povzbuzuje k novým (zlým)činům.

V týdeníku „Mladá svoboda“, s nímž již po několik let příležitostně kooperuje, nechal dr. Heller 16. srpna 2002 svůj „Einsicht“ pozitivně představit. Všechny k tomu potřebné informace přirozeně dodal on sám, což je sledovatelné až do těch nejmenších detailů (např. „econští“). Přesto je článek ve vydání „Einsichtu“ ze září (č. 2002/6, str. 145 ad.) pod klamným nadpisem „Jak nás vidí ostatní...“ přetištěn v plném znění... A vida, náhle narážíme na větu:

„Od roku 1971 existuje a vychází v Mnichově jako zapsaný spolek římsko-katolický časopis *Einsicht*, s nímž spolupracují i autoři, kteří jsou dobře známí v politicko-kulturní publicistice, jako Gerd-Klaus Kaltenbrunner, sociolog Robert Hepp nebo člen evropského parlamentu za FPÖ a předseda Svazu zákonu věrných židovských obcí v Německu, Peter Sichrovsky.“

Čteme opravdu dobře? S tímto „římsko-katolickým“ časopisem spolupracuje „zákonu věrný Žid“ – patrně ze zákulisí (?), protože v popředí se neukazuje. A to i kdyby se to mělo vztahovat „pouze“ na dřívější Sichrovskyho článek v „Mladé svobodě“, z něž dr. Heller opakovaně přetiskuje. Od kdy smí římsko-katolický časopis stavět na spolupráci se „zákonu věrnými židovskými“ autory, a to právě v době, kdy totéž dělají téměř všechny publikační orgány judaizované a judaizující pokoncilní sekty?

Odpovězte, pane dr. Hellere!

S datem 10. července 2003 dr. Heller prostřednictvím svého právníka dr. Gerharda Freye jr. vyzval nakladatele Antona A. Schmida (a tím přirozeně i autora této knížky) „přestat ve spisu ‚Trojské koně v Církvi – Marrani‘³⁶ díl I, tvrdit, šířit nebo budit dojem, že dr. Heller je ‚marran‘, resp. že dr. Heller je židovského (‚talmudistického‘) původu a/nebo že se dr. Heller potají hlásí k židovství (‚talmudismu‘)“.

S veškerým důrazem zde prohlašuji: Nikdy jsem netvrdil, nešířil ani nevyvolával dojem, že dr. Heller je „marran“ nebo „talmudského původu“, ani že se „potají hlásí k židovství“. Nic z toho nedělám, protože to nepovažuji za potřebné. Namísto toho

a) zcela střízlivě **konstatuji** (netvrdím), že dr. Heller obratným výběrem zcela určitých autorů a článků ve svém údajně „římsko-katolickém“ časopisu „Einsicht“ od jisté doby systematicky judaizuje; každý se může snadno přesvědčit o evidentním stavu věci.

³⁵ Rudolf Schay, *Juden in der deutschen Politik* (Židé v německé politice), Berlín 1929, str. 134.

³⁶ V originále *U-Boote in der Kirche – die Marranen*; pozn. překl.

b) Až do prokázání opaku (což může podle stavu věci učinit pouze sám dr. Heller) **považuji prostě za objektivně možné, ba dokonce pravděpodobné** (nevyvolávám dojem, protože by to věcně nebylo ospravedlnitelné), že dr. Heller je (bud') talmudistického původu a/nebo se potají k talmudismu hlásí, a to podle evidentního axiomu: Nikdo nedělá nic bez důvodu. Přitom však v žádném případě nepopírám, že jsou myslitelné i jiné, ačkoliv objektivně existující a tím i méně pravděpodobné důvody pro jeho judaizační kampaň.

c) Několik málo textových míst, která by mohla případně být špatně chápána, jako bych z nedostatku důkazů pouze obratně „vyvolával dojem“, že dr. Heller činí to nebo ono, jsem odpovídajícím způsobem přeformuloval.

Záměrné udržování v nevědomosti

Každé nové vydání „Einsichtu“ krmí „ctěné čtenáře“ po celých stránkách „zprávami, zprávami a zase zprávami“, jež téměř všechny pocházejí slovo od slova ze zednářsky řízeného velkého tisku, který podává dezinformační obraz světa. Ba i tam, kde je příležitostně komentuje, dr. Heller, který je nicméně mnohými svými čtenáři považován za velkého znalce zednářstva a talmudismu, si dává dobrý pozor, aby je nezařadil tam, kam opravdu patří: do velkého plánu na zřízení jednoho světa a intronizování protikřesťanského světovládcce.

Ve vydání z června 2000 (str. 60) „redakce“ svým „váženým čtenářům“ sděluje, že – v rozporu s dlouhou řadou papežů – se nedrží vysvětlení tohoto velkého plánu:

„V souvislosti s prohlášeními o likvidaci církve jsou v mnoha publikacích jako skrytí manipulátoři a skuteční původci stále znovu uváděni zednáři a jejich pomocné organizace. Je nepochybně zajímavé odhalovat a ukazovat jejich aktivity, programově zaměřené proti církvi a jejímu nároku na absolutní pravdu, které konali skrytě a nadále tak činí. Existuje řada autorů, kteří se tomuto problému věnují (notabene já sám jsem přes osm let profesionálně v této oblasti pátral). [!] Údajný zájem na nalezení pravdy se však často ukázal jako pouhá zvědavost, snaha ‚vidět v tmách‘, aby bylo možné vychloubat se tzv. ‚tajemstvími‘. A jistí autoři [koho tím asi může myslet?] si již dávno povšimli, že s touto zvědavostí mohou dělat dobré obchody. ... Ale tito ‚vše‘ nebo jen ‚vědoucí‘, kteří podání rukou pánů Joschky Fischera a Putina hned vykládají jako známku příslušnosti k zednářstvu, by si měli ujasnit, že právě tento efekt odvádění od důležitých věcí k nepodstatnostem [?] může být záměrný. ... Měli by vědět, že k trikům zednářstva patří zamlžování [o tom sebe méně nepochybujeme, pane dr. Hellere!] a svádění nepřítele na nedůležitost, aby tak mohli sledovat své vlastní cíle. A co se nabízí vhodnější jako odváděcí manévr, než nechat protivníka přehrabávat se ve svých tzv. ‚tajemstvích‘. A zdá se mi, jako by se zmíněné kramaření stalo oblíbenou činností mnoha tradicionalistů. Ale buďme klidní! O nás se žádný zlý zednář již bezprostředně nezajímá.“

Odkud to dr. Heller tak přesně ví? A proč odrazuje své čtenáře od toho, k čemu ještě všichni papeži až do konce 19. století věřící výslovně povzbuzovali? Skrývá snad pan dr. Heller nakonec něco sám? Že by „tajemství“ své talmudistické loajality? Co potom jiného?

„Za několik dní je svatodušní svátek... Prosme Ducha svatého, aby nás učinil hodnými svých sedmi darů, abychom se – takto posílení – nenechávali svádět lacinou konspirační beletristikou, nýbrž abychom se soustředili na své ‚domácí úlohy‘: dělat všechno pro obnovu církve!“

Je to „Duch svatý“ Léona Bloye, kterého máme „my“ prosit o klapky na oči, aby nás dr. Heller mohl poslat na odstavnou kolej a pak z pozadí nenápadně dirigovat?

Náš „redaktor“ ovšem velmi dobře ví, že se tím pustil na tenký led. Proto je hned v dalším čísle (srpen 2000, str. 80) již deset nebo více let stále znovu se objevující „odkaz“: „Reprint knihy von Goechhausena ‚System republiky světobočanů‘³⁷ (vyd. Řím 1786), v němž autor – sám insider – líčí program zednářů a iluminátství, je ještě na skladě a lze jej u nás objednat...“ – Nu, pak je všechno v pořádku, mají si čtenáři pomyslet... Když on sám šíří takový osvětový spis, *nemůže* být přece vzdor své averzi k ostatním objasňujícím dílům zednář nebo iluminát resp. něco podobného. A pak tedy ten, který se zjevně opravdu ve věci dobře vyzná, má pravdu i se svým varováním před manévry na odvádění pozornosti...

Ano, vychytralý člověk! Kvůli vlastnímu alibi doporučuje a šíří o zednářstvu již po desetiletí nebo déle *pouze tento jeden jediný spis*. A ten je čistě „náhodou“ nejstarší, jaký se dá v němčině sehnat. Pro historiky má nepochybně svou cenu, ale jeho aktuálnost se v roce 2000 rovná téměř nule. Přesto je tím skvěle zachováno dobré zdání!

Tak skvěle, že v listopadu 2001 lze znovu zahromovat proti všem, kteří se zajímají o *dnešní* aktivity lóží:

„Protože nedisponujeme velkou organizací, v níž by se jednotlivec mohl ukrýt v anonymitě, je naše religiózní snaha posuzována podle toho, jak jednáme a jak se chováme ke svým bližním, co *děláme*... a ne podle toho, jak ‚o něčem soudíme‘. Nad tím by se měli zamyslet všichni ti, kteří stále jen hledají obětího beránka! A kdyby vůbec neexistovali ‚zlí‘ zednáři, kteří se jimi takto stávají, museli by být námi tradicionalisty extra vymyšleni. Od doby svých studií jsem byl vtažen do tohoto církevně-religiózního sporu. Nemohu konstatovat, že by nám naši nepřátelé bezprostředně škodili – odhlédneme-li od ojedinělých akcí [?]. Zpravidla jsme vždy *my* nevrážili sami na sebe, *my* jsme selhávali, to *my* jsme se neměli uplatnit!“

Má to snad být přiznání? Pravděpodobně ne, přestože „redaktor“ uvozovkami u slova „zlí“ nechtě přiznává, že on sám tedy zednáře za zlé nepovažuje. ... A protože se tvrdošíjně zůstává pouze u Goechhausenovy knize z dávných dob, nelze přirozeně určit, kde a čím „nám“ lóže škodí *dnes*. A to i přesto, jako by neexistovaly nesčetné a důkladné studie, v nichž jsou řečené škody detailně prokázány. Přirozeně ne takové, jimiž se obracejí na zednáře mezi „námi“, tzv. „sedisvakantisty“ – o něž přece prozatím vůbec nejde –, nýbrž ty, které se především ukazují v podobě monstrózní „pokoncilní církve“ a v tak podivuhodně náhle „zglobalizovaném“ světě. A kdo odvádí pozornost od toho podstatného, pane dr. Hellere, ne-li vy sám?

Opravdu se zdá, že své čtenáře považuje za bezmezně hloupé. V březnu 2002 s nevinnou tváří již znovu nabízí svůj neprodejný ležák se stále stejným reklamním textem: „Reprint knihy von Goechhausena ‚System republiky světobočanů‘ (Řím 1786), v němž autor – sám insider – líčí program zednářů a iluminátství, je ještě na skladě a

³⁷ V německé verzi *System der Weltbürger-Republik*; pozn. překl.

Ize jej u nás objednat...“ (str. 33). Opravdu nevidíte, jak jste zde doslova houpáni mezi Goechhausenem a Hellerovými zastřenými kázáními?

Službu konající bakterie

Také zde výslovně nepojednávané starší ročníky „Einsichtu“ dokazují nepřetržité mistrovské umění dr. Hellera a ostatně i prof. dr. Wendalanda začít spor na národní i mezinárodní úrovni s téměř každým biskupem, knězem i nějakým prominentním laikem. Ve vyhledávání příslušných výtek a kritik je naše duo nepřekonatelné. Však by také bylo fatální, kdyby se konečně navrátil klid a pokoj mezi pravověrné katolíky, a tím by se na dohled přiblížila univerzální, tj. platná volba papeže....! Jistě, v několika ojedinělých případech je takový spor oprávněný, ale znovu zde jde pouze o potřebné alibi.

Červen 2001: Jak pravověrný, tak i řádně vysvěcený a upřímně o platné zvolení papeže usilující biskup z USA, López-Gastón, je již kdoví po kolikáte „odstřelen“ – prostě jen tak, z ničeho nic (str. 34):

„Zvláště křiklavým příkladem takového schismatického, ale i sektářského [?] postoje [v čem asi spočívá rozdíl mezi oběma pojmy?] je biskup dr. Lopez-Gaston [sic!] se svěcením, které přijal, resp. udělil. Vedle pouhého problému platnosti svátostí, které mohou být bez dalšího udělovány také každému skutečnému schizmatikovi, ale i mnoha – i když zdaleka ne všem – sektářům [? – poznovu, v čem asi spočívá rozdíl mezi oběma pojmy?] zcela přehlédl, že pro nedbání dovolnosti *církevní* relevantnosti je takové svěcení popřeno.“

Kdo by zde měl něco dovolovat? Snad případně volbu papeže dr. Heller a spol., tzn. nikdy! Nebo snad sám dr. Heller, náš velký obnovovatel Církve? Odkud však *on* bere svou „*církevní* relevantnost“ něčemu přisvědčovat nebo to popírat?

O něco dále v textu však i *všichni* (!) ostatní biskupové rovněž dostávají svůj díl:

„Tyto chybné postoje (niterné ‚schisma‘, sektářství, vagantství – tzv. ‚nezávislost‘) a z toho vyplývající způsob chování vedly k tomu, že zde sice je celá řada biskupů, ale žádná autorita; že se sice vytvářejí mnohé skupiny, ale žádné komunity, ani žádná církevní jednota. ... Tím se ztrácí představa [? – my jsme si vždy mysleli, že to není představa, nýbrž článek víry] církve jako jednotného duchovního organismu, jak říká Pius XII.: ‚mystické tělo‘, v němž jsou jednotlivé údy vzájemně spojeny. A proto si dovoluji kritickou poznámku: v současnosti nikde nevidím, že by některý z biskupů jednal ze starosti o *celkové blaho* církve.“

Zarážející opovázlivost vzhledem k tomu, že právě v tu dobu tři biskupové, Urbina Aznar, López-Gastón a Adamson předložili zcela jednoznačné a o blaho celé Církve starostlivé „Zásadní prohlášení“, které dr. Heller ještě v březnovém vydání 2001, tedy před pouhým čtvrt rokem, sám označil za „pozoruhodné“!

Prosinec 2001: Prof. dr. Wendland klidně může na plných šesti stránkách svým obvyklým způsobem vynikající knihu P. Johanna Grüna „Stvoření – Boží plán“³⁸ tak

³⁸ V originále *Die Schöpfung – ein göttlicher Plan*. Podtitul: *Die Evolution naturwissenschaftlicher Fakten und philosophisch-theologischer Grundlagen – mit einem Essay von Hermann Weinzierl: Ist die Wirklichkeit Evolution?* (Evoluce přírodovědeckých fakt a filosoficko-teologických základů –

dlouho pomlouvat a cupovat na kousky, až všechny čtenáře přesvědčí, že se toto dílo nevyplatí kupovat a číst. Přestože rafinovaně tu a tam něco v knize chválí, nic mu v ní vlastně není vhod. Již samotný titul knihy „vyvolává mylný dojem“, a „zvláště jeho druhá část spočívá na nesprávně položené otázce“; „poměrně nejasný je také podtitul“, zatímco „již první témata... vyvolávají více chaosu než vysvětlení“ a „autor rovněž neporozuměl prostým a jasným slovům Krista o ‚světáckých pohanech‘ (L 12,30), takže všechno, co k tomu píše, „je pouze prázdným a planým řečením“; „dovolávání se Theodora Haekera je pochybné“, stejně jako „v jiné souvislosti Tomáše Akvinského“, ba dokonce „autorem citovaný přírodovědec a kreacionista Max Thürkaufer neporozuměl Písmu“; „mnohé tak zůstává nejasné a jak z filosofického, tak i z teologického pohledu se jeví jako neudržitelné, což je zakrýváno (‚kompilátorským‘) hromaděním citátů“; jinde jsou zase „učitelské výroky sv. Pavla nepochopeny nebo snad dokonce záměrně chybně vykládány“, a tak pořád dál. Zde prostě nezůstává jediné oko suché. P. Johannes Grün tedy, jako již nespočetní jiní, důkladně desavuoval! Motto: Nesmí povstat a být nic, kromě nás, lidí z „Einsichtu“... Je jasné proč, vážení čtenáři, není-liž pravda?

Září 2002 (č. 2002/7): Člověk se nestačí divit, protože letos v září se „Einsicht“ objevuje hned dvakrát, a tím v 32. ročníku, jak je již zvykem, ne sedmkrát, ale osmkrát. Zjevný důvod: rychle kout, dokud je železo ještě žhavé, protože oba zcela bezúhonní kněží August Groß a páter Serafim prohlédli, resp. se něčeho přidrželi, a tím je zde konečně zase velký poprask na německé „sedisvakantistické scéně“...! Další bolestná tragédie: mladý, několika čtenářům „Einsichtu“ známý manželský pár, i když jej dr. Heller – aby se z opatrnosti vyhnul možným právním krokům – uvádí jen anonymně jako „pan N. N. a jeho družka“.

Tedy hned dva „otevřené dopisy“ plní stranu 183 tohoto zvláštního čísla. Přestože dr. Heller bezpochyby přesně ví, že tzv. „družka“ šest let při zachování všech příslušných formalit u třech příslušných instancí „pokoncilní církve“ vedla proces o anulování svého manželského stavu, který skončil prohlášením neplatnosti jejího dřívějšího domnělého sňatku, než konečně uzavřela platné manželství, přestože dr. Heller musel vědět, že dodnes platné katolické církevní právo z roku 1917 výslovně dovoluje využít všeobecně vládnoucího omylu určité církevní osoby nebo instituce, protože v tomto případě jsou všechny vlastně neplatné jurisdikční akty³⁹ dotyčné osoby nebo instituce Církví mlčky doplněny, tedy učiněny platnými, a to samozřejmě i v čase římské sedisvakance, přestože tedy bylo uděleno rozhodnutí o anulování manželství, byť i od úřadů pokoncilní sekty (kterou však většina ještě věřících, resp. subjektivně chtějí být věřícími, považuje za pravou katolickou církev, takže panuje všeobecný omyl), které je nesporně platné, štvě dr. Heller v „otevřených dopisech“ proti oběma kněžím, protože ve svém mešním středisku podávají svaté přijímání údajně „cizoložnici“!

A protože své, většinou v církevním právu neznalé čtenáře nechává v nevědomosti o pravém stavu věci, stalo se, co se muselo stát: Na oba kněze – stejně jako na domnělou „cizoložnici“ – pohlížejí někteří věřící úkosem ba dokonce se jim vyhýbají, u dalších se dostávají do řečí, varuje se před nimi a dodatečně se o nich šíří další falešné zvěsti... zkratka a dobře, zhoubná bakterie zase jednou ukázala, co dovede. Opravdu,

s esejem Hermanna Weinzierla: Je evoluce skutečností?), Müstair 2000 (Verax-Verlag, Ch-7537 Müstair).

³⁹ S výjimkou chybějící zpovědní jurisdikce!

jeho skrytí vodiči (je krajně nepravděpodobné, že by takový sabotér jednal na vlastní pěst) by si jen těžko mohli najít lepšího muže...

Konečné „řešení“

Kromě svého „Einsichtu“ vidí dr. Heller jako samozvaný obnovitel církve na obzoru jen jeden jediný zákmit světla: mexickou skupinu „Trento“ s jejím teprve před několika roky vysvěceným biskupem Martínem Dávilou Gándarou. S touto skupinou ovšem dr. Heller již vždy těsně souvisel. A to ne jen tak náhodou, neboť právě ona byla od sedmdesátých let nebo ještě déle finančně podporována neprůhlednou tajnou společností v čele s několika mimořádně pochybnými milionáři a zčásti k ní dokonce i formálně patří. Tou tajnou společností jsou tzv. „Teco“.

Biskup Moises Carmona Rivera, který koncem 80. let vedl skupinu „Trento“ v Hermosillu a Acapulcu, se měl – jak ujišťuje jeho mexický spolubratr msgre Urbina Aznar – od „Teco“ distancovat, protože během doby pochopil, k čemu usilovná „podpora tradicionalistů“ směřovala: k přesně témuž programu, který i dr. Heller po tři desetiletí neúnavně sledoval – totiž velká gesta, mnoho nepěkných hádek, ještě více pěkných slov, ale nikdy činy, tedy nikdy zvolení papeže! Je zajímavé, že msgre Carmona ještě krátce před svou smrtí navštívil dr. Hellera v Mnichově, který se při této příležitosti dozvěděl o biskupově nedávné změně smýšlení ohledně „Teco“. Jen několik dní po návratu do vlasti, koncem října 1991, zahynul 79letý msgre Carmona při velice podivné „autonehodě“ – na zpáteční cestě ze setkání s tehdy ještě s „Teco“ souvisejícím a mezitím rovněž zemřelým spolubratrem msgre Martinezem...

Také po několika letech úspěšně instalovaný „nástupce“ msgre Carmony, biskup Dávila, znovu zcela těsně spolupracuje s „Teco“ tak, jako celé jeho kněžské sdružení „Trento“. Před jistou dobou k německému návštěvníkovi spontánně, tedy aniž by byl na to tázán, prohlásil, že jeho jméno, původně znějící „d'Avila“ je sice židovské, ale on sám „Žid není“. Jistě, může tomu tak být. Jinak se to ovšem má s vůdci za ním stojící společností „Teco“. O tom si však promluvíme později.

Každopádně je to právě msgre Dávila, kterého dr. Heller vynáší jako jedinou zářivou postavu mezi jinak samými biskupskými tmáři a zabedněnci.

Duben 2000 (str. 7-9): Přestože msgre Dávila vůbec není diecézní biskup a také nemá řádnou biskupskou jurisdikci (kterou by mu přece mohl propůjčit jen planý papež), publikuje „Einsicht“ jeho výslovně tak nazývané „pastýřské listy“. Podvědomě má tím být sugerováno, co dr. Heller později jasně vyslovil: pouze v Mexiku, jen u biskupa Dávily existují „církevní struktury“, z nichž údajně musí vyjít „obnova“ církve...!

Srpen 2000 (str. 61-73): Dr. Heller v únoru navštívil biskupa Dávilu a jeho „komunitu“, což se pak projevilo v třináctistránkové euforické zprávě s působivými fotografiemi mj. dvou výstavných kostelů, jaké pravověrní katolíci v Německu dosud bohužel k dispozici nemají. ... Podprahové poselství: Takové „struktury“ by přece byly pěkná věc (mnohem pěknější než papež)... Přímé poselství (= závěr reportáže): „Mexiko, kněžská unie Trento se svým biskupem Dávilou, paní Riestrová, páter Pérez a mnoho přátel, seminaristé, děti z Hermosilla, vypracované koncepty pro pokračování v našem církevním boji [při bližším pohledu krásně dvojznačné formulace], nabytá – a doufejme také projevená – důvěra..., to všechno zůstává v našich srdcích včetně dobrých

vztahů k těmto osobám, abychom – bude-li to Boží vůle – s nimi spolupracovali na obnově církve.“ S nimi a jinak s nikým jiným, zato ale *proti všem*, protože ti jsou – jak jsme již výše viděli – tak jako tak pouze „schismatici“ a „sektáři“ ...

Právě toto „hodnocení“ stojí na konci sešitu, kam „redakce“ umisťuje svá „sdělení“ (str. 94): Obrovské úsilí dr. Hellera, raduje se, bylo „odměněno zkušenostmi znovu nalezeného kusu společného *církevního* života ... společného života, jímž je Mexiko a společnost i veřejnost ohromena... A vytvořit takové religiózně-společenské prostředí i jeho okolí se sedisvakantistům v Evropě dosud nepodařilo...“ – Pak následuje již výše citovaná tiráda o „egoismu spásy“ věřících u nás a o „sektářství“ jejich „kleriků“, aby na tak temně ponurém pozadí tím zářivěji vynikl mexický „příklad“. – „V tomto ohledu se vyplatí pohled na Mexiko, které je oduševňováno nadějí na *obnovu církve*. ... Snad je i pro zdejší kleriky možné skrze okliku spolupráce s kněžskou unií v Mexiku... zorganizovat duchovní správu a přispívat k výstavbě komunit [o zvolení papeže není samozřejmě řeč!]. Každopádně to, co jsme v Mexiku viděli a zažili, představuje „stříbřitý proužek naděje na obzoru“. Váš dr. Heller.“

Pro něj a jeho „program“ nepochybně!

Červenec 2001 (str. 75-78): Tentokrát to není „pastýřský list“ (byly snad za kulisami *prece jen* protesty čtenářů?), nýbrž prostě pojednání od msgre Dávily. Náhradou za to má být přehledný titul „Hlas církve [?] o potratech“ ...

Září 2001 (str. 128 ad.): Dokonce i se samotným zářným jevem kněžské unie „Trento“ došlo mezitím k mrzutosti; páter Pérez poslal mírný, usmiřující dopis generálnímu představenému Kněžského bratrstva sv. Pia X., v němž připustil diskusi o římské sedisvakanci. Trapná nesnáze pro tak nekompromisního „sedisvakantistu“ dr. Hellera, který se viděl nucen proti tomu rychle zaujmout stanovisko. Hned v tomto zářijovém vydání další Hellerův nejdůvěrnější přítel jménem Christian Jerrentrup, skalní stoupenec Fichteho ateistické filosofie a tedy ukázkový „sedisvakantista“, mohl znovu vytáhnout proti Pérezovu škodlivému dopisu. V závěru svých vývodů má tuto podivuhodnou pasáž:

„Bilance je hrozná: Pérez, biskupem Carmonou pod premisou *Declaratio*⁴⁰ vysvěcený na kněze, chce jasnou pravdu vyměnit za „jednotu“ s bohatým pseudokatolickým blokem, jehož hanebně rozkladné působení pod maskou katolické tradice na základě internacionální korupce svých vůdců od *samého počátku* má skončit ... na předurčeném místě.“

Mluví snad skutečně o mimořádně bohatém a pseudokatolickém seskupení „Teco“, stojícím za svou kněžskou unií „Trento“ i svým páterem Pérezem, aby své „hanebně rozkladné působení pod maskou katolické tradice“ nechala „od počátku skončit na předurčeném místě“? Bohužel ne! Mluví pouze o Kněžském bratrstvu sv. Pia X., protože na místě, kde jsem text zkrátil (viz tečky na vypuštěném místě) v uvozovkách dodal: „(,Vescovi di Lefebvre Pace noc il Vaticano‘ (,Lefebvrovi biskupové hledají smír s Vatikánem‘) / La stampa z 27. června 2001).“

Prosinec 2001 (str. 167 ad.): Pro změnu opět jedno (předvánoční) radostné poselství: „Obnova na dohled – Biskup Dávila Gándara navštíví Evropu – Od Eberharda Hellera“. Je to tím radostnější, když biskup dr. Hellerovi potvrdil, „že publikované

⁴⁰ Znovu je míněno prohlášení sedisvakance msgre Thuca z roku 1982.

sdělení P. Pereze [sic!] vyjadřuje pouze jeho osobní názor a ne postoj kněžské unie Trento. Mezitím se však páter Perez [sic!] od svého pojetí distancoval.“ Tedy je všechno „zase v pohodě“! Mnoho naznačující závěrečná věta dr. Hellera: „Snad bude signálům, které chce biskup Dávila vyslat, také porozuměno.“

Leden 2002 (str. 266): „Redakce“ podává svým „váženým čtenářům“ zjevně potřebnou pomůcku k správnému pochopení:

„Naše současná situace je silně poznamenaná skepsí a hlubokou resignací, protože ze strany kleriků bylo uděláno jen málo pro univerzální, a už vůbec nic pro religiózní řešení našeho problému diaspory.“

To je stará písnička; přesto ji následuje velká novina: „Nyní se po intenzivních rozhovorech J. E. biskupa Dávily z Mexika koncem posledního roku sáhlo po iniciativě k celosvětovému sjednocení věřících [tedy *ne* k zvolení papeže!], jež hodlá začít s teologickým zpracováním příslušných problémů [a to po 31 ročnících „Einsichtu“, který ustavičně chtěl tyto problémy zpracovat...“].“ Tím se ovšem „Einsicht“ čestně řadí po bok nešťastného Sysifa s jeho ustavičným „začínáním“: „... Budeme se snažit pokračovat v úsilí najít programovou platformu pro znovusjednocení věřících a naše návrhy předkládat všem zájemcům.“ – Nuže, jen si dál hledejte a navrhujte třeba dalších třicet let! Hlavně jen ne to najít příliš brzy...!

Prosinec 2002 (str. 234): Započato, nalezeno, předloženo a odsouhlaseno nebylo přirozeně ještě nic ani během celého roku. ... Jak je to však možné? Protože u „nás“ je přece všechno naprosto ztracené! A důkaz?

„Sektářské tendence a svévolná zdrženlivost připojit se k sjednocování katolických věřících a k restituci církve mluví jasnou řečí!“ Co tedy dělat? „Než se... poměry u nás změní, lze např. navazovat kontakty se silami a seskupeními, jež výstavbu komunit již uskutečnily pravidelnou pastoračí, prací s mládeží a katechezí, tedy např. [!] s kněžími a laiky Union Trento v Mexiku, kde si věřící sami společnými silami postavili větší církevní objekty. Lze též tamní kněze požádat o duchovní příspěví a pastoračí.“

K čemuž by se ovšem bylo třeba naučit španělsky, nebo naopak zmínění kněží německy! Stojíme tedy teprve na samém začátku, a pokud by šlo podle dr. Hellera a jemu podobně se volbě papeže vyhýbající „kněžské unii“, čekali bychom až do soudného dne.

A aby se tak skutečně stalo, o to se vedle „věducích“ z „Einsichtu“ starají „Teco“.

Kdo jsou „Teco“?

„Teco“ jsou zhruba již šest desetiletí existující a hlavně na Mexiko se soustřeďující tajná společnost. Členům nižších stupňů se k namlsání a upokojení předkládá jistý druh „katolického protizednářství“ s radikálním „antikomunistickým zaměřením“. Její nejvyšší hlavy jsou však příslušníky židozedenářských vysokých financí, které si pouze dodávají katolický a vlastenecký nátěr. Od II. vatikánského koncilu dokonce tradičně katolické, ba „sedisvakantistické“ vzezření! Přesto nemohou zabránit ustavičnému odpadávání tenkého a ledabylého nátěru... A všude tam, kde nátěr opadal, se nezbytně

ukazuje pravá tvář vedení Tecu. Je to však mnohem spíše děsivě d'ábelská pitvora, než lidská tvář.

Všichni vůdci Tecu patří ke dvěma rozvětveným rodinám: rodině Leño a s ní sešvagřenou čeledí Alvarez del Castillo. K tomu je třeba vědět, že lidé ve španělském jazykovém prostředí užívají zásadně *dvě* příjmení, která jsou často svázána spojkou „a“ (španělsky „y“), ale ještě častěji se objevují bez zmíněného „a“ (tak jako zásadně bez spojovníku). Přitom je první příjmení otce, druhé matky... Nynější šéfové Tecu, bratři Antonio a Juan José *Leño Alvarez del Castillo*, pokračují tedy v otcovské linii (a budou zde zkráceně uváděni jen tímto otcovským příjmením), ale skrze svou matku jsou současně pokrevně spřízněni s rodinou *Alvarez del Castillo*. A protože dále starší z obou bratrů, Antonio *Leño Alvarez del Castillo* (který je v současnosti nespornou hlavou celého klanu), má manželku, jež nosí první, tedy otcovské příjmení *Reyes*, jmenují se oba jeho synové, Antonio a Gonzalo, *Leño Reyes*. A jelikož jeho bratr Juan José *Leño Alvarez del Castillo* má za manželku ženu, nosící první, tedy otcovské jméno *Espinoza*, jmenují se jeho synové Juan José a Eduardo *Leño Espinoza*. A tak pořád dál.

Šéfové Tecu vládnu své tajné společnosti prostřednictvím početných mezičlánků, sami však zůstávají veřejnosti skryti jako absolutní diktátoři. Proto také až do nejmenších detailů určují „kurz“ biskupa Martina Dávila Gándary i celé jeho „kněžské unie“ TRENTO, protože biskup, kněží i seminaristé výslovně přináležejí k tajné společnosti TECO! Také jen proto jsou pohádkově bohatou rodinou Leño Alvarez del Castillo financováni. A to – na mexické poměry – doslova velkoryse financováni!

Stovky milionů dolarů, jimiž šéfové Tecu a jejich oblíbenci disponují, bohužel pocházejí převážně z velice pochybných zdrojů: Loupeží (pro členy vysokých zednářských financí dodnes v Mexiku beztrestných za prakticky veřejné spoluúčasti policie i armády!), účastí na pašování drog, investicí do hříšně drahých hotelů, kasin, podvodně krachujících bank, státními zákony neznepokojovaných průmyslových firem jako naftařské společnosti Mexclub, otevřeně satanismus šířících mediálních podniků jako televizní společnost TELEVISA atd.⁴¹ – Dlouhá řada záhadných vražd v posledních 25 letech (!) ukazuje na podezřelá spojení s Tecu a jejími vůdci, aniž by se mexická justice (v níž právě Alvarez de Castillo „působil“ dlouhá léta jako nejvyšší státní návladní a která je mnohem zkorumpovanější než naše) sebeméně zajímala o zjištění pravdy.

Vůdci Tecu i přes své okázale zbožné chování (provazují pro publikum velice působivě jedinou „katolickou“ univerzitu v Mexiku!) bohužel nejsou ani trochu katolíky, natož „sedisvakantisty“. Řečeno jinak, jsou stejně tak „katolíky“ a stejně tak „sedisvakantisty“ jako dr. Heller a spol. Ve všech podstatných bodech sledují dokonce přesně tutéž strategii jako dr. Heller a jeho společníci. Lépe řečeno, *nechávejí* ji následovat – svou tajnou společností „Tecu“, k níž „kněžská unie“ TRENTO přísluší jako typická frontová organizace.

V detailech obsahuje řečená strategie následující, nám z „Einsichtu“ dr. Hellera již dávno dobře známé body:

⁴¹ Vysvětlení tak děsivého stavu mexické společnosti je stejně prosté, jako zákonité: „Mexiko je jedinou zemí, které *otevřeně* vládnu zednáři prostřednictvím jednotné lóžové strany – a to už od roku 1917“ (Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder Die Herrschaft des Antichristen, III.* [Nadcházející ‚diktatura humanity‘ ...], Verlag Anton A. Schmid, Durach 1991; pozn. překl.

* Vydávání se za jediného strážce grálu „pravé“ katolické Církve (v Mexiku i mimo něj)

* Plánovitě zvyšování organizačního chaosu mezi zbývajícími katolíky a bránění volbě nového platného papeže

* Systematické podněcování rezignace a defetismu (zvláště mezi „drobnými“ členy své „organizace“)

* Ekumenismus (hlavně pak s pokoncilní sektou bezostyšným dvořením se Janu Pavlu II. a jeho místním „kardinálům“!)

* Judaizace (vzdor rafinovanému vyvolávání opačného zdání)

* Opomíjení *zásadního* poučení o skutečném stanovišti nejhorších nepřátel katolické Církve (s obratným vyvoláním opačného dojmu)

* Permanentní vyvolávání neklidu, sporů a stranictví pod stále novými záminkami.

Vlastně zde chybí jen Fichteho filosofie, s níž se podle všeho na „katolické“ univerzitě nelze příliš honosit...

Kdo a co konkrétně jsou důvěrní přátelé dr. Hellera, tedy „Teco“, je snadno zřejmé, i když teprve postupně stále jasněji (!) ze čtyř následujících otevřených dopisů, jež jsou součástí rozsáhlé mexické dokumentace a které jsem co možná exaktně přeložil ze španělštiny (všechny vysvětlující vsuvky v hranatých závorkách i poznámky pod čarou jsou ode mne).

I.

Otevřený dopis tradici věrného katolického kněze Sergio Ruize Vallejo, podepsaný rovněž jeho třemi kněžskými spolubratry jménem Rafael Lira García, José de Jesús Becerra a Alvaro Reyes C. předákovi „Teco“ (který jako absolvent vysoké školy se státní zkouškou užívá akademický titul „Licenciado“, zkr. „Lic.“), s nímž se delší dobu důvěrně přátelil.

Guadalajara Jalisco, 18. května 1992

Lic. Antonio Leño Alvarez del Castillo,

velice lituji, že se musím na Vás s těmi řádky obracet, ale události mi to ukládají za povinnost. Předem bych chtěl upozornit, že tento list není osobní odpověď na všechno to, co se o mě říká. Nikdy bych sám o sobě nezačal probírat události a věci, jež jsou jak Vám, tak i mně dobře známé; bylo by to zbytečné, protože oba přece známe pravdu. Namísto toho (jen toto jedině): Vy víte, kdo jsem, a já vím, kdo jste Vy. A v rámci této mlčenlivé shody chci říci, že Vám z celého srdce odpouštím a že Vám děkuji, i když Vám bude zatěžko tomu uvěřit. Rovněž bych Vám chtěl sdělit, že je pro mě velice těžké psát tento dopis a že jsem tak učinil jen s bolestí, ale bohužel jsem musel.

Podle svého úřadu jsem tedy povinen Vám v tomto listu dát přísně kněžskou – a **nikterak politickou** – odpověď na tak těžké hříchy a hrozné činy, kterých se ustavičně dopouštíte. Tato odpověď je nezbytná především v souvislosti s dopisem, který jsme Vám zaslali 27. dubna a v němž jsme Vás varovali před Božím

soudem za hříchy, jichž jste však přes varování nejenže nezanechal, ale ještě jste se dopustil horších.

Sám víte, že jsme z počátku věřili být přáteli, že jsme ve Vás našli loajálního přítele, jenž nám podává pomocnou ruku proti nepřítelům, kteří v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. nabyli velké moci. Považovali jsme Vás za přítele, avšak **fakta** nám otevřela oči a my zarmouceně vidíme, že jsme ve skutečnosti, aniž bychom to byli postřehli, jen upadli do rukou (nové) nestvůře. Díky tomu všemu již dnes lépe rozumím, co První list sv. apoštola Jana říká v kapitole 5 verš 19: „**Celý svět leží ve zlobu.**“

Licenciado, Církvi nelze beztrestně škodit nebo jí využívat jako pěšce ve své špinavé politické šachové hře a hrozit jí, pokud se nepodřídí. Měl byste vědět, že Církev není služkou politiky, **nýbrž že politici** – ať chtějí nebo ne – **musejí být služebníky Ježíše Krista.**

Naplnil jste míru svých hříchů a nic Vás nemůže odvrátit od Vaší zloby, ani volání (hlasu) svědomí, ani přítomnost kněží, kteří Vás napomínají a poučují, ani věrouka, ani požehnání svátostí při každodenní mši. Vaše zloba svatou Církev Kristovu i její svátosti pošlapala a kněžské poslání mnoha mladých uvedla do velkého nebezpečí; tato zloba se nezastavila ani před duchovními újmami, které Vaše lži a pomluvy způsobily v tolika nevinných duších, jež se Vám v dobré víře svěřily, zlo, které nerespektuje ani důstojnost biskupa a nakonec i pod pohružkou (užití) hospodářského nátlaku zabránilo duším přistupovat ke svaté mši a k svátostem.

Je nutné, aby Bůh zastavil tento sílící a zhoubný proud, který jste přivedl do hnutí, založeném na katolické věrouce. Po dlouhou dobu jsme trpělivě doufali ve Vaše obrácení a mysleli jsme si, že všechno to zlo, které ve Vás spatřujeme, je výsledkem okolnosti, že jste byl dlouho bez kněží, což je sice pravda, ale nyní, když je máte, nejen že jste se neobrátil, nýbrž ještě překážíte naší práci a stavíte se proti ní.

Vůči tak velkému zlu nemohu zůstat chladný, ani klidně přihlížet, jak se zlo zdvihá na trůn, který je plodem krve mučedníků a ideálů, založený na Kristu, ale ještě méně mohu přihlížet k tomu, že se takto škodí duchovnímu blahu tolika lidí. Nemohu s čistým svědomím přenechat tolik duší Vaší zvoli. Přes to všechno vidím, že ani zdaleka nemám lidské prostředky, abych Vás zadržel. **Proto se utíkám k Bohu**, aby On zabránil tak těžkým hanebnostem a zkáze, věda, že se tak hrozných činů a nespravedlností nelze dopouštět, aniž by se za ně zaplatilo ať již v tomto, nebo v dalším životě. A je lepší, když Vás Bůh potrestá v tomto životě, protože v tom dalším již žádný lék není, a to i proto, že exemplární trest na tomto světě je určen ke spáse těch, kteří jsou ještě věřící a tím se nedají naprosto zkatit, kteří sice nastoupili cestu zla, ale tak velkému neštěstí ještě mohou ujít.

Pro všechno řečené Vám tedy říkám, přičemž užívám moci žehnat i zatratit, dané každému knězi:

Bud'te proklet, Antonio Leño Alvarez del Castillo, i Vy, Raymundo Guerrero Guerrero, a s Vámi také VŠICHNI vaši spolupracovníci za nadmíru těžké hříchy, jichž se ustavičně dopouštíte, vy všichni, kteří záměrně přispíváte nebo napomáháte, aby se dělo tak hrozné bezpráví, volající po Božím trestu.

Budiž proklety všechny vaše intriky, všechna vaše díla i všechny vaše peníze.

Prosím snažně Boha kvůli těmto hrůzostem o exemplární trest pro Vás i pro VŠECHNY Vaše komplice, pro všechny ty, kteří se vysmívali Bohu, jeho svaté Církvi i dílu Božímu. Trest pro všechny, kdo se zapřísahají jménem Božím a nechávají přísahat, přičemž skrytě slibují hájit přesně to, po čem navenek šlapou.

Kéž by se to všechno vyplnilo, aby všichni viděli, že se žádné bídné stvoření nemůže vysmívat Bohu a že ještě je Bůh, který ve světě zajistí spravedlnost.

Vím, že tento dopis jen rozesměje Vás, který se jako bezbožník obáváte pouze lidí. Ale ujišťuji Vás, že je-li již hrozná kletba matky synovi, který se vyšplhal na samý vrchol zla, ještě hroznější a obávanější je prokletí knězem. A aby Vám zamrzl jízlivý úsměv na rtech, **vzpomeňte si jen na všechny** Vám známé případy, kdy kněz proklel lid, instituci nebo člověka, a **uvažte, zda se něco z toho vyplnilo.**

Sergio Ruiz Vallejo

Připojujeme se v plném rozsahu k předešlému a činíme totéž:

Rafael Lira G.

José de Jesús Becerra R.

Alvaro Reyes C.

II.

Otevřený dopis dlouholetého prominentního člena „Teco“ (a strýce výše uvedeného spolusignatáře otevřeného dopisu Sergia Ruize Vallejo, kněze Rafaela Liry Garcii), Lorenza Liry Garcii vedoucímu „Teco“ z 19. února 2001. Pohlaváři „Teco“, všichni členové rozvětvené rodiny Antonia Leaño Alvareze del Castillo, jsou zakladateli a provozovateli údajně „Autonomní univerzity v Guadalajare“ („Universidad Autónoma de Guadalajara“, oficiálně zkr. UAG).

Lic. Antonio Leaño Alvarezi del Castillo,

ve svých projevech užíváte pravidelně slova jako „sociální spravedlnost“, „etika“ a „morálka“. Vaše pokrytectví je zcela přirozené. Tyto „ctnosti“ jen nemilosrdně otloukáte o hlavu profesorům, zaměstnancům, strážcům i loajálním členům své „ORGANIZACE“, rodinám i jejím členům a vdovám, které musejí přežívat z nespravedlivé mzdy, přestože instituci tak obětavě sloužili.

Ti se nikdy nedočkali respektování svých práv, ani naplnění touhy po sociální spravedlivosti pro chybějící podporu z obavy před nezákonným zadržováním jejich mzdy, ze strachu před okamžitým propuštěním i fyzickými represáliemi od Vás i od Vašich oblíbenců, od band Vašich rváčů, i ze strany pokoutních advokátů u „kancelářských stolů“. Známe Vás i Vaše důvěrné přátele, „nejvěrnější“ členy Vaší podvodné osobní tajné organizace, současné „OS“ [„Organización Secreta“ = tajné organizace], napodobeniny NKVD [= sovětské tajné policie].

Vy všichni, Lic. Antonio Leaño Alvarezi del Castillo, jste nás podvedli tvrzením, že jakmile se univerzita zkonsoliduje, bude sloužit k dobru těch, kteří v této

instituci žijí ze své práce „přiznáváním“ jim spravedlivé mzdy a lepších životních podmínek.

Nyní již uplynulo šedesát šest let, mnozí zemřeli a zanechali své rodiny bez pomoci, **zatímco Vy a Vaše rodina díky své ctižádostivosti a nenasytnosti žijete v urážlivém přepychu a hojnosti na účet hladových mezd otroků UAG.** „Bezmezný parazitování na Vašem rodovém nepotismu“ („Nexo Universitario“ z listopadu 2000, str. 35). Jste hodni opovržení pro své přímo židovské akce. **Pokuste se to vyvrátit!**

Lic. Cuesta Gallardo, kterého jste zradil, nám svěřil, že autonomie UAG bylo dosaženo tím, že jste **Vy, Angel Leaño i další intimně žili s homosexuály vládnoucí junty v UNAM i v tehdejší ministerstvu školství.** Pro Vaše svědomí zjevně neexistují žádné morální hranice.

Lic. Cuesta nám také s ironickým úšklebkem řekl, že jste zasáhl i do tzv. „války o kopru“ kvůli kontrole Národního sdružení producentů kokosů [Confederación Nacional de Productores de Coco] pobuřováním rolníků, v jehož důsledku přišlo o život více než sto dělníků při shromáždění k volbě představenstva v jednom kině v Acapulku. Přiznal jste také, že „v doprovodu Jésuse Ruvalcaby“ jste uprchl ve vlaku a skryl se do zbabělé anonymity, zatímco jste nechal na holičkách José Reppeta, který byl z toho důvodu více než rok ve vězení.

Mluvíte o univerzitních bojích, ale nikdy jste se jich neúčastnil stejně tak, jako Váš bratr, inženýr Juan José... Jste dobrý k provokování a podněcování, ale ne k bojování.

Z Vašeho příkazu sabotovali Váš syn Gonzalo a Pedro Rodríguez (ředitel UNICO, Plaza del Sol) práci, kterou jsme podle pokynů Lic. Cuesta vykonávali proti MURO. Zrazoval jste mladé muže policii, jíž pak ti byli stíháni a mučeni. Byl to tzv. „Tecogate“ [v narážce na americký skandál „Watergate“]. Za zády svého [tj. zde: Vámi dosazeného] šéfa, Lic. Carlose Cuesty G. jste se potají paktoval s krysy (MURO) v úřadovně UAG v Paseo de la Reforma v Mexico City. **Vy a Váš „bratříček“ jste se včas ukryli** při vypuknutí „Tecogate“. Rektor a Rubén Quiroz Vega, kteří tam bázně dorazili, zůstali v Ajijicu v hotelu Danza del Sol. Lic. Cuesta vás vyšel hledat. Lic. Raymundo Guerrero byl v Odontologii, a Carlos Montes Martínez, bývalý vedoucí sportovního oddělení a kmenového majetku UAG (kromě jiných důvěrných pozic), i osobní strážce rodiny Leaño a stálý „šéf úderné jednotky UAG“, se „bránil“ v přízemní místnosti tehdejšího rektorátu, v C. U., u okna, vedoucího na hlavní náměstí. Zoufale žádal, aby „Don Guello“, velitel stráží, vyslal své muže k obraně přízemí. Mezitím se pouze Lic. Cuesta Gallardo nechal vidět před vládním byrem, policií, PEJ a vojenskou zónou. **A Vy, který jste se pro své výhody paktoval s organizacemi a stranami, kde jste se tak asi „bránil“?**

Ohledně záležitosti v El Cubilete – na přímý příkaz Vašeho syna Gonzala Leaño Reyese (jemuž jste svěřil vedení této operace) – **zavražděného mladíka** ten jmenoval dvě komanda: „**strategické akční komando**“, sestavené z Lic. Arturo Velasco Péreze (podvkrát předsedy Sdružení absolventů vysoké školy UAG), Lic. Dionisia Fernández Salazara (viceprezidenta fotbalového mužstva TECO prvního oddělení UAG), Lic. Carlose Montes Martíneze i dalších, a rovněž „**realizační komando**“ pod vedením Hectora Antonia Fernández Liry, „Ka-

pitána“ neboli „Cervantese“, kterého nazýváte jeho pseudonymem v „OS“ „Andres“, spolu s bezprostředními vykonavateli „Peredem“ a „Čechem“ (patřícími ke skupině východ „OS“). Montes Martínez, odpovědný za tajný arzenál UAG, opatřil pachatelům zbraně na příkaz Gonzala Leño Reyese.

„Strategické komando“ zatkla po vraždě policie v hotelu Silao. Byli to Arturo Velasco Pérez, Dionisio Fernández Salazar a jeho žena, Carlos Montes Martínez a další; Gonzalo a Pedro Rodríguez López uprchli do hotelu „Cabo Blanco“ UAG, lépe řečeno do Vašeho hotelu „Cabo Blanco“, Lic. Antonio Leño A. del C., tedy Vy, Licenciado, jste se spolu s Luisem Vegou Díazem objevil v Mexico City se zbraněmi a kufříkem plným peněz; koupil jste si ministra spravedlnosti a vyšetřováním vraždy pověřenou armádu jste oklamal. Gonzalo uprchl jako Vy. Všechno je zaznamenáno v tištěné publikaci vydavatelství Tradición v Mexico City, sepsané Lic. Rigobertem López Valdiviou, absolventem UNAM a Vaším bývalým společníkem – a rovněž tak v mém osobním archivu. Mám také příslušné svědky.

Charakteristickým pro Vaše pojetí morálky je rozbití manželství člena organizace: Pablo Huerta Gaytán, který byl profesor žurnalistiky na Vaší UAG, aktivní člen FEMACO a významný autor časopisu „Replica“, si Vašemu synovi Antonio Leño Reyesovi stěžoval, že „kněz“ José Luis Brustenga jeho ženě nadbíhal. Pablo žádal spravedlnost. Toña [= Antonia Leño R.] jmenoval šéfem a ten byl za to organizaci v Mexico City věrný.

Antonio Leño junior však stížnost ignoroval. Huerta na rouhačského „kněze“ Brustengu, kaplana, zpovědníka a duchovního správce „OS“ i na Vás a Vaší rodinu podal oznámení na ministerstvu vnitra. Ukryli jste jej v „Departamentos Sn. Nicolás“ ve Vaší usedlosti v ulici Pablo Nerudy a později jste ho dopravili do Tampica, kde zůstal tak dlouho, až záležitost usnula.

Později se Brustenga v basilice v Zapopanu oženil s Vaší neteří Danielou, dcerou Antonia Leño Reyese, a velice se bavil zničením manželstvím Huerty Sahagúna. Došlo i k dalším rozbitím manželství, a vina byla na Vaší straně, na straně Vašich synů Antonia, Gonzala a jejich přátel (bratrů marranů), kteří zneužívali ženy a sestry členů své organizace. Bude se od Vás požadovat skládání účtů.

Vy i členové Vaší rodiny jste šířili pomluvy, intriky a lži o osobách organizace; Vy jste jim nadával tím nejvulgárnějším způsobem do zrádců, Židů a lumpů. S námi by se Vám to nepodařilo. Tentýž osud však potkával i kněze, které jste s patologickou zuřivostí napadali, protože se odmítali zapojit do hrátek s rozkládáním lefebvristického hnutí; tuto podvratnou práci Lic. Raymundo Guerro Guerro velkoryse platil.

Vy i Váš bratr Juan José jste využívali páterů, hlavně pak P. Fray Juana de la Cruz (Sergia Cruz),⁴² k dopravě velkých peněz do Argentiny pod záminkou, že se za ně má koupit nemovitost ve městě Cordova, která by sloužila jako „seminář“ organizace. Obstarali jste dámské punčochy, naplněné dolary, a páterům jste přikázali skrýt je pod sutanou. Argumentovali jste tím, „že jde o opatření proti případné krádeži“... Všechno to se dělo pod dozorem Miguela Laveaga Salazara (který byl Lic. Cuestou označen za marrana z Dgo).

⁴² Od něhož pochází první otevřený dopis, viz výše.

Vy a Váš bratr Juan José jste zamlčeli nebezpečí, jež tím páteru Ruizovi i dalším osobám hrozilo. Něčemu takovému se říká typicky židovská akce. Když Vás páter za Váš způsob jednání káral, obvinili jste jej i členy jeho rodiny, že jsou sami Židé. Ve skutečnosti však rodina Leaño již dříve budila dojem, že jimi je naopak ona. Během případu s **kaplí Minerva** jste přikázal uchýlit se k páterům se zbabělou výmluvou – aby je Héctor Gómez u úřadů obvinil, že se zmocnili nemovitosti. Řečený, do semináře msgre Lefebvra infiltrovaný hlupák, samozřejmě uposlechl jako všichni Vaši sluhové.

Vaše sestřenice Lourdes Alvarez del Catillo podvedla pátery, kteří jí vydali potřebné peníze na koupení domu v argentinském Calle a cynicky si nechala nemovitost přepsat na své jméno.

Páteři nakonec proces vyhráli vzdor vlivu ve prospěch Vaší sestřenice, podpory, kterou Vy jako vždy důrazně a cynicky popíráte.

Vy, Váš bratr i Vaše rodina jste největšími podvodníky ve (finančním institutu) FOBAPRO, kde jsou střadatelé okrádání o plody své celoživotní práce. Jak to vysvětlíte své organizaci? Od Banamex [velkobanky Banco Nacional de Mexiko] jste obdržel 124 miliony dolarů. A úroky za uplynulá léta? A protože ručení za půjčku majetkem UAG bylo odmítnuto, **odkud jste dostal peníze, dopravené do zahraničí? A na čím kontu skončily?**

KRÁDEŽ SOFTWARE. Je ostudné, že Leaňové – ne UAG – kradou software a odporují příkazu k domovní prohlídce tvrzením, že jsou pod ochranou „univerzitní autonomie“; později zapěli jakési mea culpa v rozvláčném novinovém článku. V jakém vztahu je **COMPUTER HOUSE, podnik inženýra Juana José Leaño A. del C.**, k prokázané krádeži? **Jak snadno však opět z případu vyklouzli hospodářští správci i právník UAG ohledně federálně stíhaného deliktu (...)**!

Kněžská „církve“ Leaño made in Hermosillo pod vaší železnou autoritou: udělá se, co se řekne, učí se, co „patriarcha Andrés“ [oficiální pseudonym Antonia Alvarez del Castillo v Teco] *nařídí, a kdo neposlechne, musí jít.* (Patriarcha Leaño je protějškem Plinia Correa de Oliveiry, pontifexu satanistické TFP [s ústředím v Brazílii] i [dřívějším mexickým diktátorem] Callesem vnuceného patriarchy Péreze.)

Podvádíte seminaristy i duchovní pod svým velením. Rozhovor jednoho z Vašich kněží s páterem Ruizem, Lirou, Alvarem a biskupem Pivarunasem jste se neštilil fotografovat z malé dodávky UAG. Dozvěděli jsme se to až později. Taková je tedy Vaše úloha, kterou jste v současnosti převzal od alkoholika a darebáka Juana José Leaño Espinozy, který je pověřen religiálními záležitostmi? Seminaristé, kněží i ostatní lidé Vaší „organizace“ by měli vědět, že jste podnikl kroky k jejich vydání na pospas modernistickému hnutí, že jste se Vy i José Leaño Espinoza sami jmenovali „patriarchy“ a přivlastnili jste si právo manipulovat s posvátným úřadem, který pochází jedině od Boha? Kdo je zde potom Žid?

Žijete však v tzv. průhledném domě. Neumíte si představit, jak daleko sahají hranice informovanosti: (až) k trapným episodám, které jsou důsledkem manželství Vašeho vnuka Antonia Leaño III. i Vašeho synovce Juana José Leaño Espinozy včetně divokých pitek posledního, který v řečeném manželství trpí.

Antonio Leño II. měl pro svá početná dobrodružství potíže se svou ženou, která pak běhala za paní Yuverasovou a označovala ji za prostitutku; přesto se manžel této dámy s Antoniem Leño II. srdečně přátelí. Jeho další přátelé – jako Carlos Montes Martínez – pořádají karetní hry, večírky se sekretářkami a podobné nákladné zábavy. Stačí se zeptat účetního Arzateho, který pak byl bezohledně vyhozen.

Malý Gonzalo již nyní platí za své zlomyslnosti a zrádovství. Strhává s sebou i celou rodinu, protože je sám neřestem hluboce propadlý typ člověka. Jsou známy jeho výlety do „Tarahumary“ a do „Texasu“, kde se polomrákotný a špinavý staví na odiv jako velký novinář z „Ocho Columnas“ [vlastních novin organizace „Teco“] i jako hrdý majitel týdeníku „Colirio“, listu, jehož udržování stojí denně víc, než měsíční plat zaměstnance UAG.

Vy, Licenciado, nejste pánem univerzity. Intrikami se snažíte vypudit právě ty členy organizace, kteří chřadnoucí UAG svého času pozdvihli a udrželi ji. Dědičkou byla organizace.

Dosazujete do UAG a jejích vedoucích kádrů lidi, jež nejsou vzdáleni organizaci, výtvaru Vašeho nepotismu. Členové, které nahrazujete jinými, dobře vědí, že také oni přijdou na řadu. Co se stalo s „El Grimou“ a jeho přístupem k tajným archivům?

Řekl jste již členům své organizace, že jeden z Vašich vnuků byl u pátera Maciela z Cotija vysvěcen na Legionáře Krista? A kdo bude pronásledován nyní?

Kolik peněz jste jen vyplýtlval na omlazovací kúry opičími hormony, kolik na evropské cesty s celou rodinou i do San Antonia, do Texasu a Colorada v USA, kolik peněz utratil Váš bratr Juan José a členové jeho rodiny za jednoho fotbalistu nebo stranu, v níž nevystupujete, aby se její jmenný seznam uchoval v tajnosti, kolik vydáváte na tisk „Ocho Columnas“, podporující nejprve PRI [Stranu institucionalizované revoluce – zcela zednářskou a po desetiletí vládní stranu] a poté PAN [rovněž zednářskou, dříve „opoziční“ a nyní vládnoucí stranu], kolik utrácíte za rodinné „hračky“ jako např. za symfonický orchestr a později za „komorní chór Bocotán“? – Abyste se na druhé straně vyhnul vyplacení odškodného rodinám, které ztratily otce, matku nebo bratra, pracující v UAG, označujete zemřelé za zrádce, marrany a lumpy. A koho všeho ještě obviníte?

To **Vy**, Licenciado Antonio Leño del C., se svými činy prokazujete jako Žid. Jste dobře znám v restaurantu „Johanass“ v La Floresta v Ajijicu, kde se podávají košerovaná jídla a kam chodíte Vy, Vaše žena, dcery i vnuci. Můžete to vysvětlit, stejně jako Váš bratr, inženýr Juan José, který s [Židem] Moisésem Sabou do takového restaurantu chodí? Jeden případ by bylo možné přehlédnout, dva již ne. Vy, Váš bratr i všichni členové Vaší rodiny docházíte tam, kde jsou jídla požehnána rabínem. Pouze Žid jako **Vy** se pravidelně stravuje košer.

A bezpečností aparát, jímž se holedbáte – co asi stojí jeho vydržování? Na kolik přijdou platy jeho členů? Je to tentýž aparát, kterého jste užil k vyhrožování zavražděním mně, členům mé rodiny i nám blízkým lidem? Topíte se v luxusu a rozhazujete peníze, které právem náležejí jiným osobám. A to je velice závažné provinění.

Vzhledem k Vašemu fyzickému i duševnímu stavu by bylo jistě lepší, kdybyste napravoval své hříchy a ulevil svému svědomí, protože lidé z Vašeho okolí soudí, že Vás Bůh brzy povolá k skládání účtů, tentokrát již bez možnosti pokání.

Spolu s **dr. Néstorem Velasco Pérezem** jste chtěl ututlat případ psychologa **Salomóna Baida Naziffa**, kterého Váš syn **Gonzalo N. Leaño** vzal v ochranu před mým upozorněním na jeho židovství. Gonzalo ujišťoval, že je arabské národnosti, a Vy, Antonio Leaño A, del C., jste jej ve své organizaci udělal **vedoucím psychologické fakulty**.

Salomón Baida Naziff zemřel na AIDS. Během jeho nemoci se mu dostalo mimořádně pozorné lékařské i morální podpory, hlavně ze strany **homosexuálního Néstora Velasco Péreze, tou dobou vedoucího lékařské fakulty UAG**. Vy i Néstor jste nemocnici Angel Leaño proměnili na zdroj infekce... Salomón i Néstor tam až do svého posledního dne přijímali své milence, které vydávali za vlastní bratrance a synovce.

Dr. **Néstor Velasco Pérez** personálu nařídil ošetřovat tohoto Žida **bez nezbytných profylaktických opatření**. **Úmrtní oznámení židovské obce vyšlo v denících v Guadalajaře hned v den jeho smrti**.

Ve věci člověka, proniklého do vysokých stupňů zednářstva jste se, Lic Antonio Leaño del C., dopustil neprominentné zrady: přestože byl člen organizace, nechal jste padnout jej, který byl na pokyn Lic. Cuesta se mnou ve spojení. ... Vy i Gonzalo jste jeho činnost sabotovali.

Při různých příležitostech mne ti, které Vy i já známe jako „**El Panadero**“, žádali, abych u Vás (?) intervenoval o podporu, již nařídil Lic. Cuesta; v opačném případě by nemohl uspokojivě vykonat **rozkazy, které jste mu předával přes Artura Ortegu Ponce alias „El Grimu“**.

Zradil jste jej a ve chvíli nejvyššího nebezpečí nechal na holičkách. Lic. Cuesta nařídil jeho stažení, i když jeho práce byla velmi uspokojivá a on měl dostat finanční odměnu od organizace i dům od Lic. Cuesta. Po náhlé smrti Lic. Cuesta si (však) Javier Comparán nárokoval nemovitost pro sebe. **Finance od „El Panadera“ máte Vy, protože jste vždy kradl peníze organizace**.

Dobře víte, že Lic. Cuesta byl geniální v přípravě a zajišťování realizace Vašich příkazů. **Rozkazy, které mi Lic. Cuesta Gallardo před svou smrtí dal, jsou provedeny** včetně závazků, které jste měl vůči jiným osobám a mezi nimi také k rodině Lic. Mora Lópeze.

Já, Lorenzo Lira García alias „El Witty“ jsem příkazy od Lic. Cuesta vždy vykonal, ba dokonce i Vaše rozkazy, Lic. Leaño, jako např. následující:

Ukrytí archivu organizace „Mico“ [pobočky „Teco“] v Hermosillu. Jak si jistě vzpomínáte, předvolal jste si mne do svého domu v ulici Niño-Obrero, kde jsem přijal Váš rozkaz v přítomnosti José Antonia de Santiago, který byl tajným šéfem „Mico“... Tou dobou jsem byl na dovolené u své rodiny v Guadalajaře a Vám připadalo jako ideální, když svou ženu i teprve tříměsíčního syna vezmu s sebou jako zástěrku na oklamání policie. Ano, archiv jsem zachránil.

Eduardo Fernández Salazar a já jsme po smrti **Ramóna Plata Moreno** dostali **příkaz** dostavit se do města Puebla k inženýru jménem Fernández převzít od Vás pocházející balíček. **Pověření jsme obratem vykonali během čtyřiařtyřiceti hodin**.

Rovněž tak jste nám poručil doprovázet do Mexiko City Vašeho bratra inženýra Juana José i Vaše ženy. Jak si vzpomínáte, zašli jsme tam do domu, kde žil **Manuel de la Isla Paulín** (jeden z pachatelů pumového útoku na noviny El Día spolu s Danielem Ituarte Reynaudem) a převzali jsme od něj archiv, který měl v držení.

Vykonával jsem příkazy, předávané mi Vašimi syny Gonzelem a Antoniem, a to vždy plně a dokonale.

Zcela nevysvětlitelně jsem byl naráz na Váš příkaz vystaven nátlaku z několika stran, zvláště však zuřivým útokům Humberta Dávalose Herrery, jenž mě mj. obvinil z krádeže peněz, tedy z činu, který mi nikdy nebyl prokázán. Naproti tomu Lic. Cuesta dokázal Humberto Dávalos Herrerovi odvádění peněz do vlastní kapsy. **Ten mne jednou pověřil vyhledat v Mexico City různé argentinské „bandity“, kteří měli být zabiti, což se pak také stalo, stejně jako další podobné rozkazy, o nichž jste věděl.**

Smysl pro čest mi přikázal odejít z univerzity i z organizace. To druhé mi nebylo dopřáno Lic. Cuesta Gallardou, jehož rozkazům jsem podléhal.

Bez výhrady jsem vykonával všechny Vaše dřívější příkazy a byl jsem připraven v případě potřeby obětovat pro věc i vlastní život. Jak hrozně jsem se zklamal!

Intrikoval jste proti mně, členům mé rodiny i přátelům Lic. Cuesta Gallardy. Snad jste se domníval, že máme v úmyslu zmocnit se nějakých věcí tak, jak to děláte (Vy) sám; ale ani univerzita, ani organizace Vám nepatří. A tím méně pak nám.

Hned první den roku 2001 se pořádala první výroční vzpomínková slavnost k úmrtí Lic. Mora Lópeze. Doporučuji Vám uspořádat své záležitosti, protože nevěřím, že by Vám zbývalo ještě hodně času. Ukažte trochu statečnosti! Lic. Mora byl, jak sám víte, celým mužem až do smrti. Způsob, jakým se s ním od dopravení do nemocnice i během pobytu v ní až do posledního okamžiku zacházel, je jistě podivný. My to nenecháme na pokoji. To je kapitola sama pro sebe a dr. Néstor Velasco bude muset některé věci vysvětlit.

Žaluji na Vás, že jste se spolu se svou rodinou zachoval jako sprostý zloděj, když jste si přivlastnil umělecké předměty Lic. Cuesty jako křišťálové sklo, starožitné zbraně i nábytek, ale ještě mnohem horší je, že jste jako „staré krámy“ vyházet do odpadu předměty, které měly neocenitelnou osobní hodnotu pro Licenciada a jeho spolupracovníky. **Vy, Váš bratr, oba synové i ostatní zrádci Lic. Cuesty i organizace jste podle všestranné dohody slíbili zřídit v domě obou Amerik muzeum na památku Lic. Cuesty Gallardy.**

Namísto toho jste v řečené nemovitosti zřídil computerový obchod bez ohledu na jakékoli závazky a sliby. Zahodil jste tím kus historie a vzpomínek, uloupil jste památku na intence Lic. Cuesty.

To všechno a mnoho jiného Vám, Lic. Antonio Leño del C., nesmí projít beztrestně, ať to stojí, co chce, a ať už se to stane jakkoli. Mnou i dalšími, kteří zůstáváme věrní památce Lic. Cuesty, bude dané slovo také naplněno, přestože tomu Vy, Vaši oblíbenci Humberto Dávalos Herrera, Javier Comparán Lira i další nechtějí věřit. Co přijde, tomu nedokážete zabránit. Jsem přesvědčen, že za svou zradu zaplatíte hodně vysokou cenu.

Ve svém posledním dopisu jsem Vás varoval před možným odkrytím stoky. To zde je teprve ta nejmenší část. Zůstává Vám jen málo času na odpověď. A upozorňuji Vás, že na každý pokus nám v tom zabránit bude následovat energická odpověď. Dobře vím, jakému riziku se vystavuji. Zažili jsme již hodně výhrůžek zavražděním ze strany Vašeho bratra ing. Juana José i jeho synů Antonia a Gonzala. Předpokládám, že to také víte.

Jak své organizaci vysvětlíte právě Vámi řízené vydávání věřících i Vaší rodiny na pospas kardinálu Juanu Sandovalu Iñiguezovi a jím vedenému modernismu? V novinách Ocho Columnas publikovanými projevy soustrasti k úmrtí matky řečeného kardinála jste se vy, členové rodiny Leaño Reyes, prokázali jako jeho věrní stoupenci. Buď stojíme na straně modernismu, nebo na straně dvoutisícileté církve Ježíše Krista.

Ve středu 15. tohoto měsíce jste se objevil v televizním pořadu Kanal 4. Vypadal jste tam báječně se svým samozřejmým pokrytectvím, se svým nacionalismem a servilní chvalořečí na prezidenta Bushe, kterého jste osobně přijal ve svém „pozemském ráji Grand Bay“ [Velké zátoc] v Barra de Navidad.

Vychloubal jste se svou lidomilností k ostatním, kterým dovolujete následovat učení, jaké sami chtějí, ale tento dopis je jediný ustavičný důkaz Vaší „násilnosti“ proti bezbranným lidem, kteří jsou Vám podřízeni, ale nechtějí poslouchat slova „patriarchy“. Tím je jen znovu zcela zjevný Váš cynismus i Vaše pokrytectví.

Je mi velice líto, že Miguel Angel Collado Vám posloužil jako „nápověda“ v rozporu se svou profesionalitou moderátora. Považoval jsem jej za muže jiného formátu.

Nevím, proč interview s Vámi nedělal José Antonio Fernández, kterému jste koupil licenci [televizního] hlasatele pro své cíle i cíle Vaší korupční organizace, jíž je on sám také členem.

A konečně jsem byl také hluboce dojat nacvičovaným gestem, když jste se viděl na obrazovce studia, spontánním gestem, hodným ubohého nebo zbloudilého tuláčka, který si vzhledem ke svému dětskému věku dodává napůl prostomyslný výraz, jak jste to vzdor svým rokům vždy dělal, což bylo ovšem všemi televizními diváky zpozorováno.

Licenciado, Brigitte Bardotová byla obdivována miliony lidí, protože v jistou chvíli dala sbohem reflektorům studií, šminkám i všem ostatním hloupostem a začala se věnovat ušlechtlejší věcí pro důstojnější stáří. Vy však, Licenciado, kdypak asi uděláte totéž?

Čest je dar, který si člověk každodenně vydobývá. Vy se cti nemůžete naučit, ani říci, co to čest je, ani jí nemůže zdědit.

V památce na Lic. Carlose Cuestu Gallarda,

Guadalajara, Jal., 19. 2. 2001

Lorenzo Lira García (Wity)

Dáno také na vědomí: médiím, rodině Bosco Rosillo, rodině Calvillo, členům „OS“, pracovníkům a profesorům UAG, politickým stranám, školním institucím, velvyslanectvím i dalším adresátům, kteří zde nejsou uvedeni.

III.

Další otevřený dopis téhož Lorenza Liry Garcíi hlavě „Teco“, Lic. Antonio Leaño Alvarezovi del Castillo.

Licenciado,

jak Vy a Vaši bratři, Váš syn Gonzalo, Lic. Kouffal Garza i poradní sbor UAG vysvětlíte úřadům manipulace s faktem, že společník Country Clubu, východního původu, utrpěl nehoráznou ostudu pobytem ve vězení?

Začátkem devadesátých let se nacházel ve vězení jeden z největších podnikatelů v Jaliscu, vůči němuž jste jako k mnoha ostatním i se svou rodinou předstíral přátelství, a ocitl se na černé listině v kartotéce Vámi tzv. OI neboli tajné služby, již jsem po nějaký čas vedl pod přímým velením Vašich synů Gonzala a Antonia Leaño Reyes a do které jste zapojil také svého synovce Juana José Leaño Espinozu, jemuž se líbilo ukazovat se v neřestných doupatech a barech, a je vyhlášený „píjan“.

Vámi osobně, příslušníky Vaší rodiny, tajnými členy Vaší organizace i absolventy „Vaší“ autonomní univerzity v Guadalajaře provozovaná špionáž v ústředích práce, jmenovitě v podnicích, advokátních kancelářích, nemocnicích, hotelech, továrnách atd. má pro dotyčné podnikatele nebo zaměstnavatele za následek nepochopitelné a nevysvětlitelné situace. Vaši výše zmínění lidé jsou také silně angažováni v průmyslové špionáži.

Smrt dr. Luise Gariby Gutiérreze a Lic. Raymundo Guerrera, osob, které Vám i Vašemu bratru Juanu José už jen poněkud překážely – ale ještě více Vám vadil Lic. Cuesta Gallarda –, jste nenechal rodinám prvně jmenovaných, a tudíž šlo o náhlá úmrtí. I když se u dotyčných projevovaly symptomy psychické choroby, přesto byli vždy považováni za lidi v normálním stavu. Rozhodně se nenacházeli v nebezpečí života. Přesto však oba nevysvětlitelně zemřeli v nemocnici Angel Leaño, jejímž ředitelem je homosexuální Néstor Velasco Pérez.

V případě Lic. Carlose Cuesta Gallarda zůstalo telefonování do nemocnic Angel Leaño a Ramón Garibay bezvýsledné a sanitka přijela až poté, co Lic. Cuesta byl již mrtvý. Jinak řečeno, sanitka přijela až dvě hodiny po prvním telefonátu a půl hodiny poté, co Lic. Cuesta zemřel. Nebyli to snad také Vaši přátelé, nebo alespoň „dobří známí“?

Prof. Luna a Lic. Mora López zemřeli podle lékařského posudku na rakovinu rovněž v nemocnici Angel Leaño. Oba dva byli Vámi, jak se všeobecně říká, považováni za škodlivé pro Vaši tajnou organizaci, a také pro UAG. Rovněž oni zmizeli ze světa s překvapivou rychlostí, zdaleka neodpovídající normálnímu průběhu jejich nemoci. Proto jsme požadovali pitvu, neboť všechno, čeho se dotknete, tak říkající zapáchá.

Vy i Vaše rodina jste absolutně nedůvěryhodní pro každého. Fingujete zuřivý antisemitismus a současně s Pablem a Israelem Brenerem zakládáte banku v Texasu. Vaše nynější investice souvisejí s okradením střadatelů FOBAPROA, a jde tedy o peníze, které jste určil na zřízení heren v Mexiku.

Předstíráte radikální antikomunismus a prostřednictvím [vám jako hlavním akcionářům patřící naftařské firmy] MEXLUB (přičemž dodnes nikdo neví, kdo Vám akcie přihrál nebo za jaké peníze jste je získal) podporujete kubánského

diktátora Fidela Castra Ruiz poskytováním značných bezplatných dodávek automobilových a průmyslových mazadel, a dalších na mírný úvěr.

Jste neústupně zaujatý proti tradicionalistickým religiózním řádům, které se nepodřizují Vaším patriarchálním příkazům, a paradoxně vydržujete dva „tradicionalistické“ semináře. Jeden v Hermosillu, vedený laikem „Mico-Teco“ jménem „Manuel López“, druhý v Argentině, který Vám mimo jiné slouží k převádění dolarů z Mexika. A současně se na druhé straně vrháte do náruči modernistické církve veřejným uznáváním kardinála Juana Sandovala Iñigueze za svého „pastýře“. Využíváte pokory a blíženecké lásky tradicionalistických představených, seminaristů a jeptišek, jež jsou Vámi ponižováni, okrádáni a obtěžováni jak osobně, tak i v místech, kde žijí a působí.

Vy sám, Licenciado, se ovšem považuje za „počestného“, mimořádně „procitlého“ a „zdatného“. Naproti tomu já Vás mám za „uličníka“, kterému zcela chybí čest, nebo lépe řečeno mužnost.

Přivlastnil jste si dary, určené pro univerzitu, ať už jde o pozemky, peníze, knihy, přístroje, technologii atd. Postačí jeden příklad: svého času pan Ramón Garibay věnoval budovu, v níž je dnes nemocnice „Ramón Garibay“, aby se pomohlo chudým, a také mladým lidem z nemajetných rodin aby se dostalo „stipendia“, o které jste je však připravil. Dnes nazýváte nemovitost svou vlastní a my v tisku i televizi vidíme, že vy, rodina Leaño, si připisujete vlastnické právo na univerzitu v Guadalajaře pomocí „moderátorů“ ve Vašich službách – protože vyšli z UAG nebo byli Vámi kooptováni.

V jednom z případů, který je zde jmenován, jste Vy i Váš bratříček Juan José, opření o univerzitu, přijali mnoho milionů dolarů na zřízení turistického komplexu „Grand Bay“ v Barra de Navidad, jehož hrubá stavba se při zemětřesení v roce 1995 rozpadla. To pak spolu se zákazem heren vedlo k částečně fiktivnímu „zruinování“ Vaší finanční situace a přimělo Vás zadlužit se u různých kreditních institutů – a sice zde a jménem univerzity. Úvěry nemůžete nikdy splatit, protože jste část zmíněných peněz převedl do USA a do Jižní Ameriky, a tím jste je nechal „zmizet“. Z toho důvodu již jmenované osoby podaly trestní oznámení u příslušných úřadů a předložily k tomu zdrcující důkazy.

Proto také vypuklo zoufalé hledání případných nerozvážných kupců řečeného turistického komplexu, který však není určen k ničemu jinému, než k demolici, protože byl postaven na terénu, již od časů kolonizace Mexika známým častým zemětřesením.

Existují ovšem i precedenční případy, jako když jste se například za časů úřadování kardinála Posadase Ocampo zadlužil také u sídla metropolitního biskupa v Guadalajaře, tedy udělal jste dluhy, které přetrvávají i za Juana Sandovala Iñigueze, Vašeho pastýře.

Vám, ani Vaší rodině proto nelze důvěřovat.

Gadalajara, Jal., 5. dubna 2001

Lorenzo Lira García

IV.

Otevřený dopis msgr. José F. Urbina Aznara z Mérida, Yucatán (nedatováno, ale z roku 2001), který odhalení v dosavadních třech otevřených dopisech (a několika dalších, jež mám k dispozici) nejen shrnuje, nýbrž je jako po desetiletí činný pozorovatel doplňuje o četné další podrobnosti. Ohledně části řečených dodatečných informací vlastním důkazy v podobě fotokopií hlášení, zpráv a reportáží z nejrůznějších mexických novin a časopisů. Kde to považuji za vhodné, připojuji proto poznámky pod čarou s odkazy na příslušná oficiální média.

OTŘEVŘENÝ DOPIS NA TECO A JEJICH VŮDCE

Lze bránit Církev pomocí tajné organizace?

1. To vy, Teco, jste na samém počátku své existence založili tajnou organizaci, která se snažila rozšířit na celé Mexiko i některé další země. Mezi lehkomyšlnými, z kterých jste udělali své proselyty, byli i tací, kteří se ptali, zda je vůbec dovolené náležet k tajné společnosti, na což jste Vy odpověděl, že k tomu máte souhlas kardinála Ottavianiho. Můžete se vykázt takovým dovolením od kardinála? V opačném případě se hrubě prohřešujete proti instrukcím Svátého Officia z 10. května 1884, v němž jsou katolíci varováni před jistými společnostmi, jimž se pod přísnými tresty musejí vyhýbat. Zmíněné společnosti byly jasně označeny, protože od svých členů vyžadují tajnou přísahu a naprostou oddanost skryté vrchnosti. Instrukce Svátého Officia dále prohlašují, že tyto sekty jsou nesmírně nebezpečné (Denz. 1861)⁴³ pro své učení, k němuž se hlásí, i kvůli chování a jednání těch, pod jejichž vedením se shromažďují. Co na to odpovíte?

2. Pokud se dokumentem kardinála Ottavianiho nemůže vykázt, jak si potom duchovní, jež jsou přece Vašimi spolubojovníky, i Vaši zpovědníci mohou troufat zprostit se všech svých svátostných kněžských přísah. Nevíte snad, že jejich zpovědi jsou hříšné, pokud od zpovídáných nevyžadují navždy se od tajných společností distancovat?

3. Nemůžete-li se vykázt dokumentem od kardinála Ottavianiho, jak si potom kněží, Vaši *přísežní* spolubojovníci, dovolují navzájem zprošťovat se závazku

⁴³ Instrukce vyšla tři týdny po encyklice „Humanum Genus“ papeže Lva XIII. proti zednářstvu k důtklivému připomenutí důležitých praktických konsekvencí tohoto učitelského listu! Zde je text odstavce Denz. 1861 z řečené instrukce s latinským originálem a s následným vlastním překladem: „Praeter istas [massonicas aliasque eis generis sectas] sunt et aliae sectae prohibitae atque sub gravis culpae reatu vitandae, inter quas praecipue recensendae illiae omnes, quae a sectatoribus secretum nemini pandendum et omnimodam oboedientiam occultibus ducis praestandam iureiurando exigunt. Animadvertendum insuper est, adesse nonnullas societates, quae, licet certo statui nequeat, pertineant nence ad has, quas memoravimus, dubiae tamen et periculi plenae sunt tum ob doctrinas quas profitentur, tum ob agendi rationem, quam sequuntur ii, quibus ipsae coalerunt et reguntur...“ – „Kromě těchto (zednářských a ostatních podobných sekt) jsou i ostatní sekty zakázané a je jim třeba se vyhýbat pod trestem těžkého hříchu; mezi nimi je nutno uvést zvláště ty, které od svých členů vyžadují pod přísahou naprostou mlčenlivost a bezpodmínečnou poslušnost neznámým vůdcům. Kromě toho je zde třeba připomenout, že i některé společnosti, u nichž to sice nelze s jistotou zjistit a které také přímo nemusí patřit k těm, jež jsme zde uvedli, jsou pochybné a plné nebezpečí pro učení jimi vyznávané nebo pro způsob jednání těch, pod jejichž řízením se organizují a jsou jimi vedeny.“

nepříslušet k takovému druhu tajných společností, když přece – jak smíme předpokládat – znají zákazy Církve (které jsou povinni znát)?

4. A jak se všichni tito kněží a nyní (také) biskup⁴⁴ vůbec mohou odvážit přistupovat k posvátnému oltáři Páně a celebrovat svatou mešní oběť? Je totiž dobře známo, že tito kněží si jsou jasně vědomi své příslušnosti k Vámi založené tajné organizaci a také jim je dobře známo, že její existenci a aktivity nesmějí odhalit těm, kteří o tom nic nevědí. Když pak tito kněží nebo seminaristé někam cestují, seznámí je (místní) vedoucí měst, která navštíví, s členy tamních tajných skupin, a totéž se děje i v případě cest biskupa. Co je to, co se pod Vaší ochranou všude roztahuje? Je zde zřizována Církev, nebo sekta? Jako katolíci máme právo se to dovědět, a vy, Teco, máte povinnost nám odpovědět.

5. Nazýváte se tradicionalistickými katolíky a v očích všech neopatrných věřících v Mexiku i dalších zemích chcete jako takoví vypadat. Proto vydržujete dva „tradicionalistické“ semináře ve městech Hermosillo a Juárez. Všichni tam studující seminaristé pocházejí z tajných buněk, které jste zřídil po celém Mexiku. Proto jsou všichni tito mladí muži přísežnými členy Vaší tajné společnosti. Můžete to popřít?

6. Není snad pravda, že jste těmto seminaristům nechal udělit školení v sebeobraně, zacházení se zbraněmi a používání diverzních technik ve Vámi vydržované škole se jménem San Agustín s cílem vycvičit z nich předáky své organizace? Můžete to popřít?

7. Rovněž jste založil sdružení Trento, které Vám slouží jako maškarní přestrojení, jemuž prostřednictvím časopisu „TRENTO“ děláte reklamu a plníte jej mnoha teologickými i věroučnými bludy. Sdružení pracuje s Vaší plnou podporou i s Vaší velkou hospodářskou mocí, a takto se Vám podařilo mnoho lidí ve Spojených státech i v Evropě přesvědčit, že jediný tradicionalismus⁴⁵ v Mexiku jste Vy, což je ovšem jen ohromná lež, neboť všechno, co v Mexiku existuje tradicionalistického, právě u Vás není.

8. Není snad pravda, že jste kněžím a seminaristům, svým spolubojovníkům, přísně zakázal jakýkoli styk s Vám nepřijemnými osobami, a to dokonce i když se jedná o staré známé, o kněze nebo dokonce biskupy? Není pravda, že nepoddané přísně trestáte, označujete je za zrádce a navždy je vylučujete? Kážete jednotu, ale jenom mezi sebou. Ostatní vylučujete, ale jako ten, kdo ostatní vylučuje, jste Vy sám zůstal vyloučen ze skutečného stáda Kristova.

9. Není snad dále pravda, že jste laickým členům své organizace zakázal účast (na bohoslužbách resp. přijímání svátostí) v kaplích a komunitách kněží a řeholníků, kteří byli Vámi zavrženi jako nepřátelé, a to i tehdy, nemají-li dotyční jinou možnost k plnění svých křesťanských povinností? Bráníte tedy přijímání svátostí! Nenecháváte snad neposlušným pocítit všechny druhy trestů a svévolností, které se dotýkají dokonce i jejich dětí a ostatních členů rodin? Děláte ze svých společníků lidi, kteří slídí za biskupy i kněžími a sbírají o nich všemožné infor-

⁴⁴ Míněni jsou přesně a výslovně kněží unie „Trento“ a její biskup Martín Dávila Gándara, nová zárná postava dr. Hellera!

⁴⁵ Tak je tam psáno doslova. Míněn je zde přirozeně opravdový katolicismus, který ví o aktuální vankanci Apoštolského stolce, o apostatickém charakteru pokoncilní sekty, jejího pseudopapeže i celé její hierarchie, a upřímně se snaží o zvolení pravého papeže!

mace. Nařizujete jim vloudit se k nim, navzájem je soustavně rozeštvávat,⁴⁶ obtěžovat je a pomlouvat v jejich domech i mešních střediscích. Sám jste se povýšil na Božího četníka! Ve skutečnosti však jste jen jedním z řad zrádců Církve, kterou prý hájíte. Využil jste jen krize Církve k dosažení moci a manipulování každým, kdo překročí Váš práh.

10. Zdalipak vědí o všech těchto věcech biskupové a kněží, kteří z jiných částí světa s Vámi udržují nějaký druh spojení? Ví o nich biskup,⁴⁷ který Vám vysvětlil kněze a nakonec i biskupa? A vědí o tom všem laici z jiných národů, bojující za katolickou věc, které jste podvedl vydáváním se za upřímného katolíka a za jediného tradicionalistu v Mexiku? Nebylo by pro katolickou věc prospěšné je o tom informovat? *A proto Vám říkáme, že přesně to budeme dělat!*

11. Hlásáte a necháváte přísežné členy své tajné organizace věřit, že jste proti internacionálnímu Židovstvu, protože ničí církev. Není proto přinejmenším podivné, že rodina Leaño, páni autonomní univerzity v Guadalajaře a nejvyšší vládcí této tajné organizace často navštěvují restauranty, kde se podávají rabínem požehnaná košer jídla, jako je např. restaurant Johanass ve Florestě v Ajijicu, a že se tam navíc ustavičně ukazujete v doprovodu Židů? Nebo že jste za vedoucího psychologické fakulty na univerzitě dosadil Salomóna Baida Naziffa, který zemřel na AIDS a jemuž již den po smrti izraelská obec v Guadalajaře veřejně prokázala poctu? Nebo že páni univerzity spolupracovali s židovskými bratry Pablem a Israelem Brennerem na založení banky v Texasu (USA)? Lze se potom ještě vůbec divit, že za šéfa Vámi založené Antikomunistické univerzitní fronty (FUA – Frente Universitario Anticomunista) a Univerzitního hnutí obnovené orientace (MURO – Movimiento Universitario de Renovada Orientación) jste dosadil Žida Ramóna Plata Morenu, o jejichž příjmení může každý spolehlivě říci, že jsou židovská? Spisovatelka Cristina Gutiérrez Zúñiga vydala knihu „Izraelská obec v Guadalajaře“ s předmluvou a svolením Ricarda Elíase Passaha, představeného izraelské obce v letech 1992-1995, a Jaime Jerusalmi Jerusalmiho, představeného izraelské obce od roku 1995. Není pozoruhodné, když autorka na str. 75 dotyčné knihy prohlašuje, že difference mezi Autonomní univerzitou v Guadalajaře a Židovstvem byly pouze v „myšlenkové rovině“,⁴⁸ a také když se tam na str. 115 říká, že na univerzitě „je významný podíl Židů“?⁴⁹ Je možné, aby

⁴⁶ Není to snad věrný obraz taktiky, sledované „Einsichtem“ a jeho „redaktorem“?

⁴⁷ Msgr. Mark Pivarunas z USA.

⁴⁸ Na zmíněných stranách 74-75, které mám k dispozici ve fotokopiích, se píše výhradně o katolicky a národnostně podloženém „antisemitismu“ vlastních zakladatelů (avšak pod „ochranná křídla“ rodiny Leaño upadlé) UAG nám již známého Carlose Cuesta Gallarda a jeho studentského hnutí těsně po vypuknutí II. světové války. Doslova se tam říká, že se „rozvinula značná kampaň, během níž bylo šířeno toto zvláštní učení, kdy přinejmenším na myšlenkové úrovni byl zřetelný antisemitismus“, tudíž nikdy, jak sama autorka na začátku řečeného textu přiznává, nedošlo ke *skutečným přehmatům* vůči Židům, takže zde msgr. Urbina Aznar možná něco trochu přeinterpretoval.

⁴⁹ Na str. 115 knihy, vydané nakladatelstvím „El Golegio de Jalisco“ a spočívající většinou na osobních vzpomínkách početných členů izraelské obce v Guadalajaře, sebraných autorkou osobním dotazováním, a která ostatně není na mexickém knižním trhu volně dostupná (!), se v textu čte: „Právě v této etapě mezi dotazováním autorky a pronikavými změnami v obci [kolem r. 1974] zažívala Guadalajara významné přistěhovalectví Severoameričanů, [a sice] jak důchodců, tak i mladých, kteří studovali na Autonomní univerzitě v Guadalajaře, mezi nimiž byl významný podíl Židů.“ I když je zde poslední relativní, bohužel ne zcela jednoznačná věta co možná nejpřesněji reprodukována,

významný podíl Židů studoval na ústavu, jehož vládci by byli skutečně proti-židovští? Na které straně skutečně stojíte?

12. Tvrdíte o sobě, že jste antikomunista, ale jak vysvětlíte, že prostřednictvím podniku MEXLUB, který Vám patří,⁵⁰ podporujete židovsko-komunistického diktátora Kuby, Fidela Castra, velkými měsíčními bezplatnými dodávkami automobilových a průmyslových mazadel i dalších na velice výhodný úvěr?

13. Prohlašujete se za katolického tradicionalistu, ale jak nám potom vysvětlíte, že na Internacionální fórum pro víru a vědu, organizovaným Vaší Autonomní univerzitou v Guadalajaře, byl pozván jako přednášející progresivistický duchovní, tedy právě kardinál z Guadalajary, Juan Sandoval Iñiguez, který v přednáškovém sále pletl páté přes deváté a dokonce tam prohlásil, že jeho pozvání je „velice důležité“, protože „univerzita se musí vrátit ke zdroji svého původu“?⁵¹ Tuto událost jste publikoval v neděli 15. října 2000 ve zvláštní části novin Ocho Columnas, které Vám patří. Cožpak jste nevěděl, že se řečený kardinál po proti-židovském útoku v Argentíně účastnil ekumenických (smutečních) obřadů v synagoze Beth Shalom v Guadalajaře, jak doložila Cristina Gutiérrez Zúñiga na str. 123 své výše zmíněné knihy?⁵² Jak opravdovým katolíkům vysvětlíte takové rozpory? – Co má pravda společného s omylem, hereze s pravověrností či Bůh s Belialem? Celou dobu hraje dvojí hru, máte dvě tváře, rozeklaný jazyk a měříte dvojitým loktem. Jestliže jste proti Kristu, je nemožné, abyste byl s Kristem.

14. Jak nám dále vysvětlíte, že jste v čísle 110 z února 1979 ve Vám patřícím časopisu REPLICA několikrát nazval Jana Pavla II. „Jeho Svatostí“, prosil jste o požehnání a úpěnlivě jste žádal Ducha svatého, aby Jana Pavla II. inspiroval

podle níž šlo jak o penzisty, tak i o mladé studenty, jisté je tolik, že se mezi *oběma* skupinami, tedy *také* mezi studenty „nacházel významný podíl Židů“, což musí být skutečně udivující, protože tato univerzita byla založena *výslovně* jako *katolická* – a sice byla jako jediná v stejně otevřeně jako přísně zednářsko-laicisticky ovládané zemi – *rovněž tak výslovně* rodinou Leaña (údajně...) jako *katolická* řízená resp. je až dodnes vedená.

⁵⁰ Sice ne úplně, ale fakticky pomocí ke kontrole (nebo přinejmenším ke spolupontrolě) postačujícího balíku akcií. Srv. „Cronica de hoy“ (internetové vydání z 2. října 2000), kde jsou kriticky vyjmenována početná podivná „privilegia“ firmy MEXLUB, a kde se dále říká: „Soukromými investory firmy Mexclub jsou velkoobchodníci z Jalisca. Jedním z nich je *Salvador Martínez Garza*, prezident Mexclubu“ (a mimo to i fotbalového mužstva). Dalším není nikdo menší, než *Antonio Leaña*, rektor Autonomní univerzity v Guadalajaře, UAG. Tento muž spolu se svým bratrem, *Josém Leaña*, patří k hlavním akcionářům firmy Mexclub.“ – Podle „Proceso“ č. 929 z 23. srpna 1994, str. 77, je právě jmenovaný společník a prezident firmy Mexclub, *Salvador Martínez Garza* – ovšem jen čistě náhodou – „synovcem“ *Juana José Leaña*, takže podnik je skutečně rodinou doménou!

⁵¹ V novinách stála ovšem jeho slova v poněkud jiné, nezáladnější podobě: „Zdá se mi, že jde o něco velmi důležitého v chápání“, řekl pseudokardinál úvodem se zřetelem na *téma konference*, „získat znovu to, čím je univerzita“. Redakce doprovodila snímek „kardinála“ podpisem, který měl potvrdit jeho zásadní tezi: „Univerzita se musí vrátit ke svým počátkům v hledání pravdy, prohlásil nositel purpuru.“

⁵² Na daném místě se říká doslova: „Násilnosti proti civilnímu objektu vyvolaly početné projevy solidarity na místní úrovni [míněna je Guadalajara], mezi nimi také ekumenickou slavnost v templu Beth Shalom jen několik hodin po události v Argentíně. Vedle dalších hodnostářů byl přítomný také krátce předtím jmenovaný arcibiskup z Guadalajary msgre Juan Sandoval, který se [spolu s ostatními] modlil za oběti. Ohledně toho jsou již i precedenční případy, jako např. přítomnost dřívějšího kardinála a arcibiskupa msgre Jesúse Posadas Ocampo na židovském Dni smíření neboli *Jom Kipur* 1993.“

k střežení víry?⁵³ Kromě toho jste také na titulní straně zmíněného vydání nechal umístit i velký celostránkový snímek Jana Pavla II. Není tedy pravda, jak se již mnozí obávají a říkají nahlas, že se *chystáte* vydat mexický tradicionalismus do rukou progresivismu a [zednářsko-talmudské] světové moci? Nebylo by to totiž vůbec udivující, protože mocí opilí – a ostatně i alkoholu velice oddaní – šéfové Tecu srdečně přivítali prezidenta Bushe ve svém turistickém komplexu GRAND BAY v Barra de Navidad ve spolkovém státě Colima. Můžete nám uspokojivě vysvětlit, co to má všechno znamenat?

15. Jak si vykládat takovou trvalou dvojí hru? Na jedné straně dáváte najevo skalní katolickou pravověrnost, a přesto na druhé straně po celou dobu pronásledujete, pokořujete, okrádáte, špiclujete a pomlouváte pravověrné kněze a řeholníky za jeden jediný zločin, že se totiž nechtějí podřizovat Vaší nejsvětější vůli, Vaším bezpodmínečným rozkazům i rozmarům, a že neschvalují Vaši rozsáhlou korupci. Na jedné straně vydržujete dva tradicionalistické semináře na severu Mexika, a přesto na druhé straně otevřeně uznáváte za svého [duchovního] otce a pastýře kardinála Juana Sandovala Iñiguezze z Guadalajary, což je doloženo mj. projevy hluboké soustrasti, publikovanými rodinou Leaño ve Vašich novinách OCHO COLUMNAS k úmrtí kardinálovy matky. Na jedné straně kázete radikální antikomunismus, na druhé podporujete Fidela Castra, který na Kubě až dodnes udržuje komunismus a pronásleduje Církev. Na jedné straně se tváříte protižidovsky, na druhé straně však plníte svou univerzitu židovskými studenty, přijímáte miliony dolarů od židovských institucí, sdružujete se s Židy ve Spojených státech a peníze, zcizené FOBAPROA, jak si mnozí stěžují, hodláte investovat v Mexiku do heren,⁵⁴ jakmile ty budou povolené, a navštěvujete restauranty, v nichž se podávají rabínem požehnaná košer jídla. Náš Pán Ježíš Kristus pravil: „Budiž však řeč vaše: ‚ano, ano‘; ‚ne, ne‘; co nadto jest, ze zlého jest.“ – Vy nemůžete být katolík, ani náležet k zástupu věřících.

16. Nepatří snad to všechno k předem vypracovanému a ďábelskému plánu na zlikvidování sil odporu tradicionalisticky-katolického lidu? Snaha infiltrovat školy i všechny další druhy institucí, aby bylo možné včas odhalit budoucí křesťanské vůdce – nevězí snad za tím výhradní cíl vypátrat je, sbírat o nich informace, vtáhnou do své tajné organizace a tím je pro budoucnost eliminovat? K čemu Vaše ustavičné bědování na hospodářské úsilí, které musíte vynakládat na pokračování nacionalistického a tradicionalistického boje, zatímco jste ve skutečnosti hanebně bohatý a topíte se v milionech dolarů, jež mají zčásti svůj původ také v nepatrné finanční síle nerozvážných lidí, kteří obětavě odevzdávají drobné příspěvky, o něž je bezostyšně okrádáte, kdykoli se k tomu nabídne příležitost?

⁵³ Všechno skutečně tak stojí na stranách 4-5 řečeného vydání v „otevřeném dopise“, datovaném 20. lednem 1979 na „Jeho Svatost“ a sepsaném „Latinskoamerickou antikomunistickou konfederací“ (CAL – Confederación Anticomunista Latinoamericana), kterou vlastní TECO. ... Na stranách 6-8 pak uctívání pseudopapeže vesele pokračuje!

⁵⁴ Srv. finanční list „El Financiero“ z 25. listopadu 1995 s tučným titulkem „Jaliscence [tj. lidí ze spolkového státu Jalisco] zajímají investice do heren přístavního města Manzanillo“. Výslovně jsou tam jmenováni „Leaňové Alvarez del Castillo, hlavní investoři turistického komplexu v Navidadu“, „kteří již naléhají na prezidenta republiky“, aby vydal povolení k otevření plánovaných heren.

17. Není snad dále pravda, že tradicionalistické instituce, které jste založil, jako např. semináře na severu, nepodléhají autoritě biskupa, nýbrž vysokým vůdcům Vaší tajné organizace TECO, která se v severním Mexiku nazývá „MICO“?

18. Vysíláte členy své tajné organizace infiltrovat a podvracet noviny, televizi, rozhlas, podniky, tiskárny, továrny, tradicionalistické skupiny, atd. Avšak posíláte také lidi do progresivistických církví a zednářských seskupení, přičemž tyto mladé vystavujete působení tam páchaných rouhačství a přijímání neplatných svátostí. Využíváte nezkušenosti, naivity, neznalosti a dobré vůle všech těch, kteří Vámi podvedeni a svedeni věří, že bojují za vlast a náboženství. Podvod a svádění jsou zbraně Antikrista, a Vy jich užíváte s dokonalým mistrovstvím.

19. V tajných shromážděních nazýváte Boha „vrchním velitelem Teco“, před nímž Vy „defilujete s čestnou jednotkou“.⁵⁵ – Lze si vůbec představit, že by se někdo modlil k Bohu a přitom by říkal: „Vrchní veliteli, před tebou defiluje čestná jednotka“? Jak je to neomalené, směšné, ale především rouhavé! Kdo Vás zmocnil k převracení Božího jména? Kdo kdy slyšel, že Bůh je „vrchním velitelem“?⁵⁶ Jste hanebník! Ztratil jste bázeň před Bohem i d'áblem, pokud jste ji vůbec kdy měl.

20. Považujete svou organizaci za „přednostní a stěžejní na všech úrovních“;⁵⁷ má bojovat za naplnění svého „zjeveného určení“... Kdo Vás postavil nad Boží církve? Ne bez důvodu jednáte s kněžími tak, jako by to byli Vaší domácí zřizenci! A kdo Vám zmíněné „zjevené určení“ vyjevil? Jste snad jasnovidec nebo prorok? Jak chcete bojovat za dosažení onoho zjeveného určení? Tím jenom vrháte mládež bez zkušeností do politické činnosti, před níž Církve tolik varovala, a do jejich čistých myslí nakapáváte „politickou náruživost“, kterou Pius XI. nazval nejhorší ránou, jíž Církve naší doby trpí, protože deformuje ducha těch nejlepších? Nemáte žádný druh morálky kromě té, kterou Vám diktuje vlastní prospěch, posilování své moci a manipulování s lidmi. Chcete používat Božího jména a necháváte Jeho jménem bezmyšlenkovitě přísahat věrnost a mlčenlivost ty, kteří vstupují do Vaší, Církvi zakázané společnosti. Dokážete všechno zde řečené popřít? Nemůžete dál existovat jako katolická organizace. Zahanbujete nás, poskvřňujete náš boj a bráníte nám dospět k jednotě existujících (zbytků) Církve. Proto Vám říkáme: dejte své špinavé ruce pryč od Boží církve!

21. Všichni kněží první generace, na něž si vzpomínáte stejně dobře jako my, se k Vám přidružili, protože věřili, že ve Vás našli mocného spojence proti [židovsko-zednářské] světové moci, která Církve podvrátila a všude ji hubí... Ale všichni tito kněží Vás opustili, jakmile jasně poznali, kdo jste byl. Již vědí, že msgr Carmona před svou podivnou smrtí různým lidem řekl, že nadále nemá důvěru k duchovním a vůdcům Teco. Všechno jednou vyjde najevo! A čím to, že

⁵⁵ Podle zcela věrohodně působícího odhalení – navíc silně připomínajícího podobné zednářské rituály – tajného přijímacího obřadu Teco v levicově orientovaném týdeníku v Mexico City „Por Esto!“ č. 26 z konce prosince 1981, str. 6-9.

⁵⁶ V Starém zákoně je sice Bůh nazván „Dominus Sabaoth – Pán zástupů“, což ovšem zní zcela jinak než ve španělštině nevěcně banální „General en Jefe“, tedy doslova „generální šéf“!

⁵⁷ Srv. „Por Esto!“ č. 26 z konce prosince 1981, str. 8: Nově přijímaný člen Teco slibuje: „Přísahám jednat loajálně, přičemž mám vždy před očima organizaci jako přednostní a stěžejní na všech úrovních: politické, odborové, studentské i obecně jednotné...“

jej dnes, po jeho smrti, máte najednou v takové úctě? Není to snad jen součást manipulace, kterou svádíte své nové a nezkušené kněze?

22. Založili jste skupinu jménem GEO [Grupo Empresarial de Occidente – Skupinu podniků Západ], k níž patřili nejen Antonio Leña Alvarez del Castillo, hlava vás všech, ale také Váš příbuzný Enrique Alvarez del Castillo, guvernér Jalisco a následně generální prokurátor republiky.⁵⁸ Tento pán byl zapleten do pašování drog i do vražd, a proto je spolu se dvěma dalšími funkcionáři mexické vlády obžalován přímo justičními orgány Spojených států.⁵⁹ – Vy, až nepřičetně toužící po penězích a po moci, nám snad chcete vyprávět, že byste neměl prsty ve špinavém obchodu, z něhož jste již i z jiných míst obžalován?

23. Prezidentství Mexického fotbalového svazu (FMF – Federación Mexicana del Fútbol) dosáhl Juan José Leña Alvarez del Castillo díky silné podpoře [velké televizní společnosti] TELEVISA. Tak se to psalo v mnoha novinách a časopisech po celém Mexiku.⁶⁰ Je tedy zjevné, že existuje těsné zájmové propojení

⁵⁸ Srv. regionální deník „Diario Yucatán“ z 3. prosince 1992, str. 11. Pod titulkem „Skupina Geo by ráda získala [televizní] kanál 13 a [noviny] ‚El Nacional‘“ se tam mj. sděluje: „Mezi členy Geo se nacházejí bratři Gómez Flores pod Raymundovým předsednictvím a provozovatelé Autonomní univerzity v Guadalajaře, vedení Antoniem Leña Alvarezem del Castillo i exguvernérem Enrique Alvarezem del Castillo...“ – Kým byla skupina (jsou tam jmenováni ještě tři další finančně silní členové) založena, to z citovaného článku nevyplývá.

⁵⁹ Srv. týdeník „Proceso“ ze 7. prosince 1992, str. 9 s dvousloupcovou zprávou a titulkem „Alvarez del Portillo v podezření, že od roku 1983 kryl pašování drog“ a s tímto úvodním odstavcem: „Enrique Alvarez del Castillo, dnes justičními orgány Spojených států obviněný nejdříve jako guvernér Jalisco a později i jako generální prokurátor republiky z krytí pašeráků drog, zapletenými do vraždy Enrique Camarena Salazara, nařčení stále odmítá. Faktem však je, že v letech 1983 až 1989, tedy v době, kdy byl Alvarez del Castillo vládním zmocněncem v Jalisco, tam kvetl drogový obchod a usadila se tam v mezinárodním měřítku mocná skupina, Ernesto Fonsecou, Miguelem Angel Félixem Gallardo a Rafaellem Caro Quinterem tvořená mafie, která je dnes ve vězení na základě vyšetřování vraždy Enrique Camarena Salazara, agenta DEA [Drug Enforcement Agency = Úřad USA pro boj s narkotikami] a jeho mexického pomocníka, pilota Alfredo Zavala Avelara. Tuto z dvojnásobné vraždy obviněnou mafii, jak Alvaro del Castillo přiznal, zorganizoval Miguel Angel Félix Gallardo. Jako generální prokurátor republiky Alvarez del Castillo dva dny po zatčení Félixem Gallardo prohlásil: „Měl jsem to neštěstí – protože tyto věci nikdy nejsou šťastné – v době mého působení jako guvernér Jalisco odhalit, že Miguel Angel Félix Gallardo byl intelektuální hlavou skupiny.“ Neřekl již však, jak bylo možné, že během jeho tří úředních období guvernéra nebyl vykonán zatykač na Félixem Gallardo, který se tou dobou v Colinas de San Javier těšil naprosté beztrestnosti. Stejně tak málo vysvětlil, jak se stalo, že justiční úředníci a policisté z Jalisco „omylem“ zmasakrovali rodinu na ranči „El Mareño“ v Michoacánu, když údajně hledali mrtvoly Camarena a Zavala. Atd., atd.! – Tentýž zpravodajský časopis „Proceso“ v tom samém vydání na str. 6-8 pak píše na stejné téma: „Soudní memorandum‘ úřadů USA proti Bartlettovi, Arévalovi a Alvarezovi del Castillo. Obvinění: Krytí pašeráků drog, zanesení na jejich výplatní listině a rozhodnutí o mučení Camarena (nešťastný protidrogový agent byl před svým zavražděním také mučen)!“ – Mám k dispozici ještě několik dalších tiskových zpráv o téže záležitosti.

⁶⁰ Srv. znovu zpravodajský týdeník „Proceso“ z 23. srpna 1994, str. 75 (tučný titulek): „Se svým temným příběhem a podporou Televisa dosáhli nyní Leñaovci prezidentsví FMF. Článek přináší ještě mnohé další poučné podrobnosti o podivném finančním pozadí šéfů Teco, jako např. následující: Kromě svého deníku „Ocho Columnas“ vlastní Leñaovci i další časopisy a propašovali členy své tajné organizace „do téměř všech novin, rozhlasových stanic a televizních kanálů“. Vlastní také velké nemovitosti a turistické projekty v mexických spolkových státech Jalisco a Colima, mezi nimi 2 000 hektarů kokosových a citronových plantáží, a dále mají výhradní licenci na prodej automobilů Mercedes. Roku 1994 se chystali na získání banky „Alianza“. Jako páni „Autonomní univerzity

mezi tímto internacionálním televizním podnikem a Teco. Ví se však také, že se podnik TELEVISA připojil ke kampani ve prospěch začátkem roku 1982 v New Yorku pořádaného Světového kongresu satanistických církví. Na kongresu bylo vydáno heslo: „Vnést satanismus do ulic“. Od té doby TELEVISA přinášela ve svém programu (telenovely, scénky, kreslené a trikové filmy i koncerty) stále více satanistických témat. Říká se, že TELEVISA je považována za katedrálu satanismu v Mexiku.⁶¹ Navíc je děsivým semenišťem, z něhož se šíří pohanství, hluboký rozklad společnosti, zkáza mládeže, násilí, nejnižší pudy a nejodpornější neřesti. Je to však také dobrý obchod, a to stačí Teco i spolku jeho nejvyšších duchovních i již zde zmíněných vůdců!

24. Jste obviňován a je mnoho dobrých důvodů tomu věřit (máme dokumenty i podepsané dopisy, které již kolují) jako původce zavraždění mladistvých Juana Bosco Rosilla a Césara Fernando Calvilla 22. listopadu 1975, členů Mexické katolické [mládežnické] akce (ACJM) během tímto sdružení zorganizované výroční pouti do Cerro del Cubilede, kde je památník Krista Krále. Rovněž jste obviňován z pumového útoku, který zničil místnosti novin El DIA. Stejně tak Vás ukázal národní tisk jako škůdce životního prostředí, jako lupiče polností bezmocným rolníkům a bankovního podvodníka.⁶² A jak je to s problémem, který jste zanesl mezi rolníky, z nichž pak více než stovka zemřela, a to jen kvůli Vašemu zájmu o kopru? Dosáhl jste autonomie své univerzity pomocí homosexuálního „soužití“ s příslušnými funkcionáři Autonomní univerzity v Mexiku (UNAM – Universidad Autónoma de México) a úředníky ministerstva pro veřejné školství (SEP – Secretaría de Educación Pública), na což si různým lidem stěžoval již Lic. Cuesta Gallardo, [původní] zakladatel této organizace. A co nám můžete říci o aktivním členství Maria Aburto Martíneze v paramilitantní skupině města Tijuana, jejímiž vůdci na severu jsou Teco, kteří si tam nechávají říkat Mico, tedy právě toho Maria Aburto Martíneze, usvědčeného a přiznaného se k vraždě Lic. Donald Colosio Murrieta, prezidentského kandidáta PRI? Co můžete říci katolíkům i rodinám

v Guadalajaře“ si zjednali „kontakty s nejvyššími sférami politické a hospodářské moci země do té míry, že se snadno vyhnuli dokonce i [zákonem stanovenému!] zvýšení minimálních mezd. Jejich univerzita je podporována z prostředků [židovsky ovládaných] Fordových a Jenkinsových nadací, Světové banky a Meziamerické rozvojové banky (BID – Banco Interamericano de Desarrollo)“: „Jeden ze způsobů, jak strčit do vlastní kapsy slušnou část těchto peněz, snad až třicet procent z celkové částky, spočíval v tom, že se BID a ostatním institucím prostě prohlásilo, že nám platili vynikající mzdy, například více než 3 000 tehdejších pesos, zatímco ve skutečnosti nám dávali pouze ubohý plat 600 pesos,“ vzpomíná jeden z inženýrů, kteří se přímo podíleli na práci [stavbě univerzity].“ A dále: „Jejich vynikající vztahy k nejvyšším kruhům země, speciálně k bezpečnostním úřadům, jim umožnily loupeže nejen ve venkovských oblastech, ale i přímo uprostřed města. Nikdy neprohráli žádný proces, jakkoli byly [jejich] zločiny průhledné.“ – Pak ještě následují další konkrétní příklady!

⁶¹ Zde bohužel nemám k dispozici bližší ověřené fotokopie velmi dobře informovaného několikastránkového časopiseckého příspěvku z roku 1989 nebo později s titulkem: „Televisa, katedrála satanismu“, pod nímž je poznamenáno: „Převzato z novin Solidaridad Iberoamericana“.

⁶² Srv. mj. noviny „El Informador z 28. června 1998, které pod titulkem „Podezřelý úpadek [banky] Confía ve prospěch její dozorčí rady“ hned na prvním místě uvádějí prominentní příslušníky rodiny Leaño: „Seznam [podvodných bankrotářů] zahrnuje skupinu Leaño Espinoza a Eduarda Leaño, zástupce ředitele Autonomní univerzity v Guadalajaře a prezidenta klubu Tecos (459 milionů pesos), Viaductos de Peaje, pobočku společnosti Protexa bratrů Lobo Moralesů a skupinu Turrent Manuela Turrenta (424 miliony pesos).“

dr. Luise Garibay Gutiérrez, bývalého rektora univerzity, a Lic. Raymundo Guerrero o podivných a již mezitím známých okolnostech jejich smrti v nemocnici Angel Leño, a rovněž o stejné smrti Lic. Carlose Cuesta Gallarda?

25. Musíme Vám rovnou prohlásit, že nás nijak zvlášť nezajímají Vaše korupční politické a finanční machinace. Můžete si zcela svobodně zvolit věčné zatracení. Ale nechte, pro Pána Boha, na pokoji Kristovu církev! Již se nadále nepokoušejte přetáhnout ji k „[politické] pravici“, k níž údajně patříte. Církev nenáleží ani pravici, ani levici, ani centristům. Církev je jediná a jedinečná. Bůh nemá žádné politické strany. Dejte své špinavé prsty pryč od Církve, přestaňte si hrát na druhý Řím a už vůbec se nepokoušejte pod záminkou užití odsouzení nacionalistických a nacistických učení Piem XII. nás špinit naznačováním, jako by tato učení byla automaticky vstupní branou k přesvědčování resp. obrácení k tradicionalismu, který ve svých řadách shromažďuje dnešní opravdové katolíky. Jde o rafinovanou hru, z níž profitujete. Papež Pius XII. přednesl 2. června 1945 proslav ke kolegiu kardinálů a odsoudil v něm učení nacionálního socialismu. Nazval je ničivou a násilnickou „satanskou příšerou“, která vytrhává mládež z jejich rodin (což děláte i Vy zavazováním mladých lidí mlčet o svém členství i před vlastními rodinami) a pomocí lstivé a přísně organizované propagandy ji stahuje dolů ke zlu a falešné domyšlivosti. Papež řekl, čím nacionální socialismus skutečně je: Pyšným odpadnutím od Ježíše Krista, popřením Jeho učení i Jeho života a vykupitelské smrti, kultem síly, zbožňováním rasy a krve, potlačováním svobody a důstojnosti člověka. A proto, řekl papež, je nacionálně socialistická koncepce naprosto neslučitelná s křesťanskou věroukou. Papež Pius XI, rovněž odsoudil nacionální socialismus. Vzhledem k tomu je velice podivné, když autorka Jeanette Becerra Acosta z deníku Excelsior z hlavního města v článku z 16. dubna 1997 napsala, že Lic. Carlos Cuesta Gallardo byl důvěrníkem nacistického ideologa Rosenberga, který byl pověřen zformulováním protižidovské politiky Třetí říše a později v Norimberku popraven.⁶³ Co má znamenat celé to nevysvětlitelné zmatení? Nejsou to snad ty samé světovládné snahy, jen jinou cestou? Stáhněte se tedy laskavě z Církve, odejděte z ní, přestaňte pomlouvát, špiclovat a urážet její biskupy a kněží. Zřekněte se úlohy Božího četníka. Vzdor svým dolarům nejste *absolutně nic* ohledně práva, o němž si namlouváte je mít. Škodíte nám svými intrikami, tajemstvími i svou korupcí. Jste ďábel, který se ještě k tomu odvažuje nám kázat!

26. Avšak ne o všem, co se podaří, lze říci, že také dobře jde. Však ona přijde Vaše hodina – a my věříme, že již nastala – kdy odpykáte všechno zlo, které jste způsobil tolika duším a jež jste formoval ke svému obrazu. Vyčítá se Vám, že jste je oloupil o všechny iluze (a podle možností i o peníze) a tím je uvrhl do nejhlubší materiální nouze a zoufalství. Vaše ideologie a Váš vliv vydaly tisíce lidí na pospas politickému naturalismu a machiavelismu, jejichž logickým důsledkem

⁶³ Pokud je to snad pravda (mohlo se ovšem jednat také o pomluvu), Cuesta Gallardo jako katolický bojovník proti záluďnému talmudistickému proticírkevnímu tažení (dokonce r. 1936 zemřelý, Církvi zuřivě nepřátelský mexický diktátor Calles, který nechal popravit a zmasakrovat mnoho katolíků, měl být židovského [marranského] původu) mohl jednat v dobré víře. Jeho politická naivita je dostatečně doložena tím, že se až téměř do konce nechal využívat a zneužívat rodinou Leño. – V každém případě prokazuje právě tento příklad nebezpečnost resp. škodlivost pokusů dělat v „moderních“, tj. židovsko-zednářských „demokratických“ stranách, katolickou (stranickou) politiku.

je praktický materialismus nebo ateismus. Systematické lži, přetvářka a vzájemné špehování jsou normální praktiky mezi členy Vaší tajné organizace, [údajně] nezbytné pro záchranu vlasti a náboženství.

27. My Vám však teď masku strhneme, ne proto, abychom pomlouvali nebo hanobili, jak to děláte Vy, nýbrž z křesťanské lásky k bližním. A také to již děláme, protože musíme volat: Vlč, vlč!, obchází-li chtivě kolem oveček. Naše prostředky jsou omezené, ale máme podporu Boha, který je všemocný!

28. Vydáváme naléhavou výzvu biskupům, kněžím i laikům, aby se co nejrychleji distancovali od zdroje nákazy, od všech organizací Teco. Ty se nelíbí ani Bohu, ani Církvi. Chceme Vám zde připomenout, co říká svatý Jan v Apokalypse: „Vyjděte z něho [okruhu této organizace], lide můj, abyste se nezúčastnili v hříších jeho a nedostali z ran jeho, neboť hříchy jeho dostihly až k nebi a Bůh se rozpomenul na nepravosti jeho. Odplat'te mu, jakož i on činil, a dejte (mu) dvojnásobně podle skutků jeho; v kalich, ve který naléval, nalejte mu dvojnásobně. Kolik se oslavoval a rozkošil, tolik mu dejte muk a zármutku. Poněvadž praví ve svém srdci: ‚Sedím (na trůnu) jako královna a vdovou nejsem a zármutku neuzřím,‘ proto v jeden den přijdou rány jeho, smrt a zármutek i hlad, a bude spálen ohněm, neboť silný jest Pán Bůh, jenž ho bude souditi.“⁶⁴

29. Co může mít vyšší cenu a větší význam – věci tohoto světa, osobní vztahy, nebo věčnost, jež konce nemá? Domníváte se, biskupové a kněží, že vás Bůh ponechá vašemu osudu, jestliže z této organizace vystoupíte? Pokud k ní příslušíte, budete Církev, nebo ji ničíte? A myslíte si, seminaristé, že nemůžete ukončit svá studia, protože nenajdete jiné biskupy, kteří také světí? Všechna vaše mnohdy dlouholetou příslušností k protikřesťanské organizaci zmařená energie i všechny marné iluze, co myslíte – je to prospěšné pro Boží církev, která musí být nezávislá na každém světském vlivu a zájmu, nebo pro duše, které chtějí svou cestu řídit upřímným srdcem? Církev trpí strašlivou nejednotou, jež jí byla vnucena těmi, kteří stojí mimo ni a často bohužel i v ní samé. Využijte síly věci Boží opravdově oddaných mužů k obraně před zvenku přicházejícími vlky a samolibé pastýře se snažte přimět k jednotě. Je to velká křížová cesta, která však na konci nabízí nebe, jak se říkalo v časech křížových výprav, protože nikdy v dějinách, ani v našich časech zde nebyla horší krize, nikdy nebyli zjevní i skrytí nepřátelé mocnější, ale právě to je nevyčerpatelným zdrojem získání zásluh, očisty a věčné spásy. Jaký prospěch může být z boje, který je údajně nacionalistický, slouží-li takový boj ve skutečnosti jen dosažení moci několika málo chamtivých a nemorálně bohatých manipulátorů, a nadto poskvřených idejemi, symboly a učením nacionálního socialismu, odsouzenými papeži Piem XI. a XII.? Jaký užitek může mít Kristova církev a skrze ni i duše z boje, který z jiného, nepravého Říma mocensky manipuluje a opovažuje se do celého světa posílat provolání se špinavými pomluvami a hanobením všech pastýřů, právě tímto Římem prohlášených za nežádoucí, prohlášení, pocházející z dílny několika darebáků, kteří se sami pokrytecky vydávají za obránce víry. Církev není exkluzivní; miluje všechny své děti. *Dobré, aby je zdokonalila, i špatné, aby je polepšila. Jen organizace Teco chce dobré, aby je zdeformovala.* Ručíte, páni kněží a seminaristé, za protiklerikální

⁶⁴ Cit. podle: dr. Jan Lad. Sýkora, *NOVÝ ZÁKON PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA*, Vyšehrad, Praha 1946.

vůdce, kteří v této tajné organizaci, k níž náležíte, tak deformují a manipulují nezralé duše, jež tam vstupují pod zapovězenou přísahou? Souhlasíte s tím, když se ve vašich seminářích sice informuje, ale uhýbá se tam před skutečným vzděláním, a kde jsou navíc podávány informace velice protichůdné, protože tito církevní vyučují podle modelů, diktovaných jim skrytou vrchností z Guadalajary, jíž jsou bezmezně oddáni? Opravdu jste pro takový ustavičný boj o vliv na lidi, o zbabělé rány pod pás, které se již staly setrvalým stavem mezi vůdci vaší tajné organizace a kněžími, jak mnozí z vás velmi dobře vědí? Jste srozuměni s nezkušeným, neschopným a škodlivým vedením čistých a snadno ovladatelných duší mladých lidí, kteří do vašich seminářů vstupují s upřímným přáním stát se kněžími? – Ohledně toho se nám donesly krajně znepokojivé zprávy.

Nyní, kdy stavidla ohavné stoky jsou již zdvižena, zprávy jdou světem a oznamují pravdu o páchnoucím proudu, a jádro Vaší organizace Teco je z něj vytaženo na denní světlo, je myslitelné, aby taková individua nadále vychovávala duchovní pro Církev? Jestliže Církev nikdy netrpěla, aby zbožní laici vychovávali (vysvěcené) služebníky Boží, jak je možné, že se tak děje pod ochranou zkorumpovaných rukou tajné sekty, která se navíc sama prohlašuje za politickou? Mezi extrémem hereze a extrémem nevyhnutelné pravdy hledají vždy střední cestu pouze malověrní nebo zrádci. Hrozná požadavky pravdy mohou mnohým nahánět strach ohledně s tím spojených obětí. Cítit se zavázán přijmout v případě potřeby extrémní rozhodnutí a vydat se temnou nocí k vynesení pravdy na světlo je vyhrazeno pouze Kristovým vojákům, jimž svatý Pavel ukládá přísné dodržování příkazů Církve.

Není již na čase se vzchopit a nazvat nepřátele Krista pravým jménem? Není nejvyšší čas tuto perverzní sektu odmítnout, demaskovat a ukázat ji světu takovou, jakou skutečně je, a vyjít vstříc zástupům Božího vojska, které, byť i je dnes zdánlivě poražené, bez pochyby dosáhne slavného vítězství?

Všichni ti, kteří náležejí k tajné sektě Teco, musejí vědět, že Církev všechny tajné sekty odsoudila a ničím na světě není ospravedlnitelné v nich zůstat. Je třeba důkladně uvážit, že všem kněžím a seminaristům, kteří se v této sektě nacházejí, se může stát – protože vítězství Církve je nevyhnutelné, jak to snad sami vědí –, že budou vyvrženi z lůna Církve, protože v řečené organizaci přes všechna varování chtěli zůstat, aby sloužili pouze svému vlastnímu blahu a osobním vztahům namísto vůli Boží... Pokud zachraňujete své duše, ale současně sledujete spravedlivé cíle v tomto světě, pak to jistě nemůžete dokázat cestu, kterou se dnes ubíráte. Říkáme vám to nyní, abyste si později nestěžovali.

30. Pokud jde však o vás, Teco a jeho vůdce, musíme vám říci, co pravil prorok Habakuk jiné době: „Běda tomu, kdo hromadí, co mu nepatří. ... Běda tomu, kdo chamtivě shání mrzký zisk pro svůj dům, aby si založil hnízdo na výšině, aby se vyprostil ze spárů zla. Svým konáním jsi přivolal pomstu na svůj dům. ... Běda tomu, kdo staví město na prolité krvi a zabezpečuje svou tvrz bezprávím“ (srv. Abk 2,6-12).

31. Přijďte tedy všichni do církve Boží, kde vás již očekáváme a nutně potřebujeme; opusťte vlky, odřekněte se bludů a každého Církvi nepřátelského nebo jí odsouzeného členství. Zachraňte nejdříve své duše, protože všechno ostatní nemá žádný význam, jelikož čas, který trvá jen krátce, není ničím proti věčnosti! V da-

né chvíli se obracíme na naše pastýře s pokornou prosbou, aby nám – konečně sjednocení – dopřáli triumfu tyto zrádce exkomunikovat. A s nimi i všechny jejich [tam ještě zůstávající] stoupence.

32. Všechny, jimž se dostanou do ruky tyto řádky, jménem Boha i naší mocné, dobrotivé a nejsvětější Matky Marie vyzýváme, aby je co možná nejvhodnějším způsobem zpřístupnili i dalším lidem. Posílejte je do dalších zemí a překládejte do dalších jazyků.⁶⁵ – Naše svatá věc nemůže zvítězit, pokud jsou v tzv. tradicionalistickém světě zahrnutí lidé, kteří ji špiní nebo sabotují. ... Necht' Bůh a Naše Matka, Panna Maria, všem nám požehnají a osvítlí naše pastýře, aby se sjednotili, aby byli jako jeden muž a tím zajistili brzké vítězství naší Církve nad všemi jejími nepřáteli. Tak se staň.

*

Demaskující reakce Hellerovy party

Takto se mají všichni ještě pravověrní katolíci Mexika – a zakrátko i Německa resp. Evropy – dostat pod dozor, ba pod skrytý diktát kryptožidovsky vedené sekty. Skutečné obnovení církevní jurisdikční hierarchie, tedy zvolení opravdového papeže, nikdy nestálo na programu vůdců Tecó, kteří teprve nedávno znovu přijali na svou „katolickou“ univerzitu „kardinála“ pokoncilní sekty. ... Již dříve však bylo jejich dobře vykalkulovaným záměrem plánovitě oslabování, korumpování a ničení posledních ještě existujících katolických skupin resp. „obcí“!

Bohužel až dosud žádný z citovaných otevřených dopisů neudělal viditelný dojem na biskupa Martína Dávila Gándaru, jeho kněze, seminaristy, na jeho věřící nebo dokonce na nejvyšší vůdce „Tecó“ z rodiny Leaño. Přestože jsou všichni v těchto dopisech uvedeni a velmi dobře znají ještě mnohé další skutečnosti, tváří se hluchými... Ohledně rodiny Leaño, která s největší pravděpodobností má marranské pozadí, se tomu nelze sebeméně divit. ... Ale také biskup Dávila Gándara, muž se „židovským“ jménem, jak sám prohlásil, se jako případný marran jeví tím podezřeleji, čím déle si nechává od Leaňů diktovat (to přirozeně jen tehdy, pokud zde tak jako tak není na *obou* stranách stejné skrývané – talmudistické úsilí...) co on a jeho lidé mají dělat a čeho si nevíšmat. A také čím déle se účastní špatné wendlandovsko-hellerovské hry permanentních obstrukcí proti zvolení papeže. *Naší* zářnou postavou rozhodně není, a to ani v – nepravděpodobném – případě obrácení, jehož opravdovost by se musela totiž nejprve osvědčit.

Zcela prazvláštní světlo na dr. Eberharda Hellera, muže s rovněž častým židovským jménem, vrhá i skutečnost, že přinejmenším od jisté doby zná zdrcující skutečnosti o „Tecó“ i členstvu jeho mexických „přátel“ v této sektě – a přesto se k nim v „Einsichtu“ staví jako absolutně slepý. Již v červnu 2002 jsem v přítomnosti dalšího svědka z úst kontaktní osoby dr. Hellera slyšel, že se ten „nedávno“ dozvěděl o pochybném pozadí biskupa Dávily i jeho skupiny a poté podle vlastních slov prý biskupovi osobně „přednesl závažné výtky“. I pokud by to snad souhlasilo, byly by tyto „výtky“ řečeny do větru (ostatně dr. Heller podle vlastního doznání zná španělštinu jen velice málo,

⁶⁵ Což se tímto stalo pro německy mluvící země. – A nyní i pro české čtenáře; pozn. editora.

zatímco biskup Dávila, jak jsem byl ujištěn, žádný jiný jazyk vůbec neumí...). Namísto toho, aby se dr. Heller vrhl na údajně teprve nedávno mu známý obrovský skandál a ve svém „Einsichtu“ zabubnoval na poplach, jak to tak často udělal při mnoha nevhodných příležitostech, nenechal o něm v následující době zaznít ani slůvko, a jaksi na vyrovnání toho – jak již bylo výše řečeno – editoval celé dodatečné zářijové vydání, v němž pranýřoval údajný „skandál“ s podáváním svatého přijímání prý „v cizoložství žijícímu“ páru dvěma zcela bezúhonnými německými kněžími! Naproti tomu biskupem Dávilou i celou jeho nechvalně známými bonzy „Teco“ řízenou kněžskou unií nejenže ponechal v prosincovém vydání 2002 nezměněnou, nýbrž ji ještě vynesl do nebe jako jediného zachránce Církve. ... Šelma, která při tom nemyslí *nic* zlého!

* * *

Hellenstein, Johanna	Berlin	10.09.97	verschollen	Auschwitz
Heller, Agnes, geb. Wolff	Dortmund	19.06.73	verschollen	Minsk
Heller, Alma	Berlin	19.06.85	verschollen	Minsk
Heller, Aloisie	Berlin	24.05.81	verschollen	Riga
Heller, Amanda	Hannover	02.09.85	verschollen	Riga
Heller, Berl	Berlin	10.05.62	verschollen	Minsk
Heller, Berta	Wiesbaden, Reg. Bez.	09.07.84	verschollen	Auschwitz
Heller, Chaja	Berlin	28.12.80	verschollen	Riga
Heller, Chaja, geb. Tropper	Hamburg	30.08.95	verschollen	Litzmannstadt/Lodz
Heller, Charlotte	Berlin	04.06.09	verschollen	Litzmannstadt/Lodz
Heller, Clara, geb. Scharff	Landau/Pfalz	14.12.76	19.11.40	Gurs
Heller, Elly Julia, geb. Friedmann	Berlin (1)	17.10.85	für tot erklärt	Auschwitz
Heller, Emil	Hamburg	17.03.83	verschollen	Auschwitz
Heller, Emil	Ichenhausen	03.12.86	für tot erklärt	Piaski
Heller, Erna	Berlin	16.03.06	verschollen	Riga
Heller, Ettel, geb. Pak	Berlin	25.09.68	00.05.44	Theresienstadt
Heller, Eugen	Berlin	26.02.76	01.03.43	Theresienstadt
Heller, Feige, geb. Pfeffer	Berlin	17.02.75	verschollen	Minsk
Heller, Flora	Forchheim	13.03.86	verschollen	Riga
Heller, Flora E., geb. Herz	Nürnberg	21.08.85	30.11.38	Freitod
Heller, Friedrich	Berlin	28.02.75	verschollen	Trawniki
Heller, Fritz	Ichenhausen	19.01.27	verschollen	Piaski
Heller, Gertrud, geb. Huldshinsky	Berlin	17.05.76	23.01.43	Theresienstadt
Heller, Gustav	Berlin	01.01.71	00.05.44	Theresienstadt
Heller, Hedwig, geb. Sichel	Ichenhausen	21.10.02	verschollen	Piaski
Heller, Heleme, geb. Giesel	Bonn	28.04.80	verschollen	Litzmannstadt/Lodz
Heller, Hermann	Bremen	02.03.04	verschollen	Buchenwald
Heller, Hilde, geb. Anker	Berlin	02.05.05	verschollen	Auschwitz
Heller, Hugo	Hoven (1)	18.05.97	26.06.43	Noe
Heller, Hulda	Berlin	21.04.63	verschollen	Minsk
Heller, Hulda, geb. Pfeifer	Niederhochstadt (1)	15.08.67	für tot erklärt	Sobibor
Heller, Idisor	Regensburg	23.04.78	verschollen	Piaski
Heller, Jemmy, geb. Kantorowicz	Berlin (1)	04.07.10	verschollen	Auschwitz
Heller, Jenty R.	Duisburg (1)	12.12.38	verschollen	Auschwitz
Heller, Johanna, geb. Rosenbaum	Berlin	09.10.86	verschollen	Riga
Heller, Johanna, geb. Weinheber	Nürnberg	28.11.92	verschollen	Izbica
Heller, Josef	Ichenhausen	07.08.88	verschollen	Piaski
Heller, Julius	Nürnberg (2)	30.05.61	13.12.42	Theresienstadt
Heller, Karl	Regensburg	23.06.11	verschollen	Piaski
Heller, Karl R.	Frankfurt am Main	12.02.03	verschollen	Minsk
Heller, Karoline, geb. Rosenfeld	Regensburg	11.08.88	verschollen	Piaski
Heller, Klara	Berlin	23.02.84	verschollen	Riga
Heller, Lehmann	Nürnberg	13.09.68	07.12.42	Theresienstadt
Heller, Lore	Ichenhausen	27.03.27	für tot erklärt	Piaski
Heller, Marie	Fürth	10.11.90	verschollen	Osten
Heller, Max	Köln	21.07.94	verschollen	Cosel
Heller, Meier	Fulda	22.07.69	19.09.42	Theresienstadt
Heller, Milka, geb. Mueller	Berlin	21.12.84	für tot erklärt	Auschwitz
Heller, Moritz	Hannover	11.06.15	Theresienstadt	Bergen-Belsen
Heller, Paula, geb. Lendorf	Hamburg	19.07.86	verschollen	Auschwitz
Heller, Paulime	Hamburg	12.07.64	04.08.42	Theresienstadt
Heller, Rahel geb. Brandsdoerfer	Wuppertal	25.08.92	verschollen	Minsk
Heller, Richard	Nürnberg	01.11.91	verschollen	Majdanek/Lublin
Heller, Rosa	Hamburg	24.11.76	für tot erklärt	Litzmannstadt/Lodz
Heller, Rosa, geb. Drucker	Berlin	04.04.77	verschollen	Auschwitz
Heller, Rosa, geb. Liebermann	Nürnberg	21.03.74	25.10.42	Theresienstadt
Heller, Rudolf W.	Nürnberg	26.08.24	verschollen	Izbica
Heller, Selma, geb. Maier	Ichenhausen	08.07.99	verschollen	Piaski
Heller, Siegfried	Hannover	15.02.90	verschollen	Riga
Heller, Sophie	Hannover	09.09.70	verschollen	Riga
Heller, Stanislame	Hamburg	25.01.63	07.08.42	Theresienstadt
Heller, Tamira	Berlin	23.03.29	verschollen	Auschwitz
Heller, Viktoria	Landau/Pfalz	76	verschollen	Gurs
Heller, Polack, Myra	Hannover	26.06.16	verschollen	Riga
Heller, Pollack, Georg	Braunschweig	04.03.80	verschollen	Warschau
Heller, Pollack, Paula geb. Stern	Braunschweig	21.05.90	verschollen	Warschau
Hellfeld, Walter	Berlin	11.01.14	verschollen	Majdanek/Lublia

Značně zmenšená reprodukce částí str. 537 (nahore) a 538 (dole) oficiální pamětní knihy výhradně židovských obětí nacistického pronásledování. Jméno Heller, je jak vidno, mezi talmudisty hodně rozšířené. ... Jde přirozeně jen o indicii, *nikoli* o důkaz!